

VÖRÖS IMRE FLÓRIÁN

BOOTSTRAP-AETHER

MAGYARUL:

ÖNSZERVEZŐDŐ ÉTER

**BORDER- AND
EXTENSION'S
POSITIONS**

**$E = \frac{1}{2}mv^2$ (in
absolut local dates,
and T world time)**

VÖRÖS IMRE FLÓRIÁN

COSMOS ITSELF THE AETHER

***In a continuous boundary- and beginning state at every moment
of time. The extension of our existence is realized by the
incorporation of neutrinos into the interacting matrix structure
of electromagnetic radiation.***

***Our official knowledge of our reality stands partly on its head.
The reality is very simple. No one dared to question Einstein's
work.***

Bootstrap-Aether Magyarul: Önszerveződő Éter

VÖRÖS IMRE FLÓRIÁN

Az elméleti fizika nemzetközi nyelvén, angolul:

BOOTSTRAP-AETHER

Magyar nyelven értő olvasóim számára:

ÖNSZERVEZŐDŐ ÉTER

Real cosmology according to the real principles

Copyright © 2017, 2025 Vörös Imre Flórián

ISBN: 9781520375878

Második, frissített kiadás

DEDICATION

To memory of Max Planck

ACKNOWLEDGMENTS

Thank to professor Fritjof Capra for his analytical thoughts in view of science in his book The Tao Of Physics in the World.

Előszó a második kiadáshoz

Különleges alapállásom azt jelenti, hogy a lexikális ismeretekhez történő ragaszkodástól eltérve eddig nem vizsgált összefüggéseiben kerestem megoldó választ létezésünk mibenléte eddig meg nem válaszolt kérdéseire. Kétféle, végsőnek tekintett választ ismerünk. Az egyik spirituális: a Világot Isten teremtette. A másik a természettudomány megközelítése, jellemzően Immanuel Kant megfogalmazásában: „a dolgokról csak azt ismerjük meg, mint priorit, amit magunk helyeztünk beléjük.” Mindkét megközelítés alapvető hiányossága ugyanaz. Az eredet állapotra vonatkozó körülmény ismeret hiánya.

1982. év augusztus egy éjszakáján, házam teraszán állva határoztam el, hogy megkeresem a végső választ erre a kérdésre. Természetesen nem volt arról semmiféle megoldás sejtésem, mint általában ez a tudománytörténet sajátossága. De felülkerekedett bennem az elemi ösztön, hogy ne megválaszolhatatlan tényként tekintsek az általam felvállalt feladatra. Széleskörű ismeret, kutatói kapcsolatok, a mindenki számára könnyen hozzáférhető szakirodalom ismeret birtokában vetődött fel bennem az elhatározás. A kutatással eltöltött évek úgy követték egymást, mintha egy gátfutó pályán haladtam volna előre. Minden egyes gát, állomás, gondolat-foszlány Kanttól, Einsteintől, Newtontól, Hawkingtől, Chewtól, Tellertől, Plancktól, Caprától, Penrose-tól és a többiektől, a trigonometria aszimmetriát rejtő használat terjengőssége (ami önmagában is kizár bármi eredet szuperszimmetria állapotot az egyszeres létezés rendszeroldalban) továbbá a változás tapasztalásunk és az idő fogalom érzékelésünk szinonim jelentés elvi azonosság felismerése, továbbá az ugyancsak tapasztalt mozgásállapot (eddig igencsak hanyagolt) vizsgálata egyre érdekesebb gondolathoz vezetett el a Chew által megsejtett összefüggésrendszer kiterjeszthető értelmezéséhez. Mindehhez járult az 1986-ban dokumentumban rögzített, a NASA-hoz és az MTA Fizika Tudományok Osztályához megküldött saját sejtésem ama röntgen sugárzó, a Roentgen-műhold által 1990-ben lefényképezett, égi objektumként különálló, több tucat galaxis alkotta jelenségről a rendszerfolyamatban rejlő aszimmetria okozataként. Továbbá az általam megfigyelt, Tellerék részéről

figyelman kívül hagyott árulkodó jelenség az 1985-86 fordulóján végrehajtott föld alatti nukleáris kísérletek során. Hozzájuk eljuttatott figyelmeztető információ hatására azonnal leállították a felvételek további közszemlére vételét.

Könyvemben maga a megtett út részletei az érdekesek. A megoldást már itt, az előszóban leírom. Valójában mindent megtanulunk az iskolarendszerben, ami a megértéshez kell. Az oktatási rendszer két lábon járó lexikonokat képez. Azzal a hibával, hogy részekre bontottan tárgyalja a témaköröket ahelyett, hogy azokat egy összefüggésrendszerben tenné. Ez valamennyi természettudomány szakára vonatkozik. Szent-Györgyi Albert már 1975-ben szólt erről egy interjúban, a Magyar Televízióban, amikor hazalátogatott az USA-ból. Azt mondta, hogy „teletömik a hallgatók fejét lexikális ismeretekkel. Ráadásul vissza is kérdezik az anyagot a szerencsétlenektől. Arra kellene megtanítani őket, ha megoldandó feladatuk adódik, akkor melyik könyvet vegyék le a polcról.”

Ha jól megnézzük ezt a képzés rendszert, az egész nem jelent többet és mást, mint beállítjuk utódaink kíváncsatos *intelligencia szintjét bármilyen alkalmazott munkakör betöltéséhez szükséges általános képességre*. A specifikus alkalmazás tudásanyag, Einstein megfogalmazásában az adott munkakör ellátás konstruktív keretébe tartozó matematikai és egyéb apparátus elsajátításához bő időkeret áll mindenki rendelkezésére a gyakornoki ideje alatt. Hogy levegye a polcról azt a bizonyos szükséges könyvet. Ebben a pillanatban kérdőjeleződik meg az emberi erőforrásokkal való gazdálkodásunk gyakorlata. A társadalom munkamegosztás igénye, valamint a rendelkezésre álló élettér eltartó képessége között igen szoros a kapcsolat. Ezért hozakodok elő a gondolattal, miként lehetne észszerűsíteni a lexikális anyag feltöltésére fordított időt? Hogy az értelmesebb utódokat már hamarabb el lehessen különíteni az eleve alkalmatlanoktól és az oktatott tananyag elkülönítésével eleve egy magasabb fokú specifikus képzésben részesíteni őket. Az életre már szinte túlélő 24-25 éves, felsőfokú intézményt végzett fiaink, lányaink gyakornokként kezdik pályájukat, amire már 20-22 éves korukban alkalmasak lennének. Külön is említendő hölgyeink speciális társadalmi helyzete, nélkülözhetetlen szerepük a fajfenntartásban. Ezzel szemben benntartjuk őket is az egyetemi padosorokban.

Már Stephen Hawking leírja az *Idő rövid története* című könyvében, hogy „lehet, csak sugárzás létezik”. Könyve tartalma hű tükörképe tudósaink azon elvárásának, hogy a teljességet leíró végleges elméletnek mi mindenre kell kielégítő választ adnia.

Most keríték sort fentebb tett ígéretemre, a végső válasz megfogalmazására.

Egyszeres létezésünk relatív rendszeroldala valamennyi lokális helyzetében folyamatos határ- és kezdet állapotban van mindenkor ugyanazon időpontokban. A rendszerben lévő, kölcsönható ütközésben feltáruló aszimmetriák, adat eltérések miatt a lokális események folyton-folyvást ismétlődnek. A természet sem hagyhatja figyelmen kívül Newton állapotváltozásra (kitöltés körülményre) vonatkozó törvényeit, továbbá a trigonometriában rejlő, bármi egybevágó térfogat ismétlődést, másolást, szuperszimmetriát kizáró irracionális adateltéréseket, mozgásvektor állományok adat különbségeket. Az adott világi „T” időpillanatban csakis a helyi, lokális állapotváltozások történnek. A létezés rendszeroldalnak nincs összegző tudata. A lokális kölcsönhatás állapot változások idő teltével modulálják a hasonló szomszédos tartalom szerkezet adatokat annak tudta nélkül, hogy minek az alkotó részei? Einstein relativitás-rendszere már az okozat (tudatunkban összegzett látszatjelenség) objektum eseményeket veszi figyelembe az alapfolyamat egyszeres kötöttsége, az abszolút viszonyításrendszer ismerete nélkül. Ebben a rendszerben van szerencsénk létezni. Ez a folyamat létezésünk, életünk motorja, fenntartó, „preapolátor” közege. Milyen jelenség tudósít minket erről a folyamatról? Nem más, mint a mindent kitöltő és átjáró, mi több építkező, önmaga szerkezetét alakító elektromágneses sugárzás. Ebben az egyszeres, bármi kitöltésű folyamatban maradnak alul, „záródnak ki” tartalom részek (objektumok, részecskék, bolygók, csillagrendszerek stb.) amelyek jelenlétükkel modulálják a körülöttük tovább zajló folyamat szerkezetet. Kölcsönhatóan tartják fenn egymás állapotát. Fontos: Tudósaink az ütközés kölcsönhatások érzékelhető megnyilvánulásait, azok mátrix szerkezetét nevezik anyagnak. Magára az „anyag” kitöltésre nincs is használt fogalmunk! Ami ugyanaz a „bármi” egyszeres valami belépés hely, térfogat, mozgásvektor adatokkal. Amely helyzetet nem is lehet kétszeresen elfoglalni. Ezért van szükségünk itt is Newtonra. Ez az egyszeres közeg találkozással, ütközéssel a szomszéd kitöltéssel abszolút folyadékként viselkedik. Szétfreccsenő önszerveződő világban élünk. Nem létező „bármi” semmi csak a tudatunkban létezik viszonyításrendszer kötöttség nélkül.

Különleges volt az a nap, amikor eljátszadoztam a mozgás tapasztalat élményünkkel. Aminek a végén megfogalmazódott bennem a fenti következtetés. Együtt mozgok a Földdel a Nap körüli pályán. Hasonlóan együtt mozgunk a Galaxis ággal, így tovább Galaxisunk is mozog valami nagy mozgató felé. És így tovább. Mit tapasztalok ebből

a mozgásból? Semmit. Már tudatilag semmit nem érzékelek. Igen ám, de akkor helyzetemben, ugyanazon világi „T” időpillanatban része vagyok, magamban is tartalmazom a mindenkori teljességben, testem valamennyi lokális helyzetében azokat a véges adatokat. A mindenkori teljesség határhelyzeteit kijelölő, önmagát gumiszalag módra ki nem terjeszthető abszolút adatait. Azt is tudjuk, hogy a Világegyetem igazoltan „tágul”. Helyesen: kiterjeszkedik. Ekkor tudatosult bennem a maghasadásban feltároló nagy energia eredete is a felhasadt atommagok belsejében. Éppen ezt az energiaszerkezet átrendeződést sikerült megfigyelnem az amerikai felvételeken a légkörben indikátorként viselkedő por, aeroszol részecskék mozgását megfigyelve. Létezés rendszeroldalunk működő szerkezet folyamata rendeződött át az atommagok felnyílt belső terében. Az esemény folyamat teljes leírása a könyvben.

Nem csodálom, hogy Teller Ede és tudós társai sem ismertek minden részletet a maghasadásról. A mai tudósok is hasonló cipőben járnak. Hivatalosan még ma sem ismert az általam feltárt folyamat. Senki nem mer ellent mondani Einsteinnek. $E=mc^2$ képlete alapjaiban tévedés a c^2 használata miatt. Fel lehet zúdulni, de a foton nem elkülönülő részecske a létezés rendszer oldalban, ergo nem is lehet a foton mozgás állapotáról beszélni, mivel a „foton” nem is létezik. A létezés rendszeroldal mátrix kapcsolatában végbemenő lokális kölcsönhatások okozta moduláció átadás terjedésről lehet és kell beszélnünk. Mint tudjuk is, az elektromágneses sugárzás különböző sebességgel terjed az eltérő sűrűségű anyagokban. Csak a tudósok használnak megkülönböztető fogalmat az „anyagmentes téren át terjedő” sugárzás sebességre. Manapság „gravitációs hullámterjedésnek” illik azt nevezni.

Könyvem tartalmát tekintve egy útleírás. Tárgyalása, elemzése egy alrészekre nem bontható, átgondolásra készített **összefüggérendszer**. Tele megválaszolatlan kérdésekkel, felmerülő kétségekkel a hivatalos „objektív igazolt ismeretekkel” szemben. Lényeges, hogy tisztelt Olvasóm is szembesüljön ezekkel a problémákkal, ami által reményem szerint önmaga is megérti, elfogadja az alapkérdésekre adott válaszaimat. Sokszínű megjelenésében, látszó „igazolt” részigazságáiban kerestük a választ alapkérdéseinkre, de elénk tárult a legegyszerűbb igazság.

Élménydús olvasást kívánva

Szeged, 2025 júliusa

Vörös Imre Flórián

„Semminek kellene lenni, vagy nem lenni”

A tudatunkban felvetett „semmi” fogalom jelentés tartalma figyelmen kívül hagy bármi relatív rendszert. Ez okozta, ez okozza a megértés zavart. Értelemszerűen a nem létező oldal a relatív rendszerben a létező rendszeroldal valóban határok nélküli kimeríthetetlen oldala. Ami által végtelen a minden időpillanatban meglévő létezés rendszeroldal kiterjeszhetősége is. És ez így van folyamatosan egy határ- és kezdet állapotban. Közben térfogatában kiterjeszkedve. Mert a rendszeroldalban meglévő, megjelenő bármi közeg, állapot, lokális adat tartalom meg nem semmisülhet. A relatív rendszer kényszer miatt nem létezett teremtés pillanat. Mert minden pillanat önmagában a teremtés kényszerhelyzet megmaradó okozattal. Ezért nem lehetett ősrobbanás. Ezért nem lehetnek ciklikus, párhuzamos, százdimenziós stb. univerzumok.

AZ IGAZ PARADOXON

Az abszolút mozgás és egyszeres kitöltés állapotban létező kozmosz bármely lokális határ- és kiterjesztés helyzete – egyidejűleg akár valamennyi – a kozmosz középpontjában lehet (van). Abból következően, hogy az abszolút külső határállapotok is ugyanott vannak (lehetnek). Hibahatár „mindössze” ± 1 lokális kiterjesztés térfogat (neutrínó) kiterjedés bármely irányban. A rendszer nem összesíti lokális abszolút adatait egy másodlagos halmaz képben! Az csak tudatunkban áll össze a többszáz milliárd autonóm sejtünk képkalkotó kölcsönhatásában. Ezen ok miatt összegezhet tudatunk az „Univerzumban”, tetszése szerint látva abban „objektum” entitásokat. A lokális kiterjesztés határoló helyzetek egyben a halmaz teljesség külső rövidke határ szakaszai minden irányból és mindig ugyanabban az időpillanatokban! A megoldás kulcsa a relativitás rendszer helyes figyelembevétel a mindenkori véges teljesség összetett mozgásrendszeréből levezetve! Nem pedig az Einstein-féle halmaz lokális relatív változások (egyébként objektív) igazolt (érzékel konstruktív!) látszata. Továbbá Newton egyetemes érvényű állapotváltozás törvénye a létezés rendszeroldal bárminemű egyszeres kitöltésére is érvényesen. Kijelenthetjük azt is a jelenlegi kvantumfizika szemléletünk értelmében, hogy a létezés S-mátrix halmaza egyetlen kvantum mennyiség minden időpontban (változás állapotban). Mivel egyetlen abszolút összefüggés kölcsönható (bootstrap) rendszer.

Belegondoltam. A gondolatsor végén a rendszerkép összeállt!

Körülöttünk minden mozgásban van. Itt állok a Föld felszínén, a Föld halad Nap körüli pályáján, a Naprendszer a Galaxis ismert helyén, Galaxisunk együtt mozog közeli galaxis társaival egy Metagalaxis részeként a Nagy Mozgatónak nevezett rendszer felé és így tovább. Meghatározott helyemen benne vagyok az egyre kiterjedtebb és összetettebb rendszerben annak egy meghatározott helyén az általunk be nem látható Teljességben a vizsgált időpillanathoz tartozó állapot jellemzőkkel. Ami azt jelenti, hogy testemben tartalmazom mindazon mozgásvektor állományt, ami a teljesség lokális szerkezetéből eredeztethető. Testemben tartalmazom a rendszer lokális helyén meglévő abszolút, minden tekintetben objektív, topológiaiilag értékelhető adatokat. Ez a tény azt is jelenti, hogy nem szükséges távcsővel fürkészni a világűr távoli messzeségeit, nem kell várakoznom a gyorsító berendezés reakciókamra ablaka mellett, csak elő a józan ésszel a logikus dedukció útján.

Az igazság bizonyossága

Kéziratom valamikori köztes állapot példányát megküldtem egy magyar kutatónak véleményezésre. Aki megtisztelt válaszával. Eddig rendben. Köszönet érte. Még azért is, amit nekem írt. Azzal kezdte, ami a kézirat megértéséhez a legfontosabb. Ami nekem a legtöbbet árult el tudósaink és az őket gondolkozás nélkül felértékelő hízelgők hada felszínes gondolkozásáról.

Valahogy így kezdte: „Beleolvastam kéziratába, ami alapján elismerem tájékozottságát”

Én nem azért idézek bárkitől is, hogy olvasottságomat fitogtassam. Mindennek oka van, amit meg is magyarázok minden esetben. Hogy miért teszem? Mi van abban meggondolandó? Hol a hiba? Hol és hogyan megy el a hivatalos tudomány a lényeg mellett? Hogy mit hagynak figyelmen kívül? Ha nem így tennék, ha magam is használnám a hivatkozás lista formalitást, azt senki el nem olvasná. Mondják, hiszen igazolt objektív ismeret. Amiért már sokan Nobel-díjat is kaptak. Miután minden idézet mellé odaírom forrásom eredetét, nem lehetek vádolható visszaéléssel. Mégis megteszik ezt felületes emberek. Ha nem így tennék, hogyan hozzam az olvasó tudomására, hogy mire vonatkozik kritikám?

Van ennek bármi értelme a valós relativitás rendszer, Newton állapotváltozás kötöttsége figyelembevétel nélkül? Például, mint az ősrobbanás elmélet. A lexikális ismeret a kezdeti pillanatról? Amikor a hatalmas gravitáció hatására az egy „matematikai pontba tömörült anyag” egyszer csak szétrobban a határok nélküli semmi úrbe? Terjeszkedni kezd előbb dinnye méretűre, aztán a ma belátható Univerzumba...?

Fritjof Capra, Kant idézetek. De Einstein általam többször is említett figyelmeztetése a látszat leírásban rejlő korlátokról. Amelyek az alapvető megoldások hiányára, hozzáállásunk gyarlóságára figyelmeztetnek. A kéziratomban lévő egyik-másik gabonarajz képen pedig rajta van a fényképész, Steve Alexander neve. A jelenségek lefényképezéséért és közzétételéért dicséret jár, nem pedig bármi jogdíj. Én magam sem kaptam eddig semmit az ábrák tartalma megoldásáért, közreadásáért. Kéziratomb Bizonyítás részében írok a maghasadásban végbemenő kölcsönható folyamat átrendeződés jelenségről. Fent említettem azt a tudós törekvést, hogy választ találjanak arra, hogy miért forognak a kettéhasadt mag keletkezett részei? Mi más történne az aszimmetrikus térátrendező folyamat kölcsönhatásban? Az anyagmagból kiszakadva már a külső folyamat tartalom kölcsönhatása a meghatározó. Nem a hozott tulajdonság, adat tartalom. Közrejátszik, de a befoglaló külső folyamat erőtan szerkezet szerint. Vagy kizáródik, mint új részecske, vagy egyszerűen sugárzássá erodálódik az elektromágneses tér részeként. Ezért kell felváltani objektum szemléletű világgépünket folyamat szemléletű világgépre.

A CERN eset. Hiú állítás, hogy a reakció kamrában teljes vákuum van az ütköző részecskék megfigyelésekor. Ott bizony ott van az ember által előmodulált mindent kitöltő elektromágneses tér. Amiben tetszés szerint alakítanak ki töltött részecskék pályáit befolyásoló rejtett energia mezőt. Pláne jelen van a közel-távolság Bootstrap-Aether átrendező folyamat minden lokális adat tartalma. Azok az ütközéskeletkezett szétrepülő részecske maradványok ugyanúgy járnak, mint a maghasadásban keletkezett maradványok. Változásaik már nem az eredeti helyük topológiai adatait tartalmazza. Tudósaink évtizedekig fedezhetnek fel valami új részecskepárt, vagy amit akarnak, csak időnként át kell építeni a reakciókamrát az új kaleidoszkóp kép kinyeréséhez. Természetesen az adófizetők pénzén. Aztán: Voila! Megint felfedezhetnek valami Nobel-díjat kiérdemlő, a mindent összefűző kölcsönhatásban eredetileg nem is létezett elemi részecskét.

A megértés útjában álló tévedéseinkről

Az elméleti fizika jelenleg is aktuális törekvése, kutatás területe létezésünk eredetének megoldása. Ez a tény éppen úgy a napi realitás része, mint az ősrobbanás elfogadása mellett ezer fokon égő védekezők küzdelme már azok ellen is, akik az ügyben kérdéseket tesznek fel. A tudomány ezen kéretlen igazságosztó félistenei gátat emelnek a legelemibb, létező, már elfogadott tudás elemek szóba hozása előtt is. Holott, ha minden tanított és tanult alapismeretünket a helyén kezelünk, akkor elérjük a remélt célt, létezésünk objektív megértését. Kísérletet tettem felvetni ezeket az összefüggéseket nyilvános fórumokon, köztük egy világszerte ismert szócikk gyűjteményben, de „lelkes” emberek elérték azok törlését. Pedig csak a szócikk vita lapon tettem meg észrevételeimet a szerkesztők számára. Azért van vitalap a szócikk mellékletében. Nem a szócikket szerkesztettem. Már ez is kiváltotta mély ellenszenvüket. Egyáltalán: miféle igazolt objektív, a végsőig védendő kiindulás állapot, körülmény ismeret az, amikor maguk a tudósok is megfedkeznek a legelemibb relativitás, állapotváltozás kötöttség részletekről? Mindegy lenne a standard modellben, hogy egy „matematikai pontból” indult volna az ősrobbanás, vagy mint a legújabb nézet szerint egy „fekete lyukból”? Mind a kettő alapos elvi tévedés. Azzal az új elvi ismeretet nem is kívánó megoldással szemben, ami szerint egyszeres létezésünk önmaga számára megoldhatatlan határ- és kezdet kiterjesztés állapotban van minden időpillanatban. Egyszerű, jól ismert okokból történő ismétlődő helyi aszimmetriák miatt. De lám, az ősrobbanás elmélet hízelgő védelmezőiben ez az új kiindulás változat sem kelt gyanút. Ez a megértés nélküli új próbálkozás. A tudósok hallgatnak. A hízelgők hada harsány, minden kételkedőt idiótának tituláló védelmétől övezve. Ettől eltérően az alkotó ember, mindenki a maga területén megérdemel minden elismerést az alkalmazott tudományok területén, holott mindent ugyanazon alapelvek ismeretében tesznek. Nagyon nagy az ellentmondás! Miért?! Miért? Mert mi a létezés rendszer folyamat belső terében létező több száz milliárd külön helyzetben létező sejtünk egymás közötti kölcsönható információ kapcsolatában és nem egyetlen külső szemlélők vagyunk tudatunkkal! Egy emberben több száz milliárd megfigyelő él, akik megosztják a helyi érzékelés, változás történet adataikat. Ez a testi felépítésünk teszi lehetővé változó környezetünk folyamatos észlelését. Földi úrhajósként része vagyunk ennek a rendszernek.

A vitatott témakör: Kozmológia.

Szokás úgy is értelmezni, hogy a Kozmoszról (=rendezett világról) való értelmes beszéd. Arisztotelész mindenre kiterjedő filozófiai tevékenysége alapozta meg ezt az iskolát. Amely magába foglalja az észlelésen alapuló dialektikus, valamint az értelmünket meghaladó eredet, prioritás kérdéseket. Az ő mindenre kiterjedő filozófiáját foglalták keretbe utóbb Metafizika címszó alatt. Némiképpen tömörített idézet Immanuel Kant (1724-1804) A tiszta ész kritikája című munkájából: „Azt gondolnám, a matematika s természettudomány példája, melyek egyszerre létrejött forradalom útján lettek azok, amik,... a tárgyak (objektumok, állapotuk, kapcsolatuk a térben) melyeket csak az ész, mégpedig szükségképp gondol, de amelyek (legalább úgy, mint az ész őket gondolja) a tapasztalatban meg sem is adhatók, ezeknek gondolása (gondolni csak kell őket tudni) pompás próbaköve lesz annak, amit a gondolkodásmód megváltozott módszerének mondtunk, ti., hogy a dolgokról csak azt ismerjük meg, mint priori, amit magunk helyeztünk beléjük.” Egy mondat ehhez Szent-Györgyi Albert Nobel-díjas biokémikusunktól: „Ha jól tesszük fel a kérdést a természetnek, az válaszol rá.”

A lényeg, ami összefűzi a két kutató elme gondolatát a megismerés folyamatában annak elfogadása, hogy elménk adottsága és képessége éppoly priori, mint maga a létezés objektumai összes megnyilvánuló prior tulajdonsága. Tehát hinnünk kell abban, hogy értelmünkkel képesek vagyunk fedésbe hozni a természet objektumai, valamint az emberi értelem által képzett fogalmak sorából álló igazolt prioritások teljességét. Van válaszunk minden alapkérdésre? Kiderült, hogy van. Csak türelmetlenül átsiklunk azokon. Ha figyelembe vesszük Newton mindenre kiterjedő állapotváltozás törvényeit, ha értjük a relativitás rendszer minden időpillanatban létező egyszeres teljességünkből levezethető összefüggéseit – nem csak a látszatjelenség területén alkalmazott einsteini relativitást – a mindenkor tapasztalt változás lokális kölcsönhatásokban tetten érhető trigonometriai érték eltérések következményeit, úgy már mindenre van prior megoldásunk. Könnyen felismerjük, hogy a „tér” fogalom a Kozmosz, a létezés relatív rendszeroldali lokális változások tudati összegzése. Az „idő” fogalom pedig a változások folyamata szinonim fogalma. A folyamatos változás ténye arra int, hogy a rendszer valamiért soha nem jut szimmetria nyugalom egyensúlyba. Az okok nyilvánvalóan objektív körülmények. Okosan tesszük, ha ezt a tényt is igazolt objektív ismeretként fogadjuk el. A mindenkori okozat halmazt tartjuk prior jelenségnek szemben az abszolút lokális

adatokkal határolt alapfolyamat tartalmával. A természet nem adja össze kétszer, nem összesíti lokális abszolút, véges értékeket tartalmazó állapot adatait. Mint teszi azt az ember a testében lévő, térben a létezés rendszeroldal eltérő lokális helyzeteiben tartózkodó százmilliárdnyi idegsejt kölcsönható kapcsolata virtuális képalkotás képességével.

Összegzésként: sem itt, sem weblapomon nem hozakodok elő új elmélettel, mint amivel örökösen megvádolnak. Csak meg kell érteni valóban, hogy a létezés rendszeroldal lokális ok eseményeit ugyanazon adott pillanatban nem érdekli az ott törvényszerűen bekövetkező, a megmaradás elv szerint lejátszódó halmaz tartalom gyarapodás kiterjesztett relatív, helyileg abszolút (vagyis határértékek) összesítés következménye. A létezés prior kérdésekre megoldást kereső valamennyi lokális eseményben testet ölt mindaz, amit tudatunk összegzésében keresünk.

Ámulva „nézzük” ezt a virtuális csodát, amit agyunk még ki is színez. Benne az „élet” evolúcióját, ami valójában a teljesség folyamat lineáris változás okozat egy halmaz szerveződés szakasz átrendeződés lehetősége.

Létezésünk rendszerének van egy állandó kényszer alap folyamata egészében objektív törvényeken alapulva. Ezek egyenértékű törvények. Az egyik a relativitás rendszer. A másik az állapotváltozás kötöttség. Ehhez kapcsolódik a megmaradás törvény. A harmadik a térfogatszámításokban felmerülő trigonometrikus eltérések kihatása mindenféle szimmetria lehetőség kizárására. A belülről érzékelt rendszer valósága.

Az alap folyamat – mivel nincs tudata, csak mennyiségileg értékelhető adat tartalma – mit sem tud az összeadódó lokális tartalom változásai halmaz megjelenés okozatról. Az agyunkban, a testünkben bárhol, de a tér eltérő helyzeteiben lévő százmilliárdnyi idegsejt hálózata egymás közötti kölcsönhatásban jeleníti meg ezt a számunkra gyönyörűséget, életteret adó Világegyetemet. Hogyan foglalhatjuk össze? Először is az alapfolyamatnak van egy elméleti fizikája, ami egy önálló abszolút rendszer. Másodszor az okozat halmaz rendszer kiterjedés gyarapodásának van véletlenszerű, de rendszerben érvényesülő (reproduktív tartalom) alkalmazott fizikája. Ki kell hangsúlyoznom, mert 35 év kutató munkám során a mai napig tapasztalom, mennyire nem értik a tudósok az összefüggéseket: Nem az okozat látszatjelenség változataiban lehet keresni létező rendszerünk megoldását. Az alapfolyamatban csak egyetlen fizikai állandó van: a törvények hatálya miatt állandó aszimmetrikus kiterjeszkedés. Ennek okozata a létezés rendszeroldal állandó térfogat kiterjedés növekedés. Az

okozat rendszerben már csak az érzékelésünk szerint megfigyelt, általánosított virtuális fizikai állandók vannak. Ezek alkalmazásával semmi baj nincs, ha azokat csak a maguk konstruktív alkalmazás területein használjuk. És nem az okrendszer magyarázatára.

Amit nem volna szabad tenni: összekeverni, fogalom-alkotásban összevonni a létezés rendszer elkülönülő tartalom részeit.

Ám most – ki tudja megérteni a miértet – egy át nem gondolt, minden érvelést csírájában elfojtó, az ősrobbanás elméletet védelmező „ismeretterjesztés” tevékenység elszenvedői vagyunk. Ami jelenség pedig már Neil Turok, Roger Penrose és mások által is elismerten sem egy matematikai pontból „indult” valami rejtett okból bekövetkezett szimmetria sérülés miatt. Ma már az is igazolt ismeret, hogy Világegyetemünk lineáris gyorsuló sebességgel tágul. Holott az nem volna lehetséges a gravitáció hatására. A legújabb feltételezés szerint (ismét egy rendszeren kívüli nézőpontból ábrázolva) Világegyetemünk története egy fekete lyuk állapotból kezdődött. Az új elvet felvető személy több fantáziával azt is mondhatta volna, hogy egy fekete lyukban élünk. Az abban korábban elnyelt anyagkészlet kibontakozásában. Az ősrobbanás elmélet hívei az asztalon táncolnának örömükben. Egy teljesen új inflációs modellen lehetne gondolkodni. Új irányt venne a tévút. Ezt leírva szinte látom eme útra lépés kínos esélyét.

A történelem megismétli önmagát. Amit megélt korábban Galileo Galilei, Giordano Bruno, Max Planck is az ő idejében. Max Plancknak is megvolt erről a véleménye, hogy „az uralkodó eszmét a hízelgők hada védelmezi...” Még jó, hogy senki nem küldte ezért a kijelentésért máglyára Max Planckot. De sajnálatos tapasztalatunk még ma is a létezés alapkérdések megválaszolásában béna kacsaként viselkedő tudósok háttérbe szorulása.

„Objektív” ismeretünk a létezés magyarázatára részben a feje tetején áll. A relativitás elv és Newton megállapítása, hogy önmagától nem történik állapot változás elsődleges alapelvek a folyamat megértéséhez. A létező egyszeres természettudósokat megszégyenítő türelemmel igyekszik önmaga tökéletes nyugalom állapotát elérni, ami nem történhet meg a lokális esemény aszimmetriák miatt. Ezen okból teljességében is állandó aszimmetrikus állapotban, határ és feltáruuló kiterjesztés kezdet állapotban van. Mindezt nem értettük eddig. E folyamat rejtélye, a meg nem értett kiterjeszkedő (és nem felfúvódó) gyarapodó változás okozott teljes zavart a világ fizikusai körében. Max Planck tömören, közérthetően foglalja össze a zavaró

változó jelenségeket 1926. február 14-én Düsseldorfban tartott előadásában (Forrás: Max Planck válogatott írásai, Typotex Kiadó Budapest 2010), amelyek a mai napig érvényesek maradtak. Könyvemben feltárom a hiba eredetét, amely nem máshoz vezetett el, mint annak felismeréséhez, hogy a tudósok a látszatjelenség határán belül törekedtek mindenféle adatból természeti prior törvényeket alkotni ahelyett, hogy komolyan vették volna az egyszeres létezés rendszeroldalt vezérlő két alapelvet: a relativitás és az állapotváltozás alapelvét mindenkor ugyanazon időpontokban.

Fülszöveg

Tapasztalom a szövegszerkesztő előtt ülve, hogy nem létezésünk magyarázata a legnehezebb dolog, hanem azt röviden és tömören ajánlani az olvasónak. Kavarog a fejekben az „objektív” kollektív ismeret: könyvtárak polcain sorakozó adatok halmaza bálványozott nevekkal, mítosz teremtett világképekkel, az elméleti és alkalmazott tudományok fogalom áradata elegyével. Valami elkerülte a kutatók figyelmét. A létező világ tudós okoskodás nélkül is működik mindenkor és mindörökké. A természet viszonyítás rendszerben létező oldala minden időpillanatban aszimmetrikus kezdet- és határ állapotban van. Lényeges annak szórend cserével is leírható említése is: határ- és kezdet állapotban van. Az állandó változás kényszer lokális változásai érzékelésünkkel felfogható okozat megoldásokat produkálnak. A tapasztalt változatosság, alkalmazott tudományunk lehetőségei sokfélesége a megértést nehezítő „káosz”, nem pedig a prior ok, a létező egyetlen bármi kitöltés lokális térfogat alak- és mozgásérték adat eltérések. A létezés relatív rendszer oldal prior törvénye szerint is egyetemleges érvényű Isaac Newton minden változás elé korlátokat állító elvi gondolata: Önmagától nem történik állapot változás. A természet tudja ezt anélkül, hogy egy tudósnak kellene belemagyarázni ebbe bármi „nem ismert” prior magyarázatot. Ez az Immanuel Kant által megfogalmazott gondolat munkált bennem, amikor 1982. augusztus hónapban elhatároztam, hogy megvizsgálom, megkeresem, kézzel érintem azokat a „rejtelmes” létező prior természeti törvényeket. Megértem a hivatalból az ősrobbanás elvén alapuló fogalom rendszerhez ragaszkodó tudósokat. De be kell látniuk, hogy ez az elképzelés nem hozott áttörést a létező prior kérdések megválaszolásában. Mindenkit és mindent megértve emeltem ki könyvem előszavában: „Tisztelet a gondolkodó embernek”. Tovább kellett keresnünk a válaszokat.

Nyilvánvaló, hogy az új válasz, egy új logikai rendszer nem épülhet egy megoldatlanságot hátrahagyó fogalom rendszerre. Legutóbbi kritikásom éppen ezt az alapvető indoklásomat hagyta figyelmen kívül, utasította el elméletemet.

Véleményem szerint kényelmi szempontból, mivel nem létezhet elismert tudós ezen a bolygón, aki beismerné a tudomány tévedését ebben a nagy horderejű témában. Tisztelve a múltban végzett munkát, tovább lehet és kell lépnünk az új gondolat megismertetésével. Interneten, e-bookban, nyomtatott könyvben mindenki számára hozzáférhetően.

Ahogyan túltettük magunkat a Földközpontú világképen, hasonlóan túl lehet tenni magunkat az „ősrobbanás” fogalmán. Felejthető. Nem okoz maradandó zavart az ember tudatában. Ám a „felfúvódó világegyetem” fogalom elterjedés visszaszorítása már közvetlen érdekeket sért. Általánosan elterjedt fogalom a hivatalos tudományban, nem kevésbé a „hízelgők hada” körében. Nincs az a tudományos szaklap, könyv, Wikipédia szócikk, amely nem objektív igazolt ismeretként említené ezeket. Az a bajom velük, hogy ez a két fogalom prior alapelvet sért. Elsősorban Newton mindenre kiterjedő állapotváltozás elvét: Önmagától nem történik állapot változás. A létezés relatív rendszer oldal bármely önálló, elkülönülő térfogat tartalom entitása önmagától nem képes megváltoztatni mozgás vektorfolyam állománya (szakaszok, irányok és értékeik) adatait. A relativitás megoldását követő Newton állapotváltozás elv kizárja a „felfúvódás” fogalom bármiféle használatát. A létezés rendszer oldal térfogat entitásokkal, azok lokális értékeivel megvalósuló kiterjeszkedés oka éppen a relatív rendszer megoldásban érvényesülő newtoni alapelv kötöttség. A rendszer tartalom egymástól távolodó lokális térfogat helyzeteiben keletkező kiterjesztés térfogat-kvantumok kitöltő közegének még nincs fogalommal meghatározott megnevezése. Megdöbbenő tényt mondok: Az objektív igazolt ismeretek adattára az „anyag”, a feltárulkozó kölcsönhatások kitöltő közegére sem tartalmaz azonosító fogalmat! Nem feltűnő? Senki nem foglalkozott vele, ezzel a létezés rendszeroldal prior állapottal. A kitöltő közeg pedig ugyanaz az egyszeres abszolút közeg a létezés rendszer oldalban! Még nincs fogalmunk rá. Sokszor gondoltam rá az évek során, kell-e foglalkoznom dolgozatomban a létezés lokális térfogat entitás mozgás vektorfolyam ábrázolásával? Mindig arra jutottam, hogy tudósaink sértésnek vennék azt. Annyira egyszerű.

Tudósok és a matematika

Titkársága útján üzente nekem a Magyar Tudományos Akadémia megkeresett szakosztály illetékese, hogy elméletem matematikai leírás, levezetés nélkül értelmezhetetlen. Nyilvánvalóan nem egy titkárnő közvetítésével szerettem volna bárkivel megbeszélni a részleteket. Vegyük sorra a tényeket.

Létezésünk egyszeres (tehát végelességgel határolt egyszeres tartalom) jelenség egy meghatározott időpillanathoz tartozó állapotában. Existence (E) minden időpillanatban (T) egyenlő egyetlen (1) halmazhoz tartozó mennyiség és érték adat összességével:

$$\sum ET = 1$$

Matematikához értő szemlélő láthatja, hogy az egységnyi állapotban lévő halmaz tartalom mennyiség- és érték adat lokális határait a természet kiterjeszteni kényszerül (extension) Newton állapotváltozás kötöttsége, továbbá a rendszer relativitás szemléletű elvei alapján! A megvalósulás szükségszerű aszimmetrikus lineáris változás folyamat okozat. De ez az esemény okozat már egy másik időponthoz tartozó állapot. A továbbiakban vegyük figyelembe, hogy az idő fogalom a változás fogalom szinonim jelentése.

$$\sum ET_2 = ET_1 + E(\text{ext})T_2 - T_1 = 1 \text{ mennyiség/kvantum egység}$$

Nyugodjanak meg a matematika alkalmazását követelő tudósok! Külön kell választani a természetben történő lokális változás jelenségeket a tudós tudata mögött álló több száz milliárd idegsejt összegző halmaz ábrázolás kényszer-képzet igényétől! A létezés rendszer oldal lokális változások egyszerű ok-okozat lineáris változás abszolút jelenségek. Tudatunk pedig összegez. Agyunk felépít egy exponenciálisan kiterjeszkedő, külső határral rendelkező virtuális halmazt. Nincs értelme gondolkodni bármi egyesített képlet megoldáson. Minden lokális változás abszolút jelenség önmaga tartalmazza a relatív összegzés teljes információját térben és időben. Lényeges: Ez a másodlagos, tudati összegzés már a látszaton alapul a teljes fogalomalkotás és matematikai kifejezés rendszerével! Ezért az már nem a filozófiai értelemben vett megoldást leíró elméleti fizika. Rendben? Véletlenszerű benne minden változás. Két példa. Egyik az élet mutációja. A másik sokkal izgalmasabb egy fizikus számára. Mégpedig az, hogy a csillagok belsejében miért nem alakul át a teljes hidrogén készlet héliummá néhány pillanat alatt, holott változatlan értékű a hőmérséklet és nyomás? Írásaimban választ adok erre a kérdésre is. Ami lényeges, mint a két alapelv: Minden ugyanabban a T időpontban történik!

A természet kitöltő alapfolyamata nem adja össze kétszer abszolút érték adatokat tartalmazó lokális mennyiségeit!

A $T_2 - T_1$ idő alatt a megfigyelt határ- és kezdet helyi S-mátrix kölcsönható kapcsolatban lévő szerkezetkép változás a hordozott mozgás vektorfolyam szakaszok

eltérő adataival szó szerint átranzformálja magát a létezés halmaz valamilyen másik okozat helyzet állapotába. Mivel nincs tudata teljesen érdektelen számára, hogy hol van, mi a szerepe a létezés rendszer oldalban, csak a lokális körülmény okokra reagál késedelem nélkül. Az összeadódó lokális okozatok sejtjeink (ne feledjük: egyenként komplett dns készlettel rendelkező élőlények) között összegzett halmaza a létezés jelenség.

A létezés rendszer kölcsönható, tudatunkban objektív képben megjelenő bármely jelenség valamennyi állapot (határ)adat értéke nem annak saját eredendő tulajdonsága! Ellenkezően, az azt övező külső kölcsönható befoglaló rendszer által kikényszerített értékek lokális (megfelelés) eredője. Akkor járnánk el helyesen, ha a kölcsönható körülményeket is számba vennénk! Erre pedig gyakran nincs is szükségünk. Elegendő csak megérteni az adott lokális események természetét. Ezt szolgálják azok az örök érvényű elvi igazságok, amelyeket elődeink egyszer már ki is mondtak. Nem kell újra felfedezni azokat. Az elméleti fizika fogalom rendszere teljes megújításra szorul. Részleteiben nagyon sok a felesleges. Az elkülönülő entitásokként nyilvántartásba vett rövid ideig észlelt részecskék sokasága a folyamat során megsemmisülő változás jelenség hulladék. Az elektronok csak az atommagok jelenléte által okozott örvények a mag körül tovább fejlődő modulált kölcsönható folyamatban. A proton és a magasabb rendszámú „kémiai elemek” atommagjai keletkezésében két meghatározó tényező játszik főszerepet: az egyik a lokális belső aszimmetria, továbbá a külső kizáródást eredményező egyidejű folyamat kölcsönhatás. Erről bővebben a Bizonyítás című fejezetben írok. A gravitáció sem tömegvonzás, a felülkerekedett külső moduláló erők eredő hatás vektor iránya a tartalom változás folyamatban kizáródott, alulmaradt lokális halmaz (tudatunkkal a látszat érzékelés szerint létező égitest objektum) „tömegközéppont” irányában. Nincs abban semmi rendkívüli, amikor két „objektum” egyesül a kölcsönható erők hatására, illetve ha egy „objektum” felhasad, ez esetekben a változásokról hűen informáló modulált változás hullám terjed szét a létezés rendszerben. Ez így van atommagok egyesülésekor, molekulák képződésekor ugyanúgy, mint két galaxismag ütközésekor. A létezés rendszer folyamatban nincs külön említendő gravitációs hullám terjedés. A lokális változások közötti nagyságrend különbség nem indokolja a külön fogalmak alkalmazását. Ugyanaz az elektromágneses mező a közvetítő közeg, a preapolátor közeg.

Felmerült a létezés rendszeroldal kitöltés vizsgálata.

Miután jól ismerjük az elektromágneses sugárzás távoli objektumok képét hozzáánk hézagmentesen eljuttató természetét, ezért gyanúba került maga a „foton” jelensége is. Miért nem keveredik össze a hordozott adattartalom? És mi van, ha a jelenség mögött „csak” egy egyszerű, gyors, mindent átjáró, változásokat követő, a tartalmat minden rendszerbeli lokális helyen újraíró, másoló folyamat áll?

Eleinte előttem is nyilvánvaló volt, hogy „semmiből nem lesz anyag”. Természetesen megoldást kerestem erre a problémára. Nyilvánvalóan nem lehet bárki által teremtett anyag. De mégis mi a megoldás? Csak kell lennie megoldásnak!

Minden leegyszerűsödött, amikor felismertem a természet relatív létezés megoldás kényszer törvényét. Térfogata mihez képest létezik, illetve kell-e relatív rendszer oldal megoldás a „semminek sem szabadna létezni” állapotnak? Rá kellett döbbernem, hogy tudósaink értelmetlenül tabuként kezelik ezt az objektív feltétel rendszert.

Természetesen magam is sokat törtem rajta a fejemet. Milyen kitöltő anyag az, ami maga a lét? Ami csak ugyanaz az egyetlen valami lehet. Különösen zavart az, hogy alapjában véve a tudósok kezében volt a megoldás. Még gyerekként, úgy hatvan évvel ezelőtt olvastam az abszolút állapotban lévő térfogat kitöltés jellemzőiről. Nincs belső szerkezete, mint egy atomnak. Nem létezik abban semmiféle belső erő. Se adhézió, se kohézió, se gravitáció. Nincs relatív kölcsönható kapcsolata a külvilággal. Hol találkozunk ilyen abszolút állapotú térfogat kitöltéssel az egyszeres létezés tartalmában? És egyáltalán, vegyük figyelembe, hogy ezen abszolút állapot jelenségre is vonatkozik Newton állapotváltozás törvénye! Nem önmagától kerülhet a létezésbe. Nem önmaga választhatja meg belépése lokális helyét. Nem önmaga alakíthatja geometriai formáját és mozgásállapot jellemzőit. Hanem mindenkor a már meglévő kölcsönható környezet objektív szerkezet adatai.

Ezeztől az alapvető megállapítások figyelembevételétől jutottam el annak felismeréséhez, hogy az abszolút kitöltésű térfogat nem más, mint a neutrínó! Amelyek a rendszer oldalba lépés pillanatában még nincsenek kölcsönható kapcsolatban egyetlen irányban sem (határoló kitöltő közegek) csak amikor ez bekövetkezik nem más történik, mint az elektromágneses sugárzás részévé válnak. Ez egy állandó jelenség a folyamatban. Kimondhatom továbbá ezzel együtt, hogy „Az

uralkodó folyamat kölcsönhatóan modulálja a benne kizáródott alaulmaradt folyamat tartalmát, miközben az visszahat az uralkodó folyamat szerkezetére. Kölcsönhatóan modulálják egymást.” Ezek nagyon fontos megállapítások! E kötöttségek miatt van a folyamatnak lokális „objektum” reprodukció képessége. Ennek köszönhetjük életfolyamatunk reprodukcióját. Ugye milyen messzire vezetnek ezek az alapvető vizsgálatok?

Kölcsönható ütközés bekövetkezés feltétele, hogy abszolút értelemben ne legyenek képesek együtt egyszerre kitölteni ugyanazt az egyszeres térfogatot. Milyen egyszerű feltétel! Nyilvánvaló, hogy eme tulajdonságot tekintve a kölcsönható ugyanazon kitöltéssel bíró lokális térfogatok (legyen bármi az, akár a „semmi” jelenlét is lehet) ütközésben egymással szemben összenyomhatatlan folyadékként viselkednek. Az egyszerű egyszeres kitöltés azonosság maga a tökéletes megoldás a természet számára. Halhatatlanná téve Newton felismeréseit. A természet önmaga nyugalom állapotát akarja elérni, de az állapotváltozás törvényeit ő sem hagyhatja figyelmen kívül. E törvények érvényesülése tartja fenn a rendszer folyamatos kiterjeszthetőségét, teret adva a mozgásrendszer változáshoz. A rendszeren belül nincs felütköző felfúvódás.

A mozgásrendszer valamennyi lokális adata véges. Ezekből a kötöttségekből következik mindaz, amit van szerencsénk megélni. Tudom, tapasztalom is, hogy tudósaink nem szívesen foglalkoznak a rendszer elemzéssel. Ha röviden írtam a lényegről, az volt a baj. Ha részletekbe menően mutattam be a mozgás elemzésre támaszkodó megoldásomat, azért tették félre anyagomat. Hogy sok részlet már túltárgyalt alapismeret. Végezetül jegyzem meg azt, hogy a könyvemben leírtak az idézet hivatkozásokat kivéve saját szellemi termékem. Mint például az „igaz paradoxon” a lokális határ- és kezdet állapotok lehetséges helyzeteiről a létezés folyamat rendszerben. Látom az interneten, hogy valaki a honlapomra hivatkozva nevet is adott az általam megfogalmazott paradoxonnak: „bootstrap paradoxon”. Megjegyzem helytelenül. Mert én az egyetlen Kozmoszt megjelenítő Éter folyamat lokális határ- és kezdet állapot helyzetei lehetőségéről állapítottam meg ezt a paradoxont. A dolog tovább gondolható lényege, hogy a folyamat szub mélységében találhatóak a legnagyobb mozgásvektor szakasz érték adatok, a legnagyobb előforduló aszimmetriák, amelyek a magasabb dimenziókban, mint életterünk „Univerzum” méretarányában (termo)-dinamikailag eredő szinten kiegyenlített, konszolidált halmazállapotot eredményeznek. Ugye milyen egyszerű összefüggést találni az atombomba működés során tapasztalható hatalmas felszabaduló energia

eredetére? A részecske fizika is azt a tartományt kutatja. A nagy energiák tartományát. Szó esik minderről.

Kutató munkám során – elhatározásom előtt is természetesen – neves gondolkodók munkáit is olvastam. Általános természet iránti érdeklődésemből fakadóan választottam iskoláimat is. Mindenkor az a kíváncsiság vezérelt, hol, hogyan, miként térülnek el az okos gondolatok a helyes irányból. Ilyen az emberi gondolkodás természete. Ha bölcsek lennénk ezen a téren, úgy egyetlen nap alatt megoldhatnánk minden kíváncsiságunkat. De nem vagyunk mesebeli aranyhal. Amire rájöttem éppen ebből fakad: A legokosabb tudósok mindenkor a legegyszerűbb törvényeket, alapvető igazságokat, összefüggések kölcsönható rendszerét hagyták figyelmen kívül.

Kutató utamat megvilágító gondolatok

Immanuel Kant

Idézet A tiszta ész logikája című művéből:

„Azt gondolnám, a matematika s természettudomány példája, melyek egyszerre létrejött forradalom útján lettek azok, amik, talán mégis eléggé nevezetes arra, hogy a gondolkodásmód ama fordulatának velején, mely annyira hasznukra vált, elmélkedjünk, s őket, amennyire, mint észismereteknek a metafizikával való analógiájuk megengedi, legalább kísérletképp utánozzuk. Eddig föltették, hogy ismereteinknek a tárgyakhoz kell alkalmazkodniuk; de e föltevés mellett dugába dőlt minden kísérlet, hogy a fogalmakból róluk valamit, mint priorit állítsunk, ami tudásunkat bővíti. Próbáljuk tehát meg, nem járunk-e jobban a metafizika föladataival, ha föltesszük, hogy a tárgyaknak kell ismereteinkhez alkalmazkodniuk, ami a priori megismerésünk követelt lehetőségeivel is, melynek mielőtt adva vannak, kell tárgyakról valamit állítani, jobban összevág. Hasonló ez Copernicus első gondolatához, ki miután nem boldogult az égi mozgások magyarázatával, ha föltette, hogy a csillagok serege a néző körül forog, megpróbálta, nem sikerül-e majd jobban, ha a nézőt forgatja, a csillagokat meg nyugalomban hagyja. A metafizikában pedig, ami a szemléletet illeti, hasonló eljárást próbálhatunk. Ha a szemléletnek a tárgyak mivoltához kellene alkalmazkodnia, nem látom át, miképp tudhatnánk róla valamit a priori, ellenben, ha a tárgy (mint az érzékek objektuma) szemlélőképességünk mivoltához alkalmazkodik, egészen jól el tudom magamnak e lehetőséget képzelni. Minthogy pedig e szemléleteknél, ha azt akarjuk, hogy ismeretökké legyenek, nem állhatok meg, hanem mint képzeleteket valamire, mint tárgyra kell vonatkoztatnom őket, s e tárgyat ama képzetek által meg kell határoznom; vagy azt tehetem föl, hogy

a fogalmak is, melyek által e meghatározást végzem, alkalmazkodnak a tárgyhoz, s akkor megint nem tudom miképp tudhatok erről valami priorit; vagy pedig fölteszem, a tárgyak, vagy pedig, ami ugyanaz, a tapasztalat, melyben egyedül (mint adott tárgyak) megismertetnek, alkalmazkodik e fogalmakhoz, s akkor könnyebben találok kiutat; mert a tapasztalat maga a megismerés módja, melyhez értelem szükséges; az értelem szabályának pedig bennem, még mielőtt tárgyak adva volnának, tehát a priori kell meglennie; e szabály a priori fogalmakban fejeztetik ki, melyekhez tehát a tapasztalat minden tárgyának szükségképp igazodnia kell, s melyekkel meg kell egyeznie. Ami pedig olyan tárgyakat illet, melyeket csak az ész, mégpedig szükségképp gondol, de amelyek (legalább úgy, mint az ész őket gondolja) a tapasztalatban meg sem is adhatók, ezeknek gondolása (gondolni csak kell őket tudni) pompás próbaköve lesz annak, amit a gondolkodásmód megváltozott módszerének mondtunk, ti., ***hogy a dolgokról csak azt ismerjük meg, mint priorit, amit magunk helyeztünk beléjük.***”

A prior ok-okozat megértése Immanuel Kant előbb idézett gondolat levezetése létünk lényege megértése szempontjából rendkívüli, teljes, tökéletes. Ez a lényeg körülírás meg nem haladható. Ilyenre szokás mondani: abszolút. Vajon az ember képes arra, hogy helyes logikai sorrendben gondolja végig, írja le a kutató munka során használt fogalmakat a tapasztalt lét részleteit, a változások ok-okozat folyamatát? Vajon az ember képes arra, hogy a tapasztalatból levezethető megállapításai és megoldás eredménye éppoly teljes, tökéletes, objektív, abszolút, Kant gondolatával azonos szintű legyen? Meglehetősen egységes priori vélemény uralja a tudományos gondolkozást: „Semmiből nem lesz anyag.” Mégis kényszerítő hatással van ránk a tapasztalat, a változatos „kézzel fogható” formában körülöttünk érzékelt kozmosz. Ez az anyag megjelenés nem lehetne általunk mégis megválaszolható prior jelenség?

Ha valamit meg akarunk érteni – amit eddig nem értettünk – úgy felül kell vizsgálni az eddig bevezetett, használt fogalmainkat. Utat kell engedni akár a korábban használt, elvetett, de talán új jelentés tartalommal mégis használható fogalmak számára! Amikor 1982. augusztus hónap egy nap nagyon meleg éjszakáján kinn álltam házam teraszán tűnődtem el azon, vajon a tudósok miért nem találták meg eddig a megoldást a tapasztalt lét magyarázatára? Hiszen az alkalmazott tudományok területén szinte mindenre képesek vagyunk! Tobzódunk az alkalmazott elméleti ismeretekben. Kezünkben a matematika kiterjedt eszköz-rendszere. Mindez nem lehetne, ha nem lenne adekvát összhang a természet és tudásunk rendszerében. Elhatároztam, hogy választ keresek az alapvető kérdésekre. Abból indultam ki, hogy

ha ilyen mélységben, ennyire széles terjedelemben vagyunk képesek a természet fizikájával összhangban élni, akkor bizonyosan a válasz, a megoldás részletei is előttünk vannak. Rossz helyen keresgeltünk? Vagy csak tévesen rakosgattuk össze a megoldás puzzle elemeit? Bizonyosnak gondoltam, hogy ez utóbbiról lehet szó. Lényegében, mint gonosz krimi ajánló „lelövöm” a poént, amikor most néhány szóban leírom kutatásom végeredményét. Igazolást adok Max Plancknak, hogy az általa a Maxwelli elektrodinamika elméletén alapuló fény-éter (az elektromágneses sugárzás teljes spektruma) és benne az ő (Planck) által feltételezett (keresett, de általa meg nem talált) legkisebb anyag entitás létező! Mindez, mint okozat következik az egyszerűes létező halmaz összefüggő mozgásállapotából. Amely változó halmaz egyúttal a lokális véges abszolút értékek halmaza. A megértés útja, módja matematikai feladvánnyá egyszerűsödött. Ez a felismerés vezetett el engemet a megállapításhoz: A kozmosz – létünk halmaza – önmaga folyamatos megoldhatatlan térfogat állapotában minden időpillanatban (változás állapotban) az alaphelyzet, a teremtés határ- és kezdet állapotában van! Tehát az nem köthető egyetlen adott idő pillanathoz, teremtéshez. Ki kell mondjam az igazságot: nem történt ősrobbanás, nincs teremtető isten.

A lét halmaz, mint mindenkor teljes relatív rendszer oldal 3+1 dimenziós. Which it's made by consciousness as an abstract perception. A biophysics summing-up process. Kitöltése ugyanaz az egyszerűes bármi közeg. Ezen belül(!) a 4. dimenzió a lokális kiterjesztés kényszer adottság, amelyben a megváltozandó fogalom jelentés tartalommal felruházandó neutrínók (= megfoghatatlanok, mivel a létezés rendszeroldalba lépésük időpillanatában még semmivel nincsenek kölcsönható ütközés, mint érzékelés állapotban) töltenek be egy eddig el nem ismert szerepet. A tapasztalt anyag (Planck's light-aether, in it with the closed out objects) jelenség pedig a lokális ütközés kölcsönhatások változó mátrix rendszere. Inside the S-matrix of particles.

Az érzékek objektuma

A tudatunk alkotta legnagyobb illúzió tehet arról, hogy az alkotásaira, képességeire oly büszke ember nem tudta a megoldást a kozmológia, a létezés alapvető kérdéseire. Miért van, mióta van, mi a mozgató forrása a tapasztalt anyag megjelenésnek? Eleve tisztában kell lennünk azzal, hogy az illúzió alkotás lényege a testünkben lévő sok milliárd idegsejtben és azok között megvalósuló moduláció kölcsönhatások együttes folyamatában keltett tudati kép a külvilágról mindenkor ugyanabban az időpillanatban. Az ember hajlamos megfélekedni e fontos tényről. Környezetünk

tárgyai is éppen azért vannak ott és a megjelenésükben tapasztalt állapotukban, mert az azokat alkotó lokális tartalmak ott vannak kölcsönható érzékelés kapcsolatban velünk ugyanabban az időpillanatban. Ez az alapvető igazság. De megfélekedezünk arról is, hogy bennünk és környezetünk közegében adott mennyiségben vannak jelen a tudatunkkal érzékelt külvilág összetevői. Amelyek önmaguktól sem fizikai állapotukban, így alkotó tartalmukban, mennyiség összetevők számában nem változnak. Nem változhatnak. A legnagyobb gond az, hogy az ember azt hiszi, hogy környezete tárgyai tartalma mindenkor ugyanaz, ami volt tegnap, ami ma és ami holnap lesz. Nagyon sok ember, nagyon sok tudós előtt itt záródik be a kapu a kozmosz megértése felé vezető úton. Mert eleve azt gondolják, hogy amit szemmel látnak, az mind egyszer valamikor keletkezett. Azt gondolják, hogy régen valamikor keletkezésnek, teremtésnek kellett lennie.

Vágjunk rögtön az általam készített, vitára felkínált megoldás közepébe. A történet arról szól, hogy a természet önmaga próbálja megoldani térfogat nyugalom állapot megjelenését minden egyes időpillanatban, de nem sikerül neki. Amikor azt „hinné”, hogy megoldódott a helyzet, akkor egy egyszerű matematikai, trigonometriai okból visszaáll az alaphelyzet: Bármilyen térfogatot képező halmaz a külső határán kiterjeszthető. További térfogattal bővíthető a meglévő állomány. Tudatunk elemzésében a létezés akár van, akár nincs, ám mindkét feltételezés megkerülhetetlen része a térfogat létezés viszonyítás alap szükséges volta. Mihez képest van, illetve nincs. A természet alapvető kényszere ez a viszonyítás alap rendszer. Ez a kényszer ok-okozat folyamatot generál. Azáltal, hogy a létezés egyetlen és egyszeres rendszer, meg kellett találnom azokat a konkrétumokat, objektív igazságokat, amelyek alkalmasak az elméleti megoldás bizonyítására. Az egyik igazság önmaga a létezés megélése. A másik igazság a mozgás tapasztalása. A harmadik igazság matematikai: Nincs és nem is lehet szimmetria sem a folyamatok lokális területein, pláne nem a kiteljesedő halmazban. Az oktatási rendszerek csúnya hibája, hogy objektív ismeretként tanítja a szimmetriát. És még azt terjesztik, hogy a matematikát nem lehet mellőzni a fizikai jelenségek leírásából. Az alkalmazott fizika más dolog, ott szükség van a matematikára. Ám a létezés megértéséhez a matematika azon igazsága kell, amely teljes terjedelemben objektív. A trigonometria éppen az a bizonyíték, hogy törtszámokkal, irracionális szám értékekkel nem lehet az egymástól függetlenül létező lokális kölcsönható kitöltő halmazokban és azok között szimmetrikus, illetve egybevágó ismétlődés az egyszeresen létező folyamatban. Márpedig éppen ez történik a kozmoszban. A kozmosz ettől örök. Mivel objektív okokból nem képes végső nyugalom állapotba jutni, van szerencsénk magunk is létezni abban.

A fentiekben vázolt körülmények alapján állíthatom, hogy a kozmosz folyamatosan egy speciális kezdet- és határ önmegvalósító állapotban van. Abban benne van mindaz a térfogat tartalom, amely a múltban került, továbbá a jelenben kerül az egyszeres rendszerbe. Továbbá nyitva áll az ajtó a további térfogat kiterjeszkedés előtt. Ami adat tartalom belekerült/belekerül a rendszeroldalba, az benne is marad. Az anyag megmaradás törvény ezen része igaz. Mindenből az következik, hogy semmiféle egyszeri teremtés, semmiféle ősrobbanás nem volt.

A tudatunk alkotta illúzió a tárgyak, objektumok kontúros érzékelése úgy az érzékszerveink, mint az ember alkotta műszereink által. Testünkben, a természet jelenségében létező valamennyi érzékelt objektumban kizárólag az azokat alkotó kémiai elemek atommagjai azok, amelyekre – durva megközelítéssel – igaz, hogy tartalmukban, megjelenésükben állandó jelenségek az adott fizikai körülmények között. Minden, az atommagokon kívül lévő tartalom az általunk érzékelt tárgyak belsejében elektromágneses sugárzás jelenség formájában kölcsönhatóan cserélődik a külső térben lévő hasonló, de más szerkezetű folyamat tartalommal. A kölcsönható folyamat okozata, hogy az atommagok térbeli helyezeteit folyamatosan átranzszformálja a tér új helyeire. Mi ezeket a változásokat az objektumok mozgásaként érzékeljük. A komplex változás vizsgálatára és leírására alkalmazott tudományág a dinamika. Az atommagok térfogatuk méretét tekintve csak százmilliomod részét teszik ki a tárgyak, az objektumok kontúrokkal felfogott teljes térfogatának. Műszereink is úgy vannak beállítva, hogy azon fizikai mező különbségeket jelezzék, mérjék nekünk, amire és amilyen mélységig vagyunk kíváncsi a külvilágban lévő dolgokra.

A tudományos dogmák védelmezői nagyon nem szeretik, ha bárki úgymond magán alapon új elmélettel jelentkezik az úgynevezett igazolt ismeretekkel szemben. Tessék mondani mi igazolja az „ősrobbanás” megtörténtét? A tapasztalt tértágulás? Mint majd a következőkben olvasható kutatás anyagomban levezetem, az egyszeres abszolút rendszerből fakadó objektív következmény a létezés rendszeroldal szükségszerű bővülése, térfogata kiterjeszkedése az adott időpillanatban létező valamennyi lokális helyen, ahol nem kölcsönhatást okozó ütközés, de meglévő, oda behatolást végző tartalom hiányában kitöltetlen űr keletkezik az éppen széttartó mozgásvektorok okozataként. Vagy mit bizonyít a mikrohullámú háttérsugárzás? Miért ne lehetne az a kozmosz tartalom folyamat időben állandóan létező jelensége?

Az elektromágneses sugárzás folyamatosan kitölti a táguló teret. Hézagmentesen látjuk az égbolt jelenségeit. Az egyszeres teremtés nélküli kozmosz rendszeroldal soha nem fog kiterjeszkedni akkora térré, hogy anyagtól (elektromágneses sugárzástól is) mentes legyen. Az egyszeres létezés nem fog önmagától felszívódni, mint egy vakbéltünet. Vita indítóként még egy dologgal foglalkoznék. A neutrínó mibenlétével. Két dolog miatt nem vagyunk képes kölcsönhatásban kimutatni azt, holott átjár mindent, a dinamikai mérések igazolják jelentős mennyiségű előfordulásukat, tömegüket. A helyzet az, hogy a neutrínók azok a kozmosz lokális kiterjesztés „legkisebb objektum” entitások, amelyekről anyagomban szólok. Amint megjelennek az egyszeres lét rendszerben objektív feltevés, hogy a halmazba kerülésüket követő pillanatban valamely oldalról kölcsönható ütközést szenvednek el egyszerű mozgásvektor készlet eltérések, valamint a trigonometrikus aszimmetriák miatt az egyszeresen kitöltött térben. A kutatók által eddig nem tudottan az elektromágneses mező részévé lesznek, amely az anyag entitás egy megjelenés formája. Ezek a lokális előfordulások mindenhol vannak, újra lesznek a lét minden helyén. A Földben, a levegőben, a világűrben, minden kémiai elem atomjában, bárhol a világon. De mivel a kutatók még nem jutottak el az elektromágneses mező, a sugárzás valós természete, szerkezete teljes vizsgálata végére, ezért tűnik ennyire különösnek ez a jelenség, ez a látszólag kölcsönhatás nélküli entitás. Azért megfoghatatlan, mert nincs alkalmazható viszonyítás rendszerünk a kimutatásukra. Műszereink érzékelő anyagában ugyanolyan az elektromágneses mező változás tartalom, mint abban a közegben, amelyben azt keressük.

A kvantumelmélet Max Planck álma szerint

Max Planck

Német elméleti fizikus 1858-ban született Kielben, és 1947-ben halt meg Göttingenben. Legjelentősebb eredményeit a termodinamika, a hősugárzás, a kvantumelmélet, a relativitáselmélet és a természetfilozófia területén érte el. Foglalkozott a fizika történetével és módszertanával is. Kezdetben hangtani, majd a hőtani kérdések, 1896 táján pedig a hőmérsékleti sugárzás érdekelte. Planck a hőmérsékleti sugárzás két alapvető törvényének, a Rayleigh-Jeans-féle és a Wien-féle törvényeknek a pontatlanságát akarta kiküszöbölni. Elméleti vizsgálatai 1900-ban olyan új sugárzási törvényhez vezették, amely az előbbi két törvényt speciális esetként foglalja magába, és a sugárzás minden hullámhosszára helyes eredményt szolgáltatott. A Planck-féle sugárzási törvény alapja az az elképzelés, hogy a sugárzási energia is atomos szerkezetű, az egyes energiaértékek csak az

energiakvantum egész számú többszörösével különbözhetnek egymástól. A nem folytonosan változó energia gondolata a fizikában forradalmi változást hozott, és a fizikai szemléletünket is megváltoztató kvantumelmélet megszületését jelentette. Amely azonban más irányt vett Einstein által. Planck az eredeti legkisebb létező kiterjedésű, tovább már nem osztható valamit kereste, sikertelenül. Amit most megtaláltam a kiterjesztés lokális folyamatban a létezés rendszer oldalba lépő neutrínók azonosságában. Einstein pedig az energia csomag (kvantum) jelenség értelmezéssel (kérdéses felmagasztalással) megdicsőült. Mindenki ismeri. A fény kvantumja a foton. Az elektromágneses sugárzás azon legkisebb csomagja (kvantumja), amelyben még kimutatható egyidejűleg a hullám és részecske tulajdonság. Korunkban már mindent kvantumokban fejezünk ki: kvantumfizika, kvantumkémia stb. Azóta sem foglalkozott senki a részletekkel.

Planck vezette be a „relativitáselmélet” elnevezést is. 1907-ben a speciális relativitáselmélet alapján kidolgozta termodinamika általánosítását.

Továbbá

Albert Einstein

A tudós, akit mindenki érinthetetlennek tart. Holott ő is tévedett, különben tudta volna a választ a létezésre vonatkozó alapvető kérdésekre. Többször idézek tőle, mert néhány gondolata valóban figyelemre méltó. De az is kiderül, hogy a gondolkodásunkat megtévesztő látszatjelenség rajta is kifogott. Illetve önmaga is behódolt foglya lett az energiakvantum hatás felismerés megdicsőülésnek. A kvantumfizika a tévedés útja lett, mert éppen úgy nem az alapkérdésre, a legkisebb természetes anyag entitás megoldására adott feltáró jellegű megoldást, mint amelyik kifogott Max Planckon is. Max Planck emberi tartását bizonyítja, hogy a megoldatlanság miatt egész életében a háttérben maradt. Ezzel szemben Albert Einsteint a hízelgők hada kissé túlzóan piedesztálra emelte. Nem vitte rá a lélek, hogy tisztázza helyzetét. Értsünk bármit ezen megállapítás alatt. Más rakta le előtte a relativitáselméletek alapját is, mint Hendrik Antoon Lorencz. A fényelektromos hatás jelenséget pedig Philipp Lenard ismerte fel. Megoldás hiányában Einsteinre hivatkozva elvetették az éter tulajdonságai további kutatását. Rosszul tették. Mert később bárki rájöhetett volna arra a megoldásra, amelyre magam találtam rá saját kutatásom során, írok le arról minden részletet ebben a dolgozatomban. Az is kiderült ezzel szoros összefüggésben, hogy a kozmoszban nem a fénysebesség a legnagyobb sebesség. A relativitás elvet a minden időpillanatban létező teljesség

mozgásrendszerében (valamennyi lokális térfogat kvantum entitásnak saját mozgás vektorfolyam adattartalma van a rendszerbe kerülés pillanatától kezdve) lehet és tudjuk vizsgálni. Annak tartalmát, topológiáját a legkisebb lokális részletekig agyunkkal, tudatunkkal, idegrendszer hálózatunkkal képesek vagyunk felfogni. Természetesen Isaac Newton szigorú állapotváltozás törvénye érvényesülésével. Mert ez a főszabály az egyszeres létezés rendszeroldal bármilyenű kitöltése, jellege, egyedi azonossága tulajdonságára is vonatkozik.

Továbbá

Isaac Newton

A Wikipédia tömören foglalja össze életművét a mechanika tudományában, amelyet alapelvet jelentő megállapításával egyetemben félresöpört az alkalmazott kvantummechanika felmagasztalása a XX. Század elején. Bűn volt tenni azt vele.

Elméletének lényeges mozzanata az égi és a földi fizika egysége. A legnagyobb jelentőségű gondolata: Önmagától nem történik semmiféle állapot változás. Ez az alapelv egyenértékű gondolat a mindenkor teljesség összetett mozgásrendszer lokális abszolút adatait tartalmazó, azon alapuló származtatott relativitás alapelvvel. A két alapelv érvényesülése okozza a folyamatos határ és kezdet lokális állapot változásokat, amelyeket idegsejt hálózatunk konstruktív (tudatunkban összegzett) objektív (de nem abszolút értelemben) módon érzékel. A változás érzet egyben az idő változás érzete. Tehát szinonim fogalmak.

Az „objektív ismeretek” fogságában

Bevezető gondolatok

A Hubble űrtávcső, s azt felváltó más, űrbe telepített, az elektromágneses sugárzás egyre tágabb spektrumaiban a környező világegyetemről készített képfelvételek sokfélesége és sokszínűsége elkápráztatja a csillagászokat és az égbolt látványosságai után rajongó érdeklődőket. Az ember tudata nem tud betelni ezzel a gyönyörűséggel. Értelme egyre többet és távolabb akar meglátni ebből a környező gyönyörű világból. Az ember tudatát ma éppúgy lenyűgözi ez a csodás lét jelenség, mint az ókorban. Az ókor viszonyai között szerencsés volt az akkori ember, mert az égi jelenségek, változások megfigyelését nem korlátozta légszennyezés. Nem voltak füstöt okádó gyárak, nem volt éjszakai villanyvilágítás. Akkor is voltak az égbolt jelenségeit hivatásból feljegyző csillagászok, a természeti jelenségeket, az események okozati

összefüggéseit kereső tudós elmék. Ne legyünk nagyképűek, ha arra gondolnánk, hogy le lehetne nézni az ókori, nyugati és keleti tudósok ismereteit a mai hivatalos ismereteinkhez viszonyítva. A mai tudós éppúgy nem tudja, miért van anyag, mi az anyag és miért van folyamatos változás, mint az ókori tudós. A mai tudós éppúgy nem tudja, miért van élet, mi az élet létrehozó és fenntartó folyamata, mint az ókori tudós.

Bölcs az a mai tudós, aki legalább hallgat arról, hogy éppen megválaszolatlan alapvető kérdéseink bizonyítják azt a tényt, hogy fenntartással kell kezelni mindazon ismeretünket, amelyekről sokan, nagyon sokan úgy beszélnek, hogy ebben, vagy abban a témában igazolt objektív ismeretünk van. Kíváncsinos lenne, hogy mindazok, akiknek bármi köze, kötődése van az oktatáshoz, kutatáshoz, ismeretterjesztéshez tudatosan alkalmazná tevékenysége folyamatában azt az egyszerű, ám mégis egyértelmű elvet az egymástól elkülönülő elvi és gyakorlati témák tartalmáról és érvényesség terjedelméről, amit Albert Einstein ekként fogalmaz meg a Hogyan látom a világot című könyve V. Tudomány fejezet Mi a relativitáselmélet című anyagban:

„A fizikában különféle elméleteket különböztethetünk meg. Közülük a legtöbb konstruktív elmélet. Ezek arra törekszenek, hogy egy relatíve egyszerűen megalapozott formalizmusból összetettebb jelenségek képét alkossák meg. Amikor azt mondják, hogy sikerült a természeti jelenségek egy csoportját megmagyarázni, az alatt mindig azt értik, hogy olyan konstruktív elméletet alkottak meg, amely a szóban forgó jelenségeket felöleli.”

Vezető elméleti gondolkodók körében (nem kevésbé köszönhetően az újabban felismert különös, egyre növekvő értékű univerzum tágulás sebességnek, továbbá a ciklikus, egymás hatásától független univerzumok elképzelés, mint lét térbeli kiterjedtség rendszer gondolat), mint pl. Stephen W. Hawking, Paul J. Steinhardt már rég megkérdőjeleződött a klasszikus ősrobbanás elmélet. (Steinhardt Alain H. Guth-tal közösen dolgozta ki a felfúvódó univerzum elméletet.) Tisztában vannak az elmélet azon alapvető hiányosságaival, amelyről a fentiekben szoltam. Azon túl tudatában vannak azon felmerülő alapvető kérdéskör megválaszolatlan összefüggéseknek, amely az egyszeres lét térfogat kitöltés lehetőség térbeli (kiterjedés) korlátra, a kezdet- és határállapot jellemzőkre, továbbá mindezen változások számára helyet (egyszeres kitöltéssel nem rendelkező űrt, ürességet) adó végtelenre, mint felmerülő nélkülözhetetlen relatív rendszerre vonatkoznak.

Miért írok ezekről, s kapcsolom össze ezeket a témaköröket? Azért, hogy világos legyen álláspontom arról, hogy ha csillagász szemmel nézzük, látjuk, vizsgáljuk, csoportosítjuk, soroljuk, osztályozzuk, csodáljuk az égbolt csillagászati jelenségeit, úgy megfelelünk Einstein konstruktív elmélet tartalomra vonatkozó elkülönítés módszertanának. De a csillagász (bárki más jóhiszemű ember) ne hivatkozzék oly elméleti részletekre, amelyekre a nemzetközi kutató laboratóriumokban dolgozó elméleti fizikusok még keresik a megfelelő válaszokat. Említhetem a CERN-ben éppen folyamatban lévő előkészületeket. Az alapvető elméleti kérdésekre választ kereső kutatóintézetek, egyetemi tanszékek kutatói, munkatársai nem hisznek abban, hogy egyszerű válasz adható a lét általam fentebb megjelölt alapvető kérdéseire. Nem hisznek benne, különösen azon előzmények után, hogy kik és mennyi ideig törték rajta agyukat, eddig sikertelenül. Mi mindent tudunk, mi mindenre vagyunk képesek a tudomány és a technológia területén. Mi mindent ismerünk, alkalmazunk, amit megcsinálni nem tudnánk, ha nem lenne adekvát összhang tetteink és az egyszeres létfolyamat tartalma között. Sok részletet tudunk. Hogyan, milyen feltételek között jönnek létre az egyre nagyobb rendszámú kémiai elemek. Hogyan születnek a csillagok. Hol rejtőzik a nagyon nagy energia az atommagban. Hogyan lehet atomerőművet és atombombát készíteni, a folyamatokat céljainknak megfelelően kézben tartani. Csak azt nem tudta senki emberfia, hogy honnan eredően tárolódik ilyen nagy energia az atommagok belsejében. Amely tárolt energiát – eddigi elméletünk szerint a maghasadáskor a szétrobbanó, az atommagot alkotó elemi részecskék visznek magukkal a környezetbe. Ha egyértelmű lenne ez a tapasztalaton nyugvó elmélet, nem volna szükség a CERN-ben tervezett kísérletekre. Ugyanis az eddigi gyorsító kísérletek tapasztalata nem egyértelmű. A lokális ütközés-bomlás eseményekből nem lehet egyértelmű következtetést levonni. Nem eldönthető, hogy valamiféle folyamat moduláció láncreakció történik, vagy a részecskék mozgása hagy fényképezhető nyomot a reakciókamrában. Mindennek tetejében megjelölt fő célként keresni fogják azt az elemi részecskét, a Higgs-bozont, amely kölcsönhatásban az anyagot jellemző tömeget adja, adta az ősrobbanás eseményben a lokális kölcsönhatásoknak. Szerintem abszurd teória, hiszen bármilyen fizikai kölcsönhatás során megjelenik a moduláció okozta változás, ahhoz nem kell harmadik közvetítő részecske. Persze a dolgok jelenlegi állása szerint ugye semmiből nem lesz anyag. A tudósok ezért keresik lázasan azt a valamit, amire e szerep ráhúzható. Ha már egyszer létező anyagi világban élünk.

De kell-e nekünk ragaszkodni ehhez az elmélethez? Nem lehetne felváltani ezt az egyetlen állandó anyagmennyiséget feltételező, ismeretlen okból létező anyagi

világot (később ciklikusan a kozmosz távoli térségeiben hasonló történések között lejátszódó több hasonló) valami mással, valami racionálissal, a természet számára éppúgy megfelelővel. Rájöttem, hogy van megoldás alternatíva. Minden felfedezés után szokás mondani, hogy miért nem jutott ez eszünkbe már korábban. Most is ez a helyzet. Miről van szó?

Albert Einstein könyvéből idézek ismételten:

„Meggyőződésem szerint tisztán matematikai konstrukciók által megtalálhatjuk mindazokat a fogalmakat és törvényszerű kapcsolatokat, amelyek a természeti jelenségek megértésének kulcsául szolgálnak. A gyakorlati matematikai fogalmakat meg lehet ugyan a tapasztalat által közelíteni, de azok sohasem vezethetők le a tapasztalatból. A fizika részére a matematikai konstrukció használhatóságának egyetlen kritériuma természetesen a tapasztalat. De a tulajdonképpeni alkotóprincípium a matematikában rejlik. Bizonyos értelemben lehetségesnek tartom tehát, hogy a tiszta gondolkodás egyedül is felfoghatja a valóságot, amint azt a régiek megálmodták.”

Bizonyosak lehetünk abban, hogy az embernek azért nem sikerült eddig megfelelő és végső választ adni a lét kérdésére, mert valami okból mindig és valahol elment a választ rejtő kapu mellett. Már közös megegyezés van abban, hogy a világban minden mindennel összefügg, a szubatomi létezés energiamező folyamatok kölcsönható rendszere, semmint különálló részecskék halmaza. A kvantumelmélet szerint is nem részecskéről, hanem hullámcsomagról beszélünk. A relativitás elv összeköti minden eseményt, bárhol változzék bármi a világon. Az anyag összefüggésrendszer. Hogy mi köti össze minden időpillanatban egyszeres létezés teljességet, s annak mi az okozata, elméleti és gyakorlati jelentősége, az a következő. Itt van ez a mondat Einsteintől: „A gyakorlati matematikai fogalmakat meg lehet ugyan a tapasztalat által közelíteni, de azok sohasem vezethetők le a tapasztalatból.” Nos bebizonyítom ennek ellenkezőjét, mi több, bizonyító jelentőségét, mindazt, amit a világ fizikusai mindeddig figyelmen kívül hagytak.

Újabb idézet Einstein könyvéből, Max Planck 60. születésnapján elmondott beszédéből:

„A fizikus legfőbb célja tehát azoknak az általános elemi törvényeknek a kutatása, amelyekből – tiszta dedukció útján – a világképet megalkothatjuk. Ezekhez az elemi törvényekhez azonban nem logikus út, hanem csakis a tapasztalati beleélésen alapuló intuíció vezet.” Nem vagyok teljes egészében biztos abban, hogy pontos a magyar

nyelvre történt fordítás e két mondat esetében az 1934-ben Amszterdamban MEIN WELTBILD címen kiadott könyv alapján. Ugyanis – beleképzelve magamat Einstein helyzetébe, amikor e mondatokat fogalmazza íróasztalánál – nekem feltűnt volna a két mondat tartalma közötti antagonizmus, ami a fogalom használatot illeti. Ugyanis az első mondatban szóba hozott „tisztá dedukció útja” (ha érti, mit jelent a dedukció: következtetés az általánosból az egyes esetre) szerint a második mondatban nem tagadnám meg a meg tapasztaláson alapuló intuíció logikus következtetés lehetőségét.

A csillagászok óriási energiát fektetnek manapság a műszereinkkel belátható univerzum környezetünk, a látható jelenségek, galaxis objektumok térbeli helyzete feltérképezésébe. E térképről csak az hiányzik, ami a fizikusokat a leginkább érdekelné: az objektumokban található mozgásvektor vektorfolyam állományok egy adott időponthoz tartozó térbeli adatai. A ma megismételt mérési adatok szerint baj van az ősrobbanással. Ahelyett, hogy a gravitáció hatására lassulna a galaxisok egymástól való távolodás sebessége, egyre nő ez az érték. Műszereinkkel egyre távolabb látunk az univerzum mélységébe, s Einstein anyag mozgás maximális sebességre vonatkozó korlátja miatt éppenséggel csökkenteni kényszerülünk a távolodás sebességet jelölő Hubble adatot. Ha ugyanis a galaxisok egymástól való távolodás sebessége egy lineáris skálán állandó, úgy a távolban észlelt galaxisoktólunk mért távolodás sebesség adata már többszörösen meghaladta volna a fény terjedés sebességét. Téves elmélettel befolyásolt tapasztalatunk komoly ellentmondást jelez: amennyiben a létezés általunk be nem látható teljességére is gondolunk, akkor a Hubble adatnak így szinte 0-ig kellene csökkennie. Nyilvánvaló, a fizika, a kozmológia tévedésben van. Különösen a ciklikus univerzumok elképzeléssel. Be kell látni, nincs mindenre kiterjedő objektív ismeretünk. Vagy mégis van megoldás, amit eddig nem vettünk figyelembe? Igen, van alternatív megoldás.

Környezetünkben tapasztaljuk, hogy mindenféle mozgásban, a mozgásban bekövetkező ütközés kölcsönhatásban, a bolygók és holdjaik mozgásában, az űrhajók mozgásában rend és rendszer létezik. A mozgások rendjét Newton írta le számunkra örök érvényűen. Tévedésben vagyunk korlátozni a newtoni mechanika mindenre kiterjedő érvényességét, mert igenis a létezés alapvető entitásokból épül fel, azok gyarapodó, rendszeroldalban maradó halmaza, összefüggésrendszere, mátrix mezőben kapcsolódó szerves organizmusa, amely okszerű folyamatban kielégíti a kvantummechanika (mint konstruktív elmélet), továbbá a relativitáselmélet valamennyi ismervét. Csak tudnunk kell, mi ez az entitás. Önmagában az, hogy még nem fedezték fel eddig, az nem lehet kizáró ok.

A természet alapvető kényszer folyamat megértéséhez nem kell bármi különlegesre gondolni, csupán arra, hogy egy fizikus más tulajdonságait, jellemzőit vizsgálja egy valós számmal kifejezhető mennyiségű tagból álló természetes halmaznak, mint egy matematikus. No ez az, ami miatt szükségesnek mondanám a párbeszédet a matematikusok és a természettudósok között. Egyszerűsége miatt nem is gondol rá senki, milyen bizonyíték van a matematikus kezében. Nos, az elvi és jelenségében lényegi különbség rövid összevetésben a következő. Kutatásom kezdetén a kozmosz egyszeres létezés térfogat kiterjeszthetőséget vizsgáltam a számegyenes kiterjeszthetőség analógia szerint, vagyis, hogy a számegyenes csakis a két végén terjeszthető ki. Ez megegyezik az általános világképünkkel. A matematika eszközével kerestem a halmaz kiterjesztés belső megvalósulás lehetőségét a kozmosz kiterjeszthetőség számára. A geometria egy vizsgált halmaza annyiban különbözik a számegyenes analógiától, hogy háromdimenziós, így térbeli kiterjedéssel rendelkező objektumok halmaza. E halmaz kiterjeszthetőség lehetőségre éppen úgy csak a halmaz külső határán van mód. Már mellékes, hogy mennyi idő kellett a kézenfekvő megoldás felismerésére. Természetes egyszeres létünk a mozgás tulajdonsággal párosul, amiből következik, hogy a létezés folyamat tartalma bizonyítottan nincs egyensúlyban. Ebből az is következik, hogy a matematika csak a statikus, nem változó állapotok leírására alkalmas, amelynek viszont az az előnye, hogy szemléletesen tárja elénk a kiterjeszthetőség kényszer lehetőség helyzetét. Kiemelem: „a kiterjeszthetőség kényszer lehetőség helyzetét”. Annyira nyilvánvaló, hogy mindeddig figyelmen kívül is hagytuk. Pedig alapvető objektív igazoló tény a kozmosz észlelt folyamatos „tágulására”, a kiterjeszkedésre.

Hogyan lehet kiterjeszteni egy adott időpontban véges számú tagból álló halmazt a külső határán úgy, hogy az ne, mint egyetlen központból induló jelenség valósuljon meg? Mint az erőltetetten történik az ősrobbanás elmélet végtelen sűrű fekete lyuk, minden ma észlelt anyagot tartalmazó „ősatom” elképzelés esetében. És mi volt/van az ősatom körül? Miben nyilvánul meg az elkülönülő egyszeres entitás? Mert csak így van objektív értelme egy viszonyítás rendszernek. Vizsgáltam a gömbökkel kitöltött halmaz ábrát és megpróbáltam válaszra bírni. Milyen összefüggés, adekvát azonosság lehet a létezésben tapasztalt, egy időponthoz kötötten bizonyosan véges számú tagból álló csillagászati objektumok halmazával? Létezés térfogat megjelenésünk bizonyosság. Számomra az is kétségtelen, hogy annak kitöltése egy és ugyanazon kitöltés állapotban lévő közeg lehet, hiszen tagadom a valami „felsőbbrendű” által teremtetett többféleség előfordulást. Nekem az is nyilvánvaló, hogy a természet számára éppen úgy létezik a mihez képest vagyok, vagy nem

létezem viszonyítás rendszer alapvető kérdés, mint Einstein relativitás elméletében az objektumok esetében, ill. a newtoni mechanikában. A dolgok nem önnön adottságukból eredően vannak ott, ahol vannak, ill. változtatják meg állapotukat. Ez a mindent kitöltő közeg nyilvánvalóan képes energiatartalmat hordozó anyag tulajdonság megjelenítésre, hiszen ez is objektív tapasztalatunk. Milyen közeg az, amelynek az esendő ember megközelítésben „semminek kellene lennie”, de mint érzékeljük az mégis létező változatos világ? Reál gondolkozás képességgel megáldott ember értheti meg igazán az egyszerűen létező térfogat közeg azon jellemzőjét, hogy kitöltése hézagmentes, homogén, nyilvánvalóan úgy viselkedik, mint az összenyomhatatlan folyadék. Mert egy ugyanolyan tulajdonsággal rendelkező közeg nem foglalhatja el egy másik, úgyszintén olyan tulajdonsággal rendelkező közeg által már birtokolt helyet. Ezért ütközés kölcsönhatásban képes mozgásjellemzők kölcsönható modulálására, továbbá alak deformációra. Ezt nevezzük abszolút állapotban lévő közegnek. Az is ebből következik, hogy adattartalma kitörölhetetlen a létezés rendszerből. A kitöltés létezés állapot viszont minden pillanatban okot szolgáltat a geometria halmaz rajzról felismert térfogat bővülés okozatra minden kiterjeszthetőség irányban. A természet tartalom folyamatában nincs kivárás szünet, minden jelentkező ok azonnal kiváltja az okozatot. Csak hogy ebben a kiterjesztés folyamatban soha, sehol, semmilyen irányban nem létezik és létezhet szuperszimmetria. A folyamatos aszimmetrikus kiterjeszkedés szétveri, szétrázza a meglévő rendszert. Viszont a halmaz belsejében kialakuló eltérő mozgás jellemzők (mozgás vektor irányok és értékek) váratlan, de előnyös okozattal szolgálnak, tagjai ütköznek (kölcsönhatnak), vagy eltávolodnak egymástól: a teljesség halmaz külső határa itt jelenik meg, mint a halmaz kiterjeszthetőség. Ezen mód tökéletesen adekvát megvalósulása a halmaz külső határnak. A létezés halmaza minden időpontban kiterjeszthető, de az ok-okozat összefüggés miatt önmagában záródó. Tévedésben vagyunk, ha a létezésben külön választjuk az érzékszerveink által elkülönültnek látszó identitás, anyag részecskéket, objektumokat a nem látható, de azok tartalmával folyamatosan kölcsönható elektromágneses sugárzás térkitöltéstől az egyszerű kozmoszban. A kozmosz egyszerű lét rendszeroldal térfogat kitöltése egy és ugyanaz a minőség. Abszurd dolog lenne, ha önmaga egy terjedelem részét létezőnek, míg más részét nem létezőnek minősítené. Objektív tudásunk szerint nem létezhet oly egyszerű állapotváltozás mentes térfogat jelenség a természetben, amelynek határát ne lehetne kiterjeszteni. Ez a jelenség eleve nem lehetne nyugalomban. Ne feledjük, a lét számára is kikerülhetetlen a viszonyítás rendszer kérdése, az, hogy mihez képest van, vagy nincs. Nem megfelelő kijelenteni, hogy semminek sem kellene lennie. A természet számára sem lényegtelen a mihez képest kérdése. Az csak érzékszerveink

által a tudatunkban keltett hamisérzet, hogy a kozmoszban a látható anyag által elfoglalt térfogaton kívül csak üresség van. Bátrabb emberek szerint elektromágneses sugárzás tölti ki az objektumok közötti teret. Még bátrabb emberek odáig mennek, hogy a kétféle kitöltés a sugárzás ugyanazon megjelenés formái, csak egyik helyen sűrűsödés van e folyamatban, míg máshol nyitott a folyamat szerkezete.

Maga Stephen Hawking is felteszi önmagának az elvi kérdést a híres Az idő rövid története című ismeretterjesztő könyvében: „Lehet, hogy csak sugárzás létezik.”

Még náluk is bátrabb emberek már sejteni kezdték a megoldást (csak kár, hogy meg is rettentek a felismerés közelségétől) mint például:

Geoffrey Chew

Még a XX. század közepén(!) munkatársaival kidolgozta a „bootstrap” elméletét. Ez az elmélet abból indul ki, hogy a természet nem vezethető vissza alapvető entitásokra: például részecskékre és mezőkre. A természetet sokkal inkább összefüggéseiből kell megérteni, hiszen minden összetevője az összes többi összetevővel és önmagával is összefüggésben áll. Több fizikussal együttműködve e szellemben megfogalmazta a részecskék specifikus modelljét az S-mátrix elmélet keretében. A bootstrap filozófiában csúcsosodik ki a kvantumelméletből következő természetszemlélet, amelynek az a felismerés áll a középpontjában, hogy a világ minden része kölcsönös összefüggésben áll az összes többi résszel. E szemlélet dinamikus jellege a relativitáselméletből következik. Ha Chew és munkatársai rájöttek volna arra a lényegi dologra, ami a tapasztalatnak megfelelően, fizikai és matematikai tartalom teljességben összefűzi az egyszeres rendszert, célba értek volna. Ehelyett megakadtak egy önmaguk által felállított csapdában. A bootstrap elmélet ugyanis tagadja az „anyag” alapvető összetevőinek létezését, nem hajlandó elfogadni semmiféle fundamentális entitást sem, legyen az törvény, egyenlet vagy elv. Ezzel felszámolja azt az eszmét, amely évszázadokon át a természettudomány lényeges része volt. A kvantummechanika elvetette a newtoni mechanikát, a bootstrap elmélet megkérdőjelezi mindkettőt. Tévedésük lényege, hogy ezeket az elméleteket inkább közös nevezőre kellett volna hozniuk.

A mindent összefűző kapocs

Természetesen, mint mindenki más úgy magam is rengeteg időt fordítottam a kérdésre adható válasz keresésére. Végül is sikerült megtalálnom azt, ami miatt körülöttem megfagyott a levegő. Megkapom a magamét, hogyan merészelek szembefordulni Einsteinnel, az istenített bálvánnyal. Hogyan merészelem kijelenteni, hogy a mozgás sebesség korlátozása (anyag mozgás sebessége nem haladhatja meg a fényterjedés sebességet), továbbá, hogy fénykvantumja tévútra vitte a kvantumfizikát. Az rendben van, hogy „energiacsomag”, de alapjában ez nem felelt meg Max Plancknak sem, nem illeszkedett feltételezett részecske kvantum entitás megoldásba. Mint tudjuk, élete végéig kétségei voltak e tekintetben. Valószínűleg érezte, hogy még szerepe lehet a newtoni mechanikának az energiakvantum hordozója leírását tekintve. Az egy dolog, hogy valamely dolog alapállapota tartós modulált megváltoztatásához (egy elektron kiütéséhez fémlap felületéről) meghatározott energiacsomag kell. A bizonytalan fennmaradt helyzetet jól támasztja alá a témakörben tovább kutatók (Heisenberg, Bohr, Schrödinger) munkássága.

Ez az Einstein által pályára állított kvantumfizika, kvantummechanika egy speciális konstruktív elméletté terebélyesedett. Sajnálatos következménye lett mindennek Newton mechanikai alapelveket tartalmazó megállapításai feledésre ítélté. Éppen Einsteinnek kellett volna észre vennie az összefüggést saját relativitás elvével. Amely önmagában ugyanúgy az állapotváltozás kötöttségek elvi leírása térben és szigorúan ugyanazon időponthoz tartozó állapotban.

Létezésünk egyetlen és egyszeres rendszer. Belegondoltam, minden mozgásban van. Itt állok a Föld felszínén, a Föld halad Nap körüli pályáján, a Naprendszer a Galaxis ismert helyén, Galaxisunk együtt mozog közeli galaxis társaival egy Metagalaxis részeként a Nagy Mozgatónak nevezett rendszer felé és így tovább. Meghatározott helyemen benne vagyok az egyre kiterjedtebb és összetettebb rendszerben annak egy meghatározott helyén az általunk be nem látható Teljességben a vizsgált időpillanathoz tartozó állapot jellemzőkkel. Ami azt jelenti, hogy testemben tartalmazom mindazon mozgásvektor állományt, ami a teljesség lokális szerkezetéből eredeztethető. Testemben tartalmazom a rendszer lokális helyén meglévő abszolút, minden tekintetben objektív, topológiai értékkel rendelkező adatokat. Ez a tény azt is jelenti, hogy nem szükséges távcsővel fürkészni a világűr távoli messzeségeit, nem kell várakoznom a gyorsító berendezés reakciókamra ablaka mellett, csak elő a józan ésszel a logikus dedukció útján.

Felmerül a kérdés, miért történik mindez, miért nem kölcsönhatás (anyag) mentes ez a specifikus folyamat. Most fordulunk bizonyítékért a matematikához.

Tulajdonképpen szembe kényszerülök menni a matematikusok konvenciójával. A természetben egyszerű trigonometriai okból nem létezik egybevágó térfogat, szimmetrikus lokális ismétlődés (azonos reprodukció) esély. Nem létezhet, mert – ez a matematikai bizonyíték – a természet számára nem megoldás az öt, vagy akárhány tizedesig figyelembe vett törtszám azonosság. Teljes egybevágóságra volna szükség egy nyugalmi állapotkörülmény esélyéhez. Az alkalmazott matematika felületes ebben a kérdésben. E helyzet – párosulva az eltérő mozgásvektor tartalmakkal tartja fenn a folyamatos aszimmetriát, létkörülményünket.

Végezetül jegyzem meg – visszatérve a bootstrap elmélet hibájára – az anyag részecske entitás igenis létezik a lokális kiterjesztés kvantumok (neutrínók) helyzetében. E nélkül nem lenne állandó jellemzőkkel rendelkező „elektromágneses sugárzás”, annak egy fizikai állandónak tartott moduláció terjedés sebessége. Mert nem „fotonok” áramlanak az úron át, hanem a teljes rendszer van tartalomban cserélődő specifikus folyamat bootstrap állapotban. Ezért lehetséges az atomóra sokáig tartó pontossága is. A tágulással nem ürül ki az „univerzum” tere. Lévén, hogy nincs és nincsenek egymástól elkülönülten létező univerzumok a mindenkori egyetlen kozmosz teljességben. A fogalom kiterjesztett értelmében is „félelmetes” mennyiségű fogalmat vezetett be és használ az elméleti fizika az alkalmazott tudományok szükségleteit meghaladóan. Tudatosult állapot, hogy minden eddigi erőfeszítés részeredménye „objektív ismeret téglá” a teljes megismerés épületében. Holott, mint kiderül, az egyetlen kérdésre, a „Mi a lét?” alapvetően egymondatos választ feltételezünk. A megoldásból következik a felismerés, hogy tudatunknak nagy szerepe van abban, hogy alkotó részekre bontsa a látszó egyetlen létfolyamatot alkalmazkodó igénye szerint. A tudós bele is esett a látszatjelenségben elkülönülő dolgok leltározása, fogalmi elkülönítése csapdájába. Így például abba, hogy az „idő” elkülönült fogalom, valójában a „változás” fogalom szinonimája. Más a lokális változás ideje a rendszerbe lépő kiterjesztés kvantumtérfogatnak a létezésben, mint a teljes kiterjeszkedő lét halmaznak. A „tér” fogalom pedig a lokális véges határ- és kezdet események tudatunk által halmazba foglalt összegzése.

Geoffrey Chew ezt írja az emberi tudat szerepéről a megértés folyamatban:

„Ha logikailag végigvisszük a bootstrap feltételezést (az S-mátrix bootstrap elméletet eredetileg kifejezetten az erős kölcsönhatás leírására fejlesztették ki)

akkor azt kapjuk, hogy a tudat létezése – a természet többi vonatkozásával együtt – szükségszerű a teljesség, a részek kölcsönös harmóniája érdekében.”

Az S-mátrix elmélet is kiteljesedik: az éter létezik, mint kettős kölcsönható mátrix bootstrap folyamat, amelyben az egyik S-mátrix mező a lokális ütközés kölcsönhatások hálózata, míg a másik (az adott pillanatban ütközés kölcsönhatásba még nem kényszerült) S-mátrix a lokális kiterjesztés kvantumok helyzetei (csak a tudatunkban összegzett) halmaza (ezek az entitások valójában az új értelmet, fogalom jelentés tartalmát nyert neutrínók) ugyanabban a tudatunk által kiválasztott időpontban (szinonim fogalommal: változás állapotban).

„Szabad nagyot álmodni!”

Igen, szabad nagyot álmodni. Csak ha mersz, más következtetést vonsz le a lét jelenség magyarázatára, mint a hivatalos álláspont kapsz a fejedre, mint én: egyszerűen idiótának nevezett a világ vezető internetes folyóirata (The Physics Letters) minden szakterülethez hozzászóló szakértő népe, akik „áldásos” tevékenységét Max Planck oly szemléletesen jellemzi: „Az uralkodó eszmét a hízelgők hada védelmezi. A téveszmék csak híveik halálával, nem pedig érvek hatására dőlnek meg.” Valószínűsítem, hogy az ő véleménye is megélt tapasztalaton alapult. (Nem tartom kizártnak, hogy talán Einstein megdicsőült energia csomag kvantumja miatti mellőzés is közrejátszott ebben.)

Az éter létezik, mint kiterjeszkedő tartalom folyamat, egy kölcsönható kettős kvantum S mátrixmező bootstrap rendszer az elektromágneses mezőben megnyilvánulva. Önmagában tartalmazza a lokális kiterjesztés térfogat kvantum entitásokat, amely entitásokban (természetesen a fogalom jelentés tartalmát megújítva) a neutrínókat azonosíthatjuk. Nem zárom ki annak lehetőségét, hogy a kiterjesztés lokális térfogat entitásokat Hubble kiterjesztés kvantum entitásnak nevezzük el. Végül is ő ismerte fel a halmaz kiterjeszkedő tartalom jellegzetességét.

A gondolkodó ember örök problémája: Hol a létezés határa? Mi van azon túl? A tudósok problémája szinte ugyanaz az ősrobbanás elmélettel: Van egy, a tudatunk által érzékelt Kozmosz „univerzum” halmazunk, de mi van azon túl? Egymás hatásától független ciklikus univerzumok léteznek? Nem jutottunk közelebb a megoldáshoz.

Az „ősrobbanás” történet kezdő pillanatában még fontos az egyszeres és teljes kitöltés. De néhány pillanattal később a tudós elkülönít valamit valamitől valamiért az egyszeres tartalomban. Ez a látszaton alapuló gondolkodás uralkodik a fizikában. Az ősrrobbanás elmélet csak akadály. Szükségünk van egy új megközelítésre, megoldásra tapasztalatunk és tudásunk alapján. Új elméletem a kozmosz számára már 1985-86-ban kialakult bennem. Akkor, ez alapján készült dokumentumban lerajzoltam egy lehetséges kozmosz objektumot a csillagok, galaxisok keletkezés analógia szerint, amelyet később a NASA és az európai tudósok által 1990-ben üzembe helyezett Rosat műhold megtalált és lefényképezett. A Rosat műhold felvételét a Scientific American folyóirat magyar változata, a Tudomány 1991. májusi száma közölte.

Az ábrát tartalmazó dokumentumot 1986-87-ben készítettem el magyar és angol nyelven (a jegyzet eredeti példánya a birtokomban van), amelyet akkor megküldtem többek között a NASA-nak Greenbeltbe és a Magyar Tudományos Akadémia Matematika- és Fizika Tudományok osztályának. Az MTA általam megőrzött levélben visszaigazolta anyagom irattárba tételét. (Az MTA visszaigazoló levele másolata a cosmology.hu weboldalam My research című szakasza végén megtekinthető.) Azért tartottam szükségesnek megjegyezni ez utóbbi tény, mert hihetetlennek tűnhet bárki előtt is az általam feltételezett teljes megjelenés azonosság. A NASA kapcsolatba kívánt lépni velem 1994-ben, Szegeden, ami furcsa módon napra, órára, percre egybeesett a munkanélküli segélyem megvonásáról értesítő hivatalos levél kézbesítésével. Éppen elolvastam a hazatértemkor a postaládából kivett levelet, amikor két amerikai kopogtatott az ajtómon. Az általam ismert (nem a házunkban lakó!!!), őket a lépcsőházba utánam beengedő kullancs nő lehetett maga a levél postása is. Egy csepp vér nem volt agyamban abban a percben. Szó szerint nem voltam fogadóképes állapotban, hogy bárkivel is szóba elegyedhettem volna. Tört magyarsággal szólt hozzám az egyik érdeklődve irántam, hogy „hogyan élek a házban?” Vártam sejtettem a megkeresést, de nem ilyen körülmények között... Rövid úton távoztak is... Már 1983 augusztus 1-től állandó megfigyelés alatt tartott az államvédelmi hatóság az USA-ba küldözgetett anyagaim miatt. Éppen úgy jártam, mint Béres József gyógyszerkutató, hogy hatósági, munkahelyi felügyelet nélkül foglalkoztam a témával, ami odafönn kiverte a biztosítékot. Aktám a mai napig nyitott... Három éve (!) fenyegetett meg megfigyelésem volt csoportfőnöke (M.M.) azzal, ha nem fogom be a ..., akkor nyilvánosságra hozza a kamerás szoba megfigyelésem kompromittáló képeit az ismerőseim körében. Két éve halt meg váratlanul akut egészségügyi probléma miatt.

Munkám alapja

A tudományos közélet mereven ragaszkodik a formalitásokhoz, az okiratokkal bizonyítható, felismerésre pozicionáló címekhez és rangokhoz, magamat ezek hiányában is elméleti fizikusnak, kvantum-kozmológusnak tartom. Mégpedig többirányú képesítéseim, a nyilvános publikációk tartalma átgondolása alapján. Mindezen alapot nem minősíteném autodidakta felkészültségnek. A hivatásos szakma észre sem veszi, hol megy el a lényeg mellett, hol vonnak le téves következtetést. Kapóra jön nekik az „objektív ismereteket” védelmező hízelgő had támogatása az eltérően vélekedők kiiktatására. Az általam vizsgált és feltárt eredmények, amelyek e könyv lapjain fehéren feketén olvashatóak, átgondolhatóak és a gyakorlati tapasztalataink szerint legalább oly igazoltak, mint az ősrobbanás erőltetett elmélete, vagy Einstein kvantumfizikája. Nem értik, képtelenség lenne egyetlen oldalon, feltáró elemzés nélkül megértetni a hivatalos állásponttól eltérő lényegét. Megpróbáltam, de a hízelgő had azonnal idiótának titulált egy neves tudományos folyóiratban. Mindazok hallgatnak, akiket címük, rangjuk, hozzá nem értő politikusoktól kapott (kikövetelt) rendszeres állami támogatások arra készítetnek. A relativitás elve fontos, észrevételem nem az elvre vonatkozik. Mint majd látjuk, a relativitás elvnek maradandóan nagy a jelentősége, mint Newton állapot változás törvényeinek. De ezen összefüggésekről majd később beszélünk. Dolgozatomban szerkesztett e-mail részletek vannak, amelyeket a kutatás eredményét leíró részletekhez kapcsolódva (annak szerves részeként) 1985 év óta magyar, amerikai, angol kutatók számára küldtem. A tartalom tárgya valóban az alapvető kérdés vizsgálata a létezés megválaszolása, az ok-okozat rendszer feltárása. Megítélésem szerint munkám az alapismeretek szintéziséen alapuló kőkemény fizika. Meg kell mondanom, hogy miként nekem a legnagyobb nehézséget okozta az alapvető kérdések objektív megközelítésében a XX. században felhalmozott lexikális fogalomhalmaz, megállapításaim mai értékelői a kezdetben rám is erősen nehezedeő elméleti, tudománytörténeti kötöttségek hatása alatt állhatnak. Sokan hiszik, állítják magukról, hogy tudják, mi a kvantumelmélet valósága a kozmosz tartalom folyamatban. Az igazság az, hogy megtévesztően mellébeszélnek.

A lét (kozmosz): Egyszeres kitöltéssel rendelkező egyszerű halmaz jelenség az önmaga viszonyítás rendszerbeli oldal kényszerű adottságaival. Jellemzője a folyamatosan fennálló határ- és kezdet tartalom állapot. Ezt az állandó tulajdonságát magában a halmaz belsejében létező lokális mozgásvektor állomány eltérő értékek, továbbá a trigonometriai eltérések, összességében a lokális aszimmetriák okozzák. Tekintettel a lokális állapot értékek abszolút (véges, önmaguktól meg nem haladható,

nem változó) értékekre a halmaz a lokális belső határai helyzetében véges, ott kiterjesztheti térfogatát, ami által megvalósul a másodlagos halmaz külső határ szükségességet kizáró egyszeres és egyetlen önmagában záródó halmaz. Az ember több száz milliárd önálló életet élő, lokális kölcsönható kapcsolatban létező sejt által megvalósított tudatával szabadon átlép ezeken a belső lokális határokon keresve, ami nem létezik, a látszat halmaz (Univerzum) külső határát. E törekvés megnyilvánulása a párhuzamosan létező univerzumok keresése. A tényleges mozgás vektorkészlet állományok figyelembevételével ebben az ok-okozat rendszerben abszolút (önmagától nem változó) lokális megoldás lehetőséget tárt fel egy ténylegesen folytonos változás (idő) ugyanazon vizsgált pillanataiban. Newton és Einstein munkássága mélyebb logikai összefüggések feltárására adott lehetőséget. A lentebb tanulmányozható tartalom technikai korlátok miatt nem öleli fel a vizsgált, illetve a tapasztalat által feljegyzett összefüggések teljességét, amelyek a kutatómunkát kiteljesítették. Véleményem szerint nem lenne szerencsés egyszerre és ömlesztve tárni az olvasó elé ezeket a részleteket. A dolgok egyszerűsége miatt nem is indokolt. A most közzétett kritikai munka tartalma önmagában is elég felkavaró, a rögzült, objektívnek tartott igazolt ismereteink logikáját átrendező. Mennyit ér az „objektív ismeret” és logika, amely nem tud választ adni a létre, az anyagra, a mindenkori határ- és kezdet állapokra, mindarra az egyetlen rendszerre, amelynek abszolút ok-okozat összefüggései vannak egy kényszerű viszonyításrendszerben? Saját munkájukkal túlterhelt opponenseim sorra azt vélelmezik, hogy lelkes ismeretterjesztő vagyok sok alapismerettel, de téves következtetésekkel. Einstein a felülmúlhatatlan Isten. Civilizációnkban a tudománypolitika éppoly felületes és zavarkeltő, mint a megosztó társadalompolitika.

Jó, ha a kutató tudja, mit keres, mert úgy lehetősége van feltenni a logikai összerakó játék szabályának megfelelő elvi kérdéseket a természetnek. A természet a jól feltett kérdésre az egyszeres folyamat lokális abszolút topológiai, önmagától nem változható adataival részletesen válaszol, nem sértve semmiféle konvenciót. Mert végül is megegyezés hiányzik ahhoz, hogy ne csak a lokális ütközés kölcsönhatás feltárulkozását, mint okozat jelenséget fogadjuk el anyagnak, hanem a kiterjesztés kvantum térfogatokat is (neutrínó) a kölcsönhatás bekövetkezése előtti állapotukban. Nem tehetünk másként a prioritások elfogadása terén, mint az a természetben megtörténik.

Kéziratomban tartalma külsőségeit tekintve nem tűnhet tudományosnak, de ennek alapvető oka az egyszerű megoldás. A tudósok nem szeretik a létre vonatkozó egyszerű kérdéseket és válaszokat, mert az a beidegződésük, hogy azon a szinten már

túl vagyunk, minden eddig vallott ismeretünk a természetről objektív. Bizony tévedésben vannak. Ezzel összefüggésben ajánlom kedves Olvasóm szíves figyelmébe Fritjof Capra elméleti fizikus „A fizika taója” című könyvét tanulmányozásra ((Fritjof Capra: THE TAO OF PHYSICS (Flamingo edition published by Fontana Paperbacks, 1990)). Magam 2000. január 2-án vásároltam meg egy könyvesboltban. Az újévi fáradságokat kipihenendő valami könnyed, a természettudományok témakörébe tartozó könyvet akartam venni, s ezt választottam. Hihetetlen, de amit az előző húsz évben kutattam, s amilyen eredményre jutottam, Fritjof Capra könyve a legmélyebb összefüggésekig és végkövetkeztetésével a legteljesebb mértékig visszaigazolja. Még nem voltunk a teljes ismeretek birtokában. A tudomány az alapkérdések megválaszolásával küszködik, amely, még ha eltérő oldalról és módszerrel megközelítve éppen úgy foglalkoztatja mind a nyugati, mind a keleti tudósokat, filozófiai iskolákat. Komolyan kell venni Capra szavait, aki közelről tanulmányozhatta a részecskefizikai jelenségeket, beavatott a kutatók gondolkodásába. Szívem szerint idéznék a könyvből, de nem teszem, legyen meg mindenkinek a rácsodálkozás élménye: hol tart ma az igazi műhelymunka és az mennyire más, mint a féltve őrzött ragaszkodás a megoldást nem tartalmazó eszméhez, a lexikális fogalmakhoz. Magyarazza meg nekem bárki, miért volna szükség fogalmak százai kombinációjára a létezésre irányuló kérdés objektív megválaszolásához? Még ott tartunk, hogy elfogadottabb az az egyszerű magyarázat, hogy a világot Isten teremtette. Mindenki érti, benne van létezésünk valamennyi fogalom kombinációja. Teremtették, tehát van. A világ valójában egy kényszerű viszonyítás-rendszerben megoldatlan teremtés ismétlődően véges (abszolút) állapotban van a folyamatos idő minden pillanatában, aminek gyarapodó okozata a kiinduló állapot lokális ismétlődések (határés kiterjesztés helyzet kényszerű önmeghatározás) sora. Térfogat kiterjeszkedés történik, mint okozat ezen a van viszonyítás-rendszer oldalon, amely létezés teljesség neve: kozmosz (alább részletezett specifikus, tudatunkban szerencsénkre összességében és összefüggés rendszerében tükröződő halmaz). A mindenkori létezés teljessége folyamat tartalom meghatározására egy új fogalmat kell bevezetnünk, amely adekvát módon priori. Úgy néz ki, hogy vissza kell térnünk az éter fogalom használatához, természetesen a száz évvel ezelőtti jelentésétől eltérő tartalommal. De az éter fogalom bevezetését a tudósok (Einstein hatására) elvetették. Mégis azt mondom, hogy a szükség törvényt bont, egyébként is, ismételt alkalmazásával tisztelghetünk a korábban élt tudósok ezen a téren tett erőfeszítése előtt. Max Planck viszont tovább járta a maga útját, megérzése kiteljesítésében Maxwell elektrodinamikájára támaszkodott. Ma már nyilvánvaló, hogy önmagában az elektromágneses tér és az űrben fénysebességgel

szárguldó foton bevezetése nem oldotta meg az alapvető kérdéseket. Önmagában az elektromágneses mezőnek a tömeg nagyságával arányos deformációja a tömeg középpontja irányába csak a látszatjelenséggel mutat ki adekvát megfelelőséget. De arról még továbbra sem alakult ki semmiféle ismeret, hogy mi a tömegvonzás megoldása, milyen rejtett folyamat tartja pályán az égitesteket, az elektronok miért nem zuhannak az atommagba és így tovább. Ugyanott vagyunk, mint száz évvel ezelőtt voltunk. Szeretném, ha tudósaink átéreznék, hogy a lét rendszerében nincs benne a részleteket túlzó, elkülönítő specifikus részecske- és fogalomrendszer misztérium, amelyet magyarázatként bevezettek az egyébként csodálatra méltó megértésre törekvés évszázados folyamatban. A lényeg egy egyszerű kizáródást eredményező, mozgásrendszert moduláló, lokális állapot adatai által vezérelt, lineárisan gyarapodó reprodukciós folyamat. Tudósnak és ismeretterjesztőnek egyaránt meg kell értenie az alkalmazott tudományok Albert Einstein által oly szemléletesen meghatározott konstruktív elmélet fogalmak alkalmazás korlátait. Mert ebből ered a megértést hátráltató baj: A specializálódott szakágak követelik fogalomrendszereik bedolgozását az egységes elméletbe. A részletes megértést nehezíti az, hogy a szemlélő, az érdeklődő szinte semmit nem érzékel a természetnek ebből az önmeghatározásában kényszerű kiterjeszkedés folyamatából, a tartalom ok-okozat változásából.

„Tárgyainkban”, testünkben csak billiomod (10^{-12}) térfogatrész tartalom az, amely az atommagok képében a viszonylagos állandóságot (az atommagokban is történik tartalom változás, de nagyságrendekkel kisebb mennyiségben, mint a magon kívüli modulált folyamatban) jelenti. A többi térfogatanyag kitöltésünk pillanatonként cserélődik környezetünk változó tartalmával, megújul a mindent átjáró, a kiterjesztés kvantumokkal, a neutrínókkal folyamatosan kiegészülő elektromágneses sugárzás közvetítő folyamatban. Az objektumok, a csillagok, a bolygók, az atomok ebben a közegben léteznek, tartják és változtatják helyüket.

Ezt a jelenséget (az átranzformálódás jelenséget) nem ismertük eddig pontosan, csak a részecske kutatás kísérletek tapasztalatából lokális jelenségre korlátozva (lásd.: alább). Az atommagokban is van anyagcsere a lokális abszolút állapot határértékekből következően. Az anyagcsere transzformáció folyamat szabadsága a vizsgált jelenség sűrűsége (lásd.: alább). A lentebb olvasható anyag tartalma részleteiben és összességében egy új magyarázat elmélet a kozmosz számára, nem lexikális adatok ismételése, nem ismeretterjesztés.

Az alapfolyamattól elkülönített részecske szemlélet hatja át a nyugati tudomány gondolkodását. Ezért kell és lehetett újragondolni a létezés magyarázat logikáját, szem előtt tartva a rendszer dinamikus tulajdonságait, Newton ezzel kapcsolatos örök érvényű mozgás, állapot változás törvényeit és az események, az ok-okozat folyamatok időbeli relativitását. Opponenseimet bosszantja terjengősségem, ám éppen ez a mentális felsőbbrendűség zavar okozza a hivatalos elméleti tudomány eredménytelenségét.

A logikus gondolkodás útján

Gondolatban térjünk vissza az egyszeres és teljes kitöltés topológiai vizsgálatához. Rendeljünk konkrét mozgásvektor állomány készleteket a környezetünkben tapasztalt objektumokhoz (nem eredő vektorokat!): a Föld forog tengelye körül, kering a Nap körül a Naprendszerben, a Naprendszer halad a pályáján a Galaxis részeként, a Galaxis halad valamerre egy nagyobb rendszer részeként stb. A felsorolás így folytatható a minden időpillanatban létező Kozmosz teljességéig. Ebből az következik – ennek megértéséhez kell térlátás, folyamat rendszerlátás, mozgástörvény ismeret képesség – hogy a mindenkori teljes rendszer bármely kiválasztott lokális kitöltés adatállományát vizsgálva véges, önmaguk által meg nem haladható mozgás határértékeket találunk. A kiválasztott lokális kitöltés teljes mozgás adat tartalma pedig ábrázolható egy mozgás vektorfolyam ábrán. Azok a kutatók, akik tudják, ismerik a vektorfolyam ábra jelentését, jelentőségét tudják, hogy a valóságban, a látszat ellenére kölcsönhatás megvalósulása nélkül nem létezik mozgásállapot változás. Önmagától semmi nem mozoghat körpályán, vagy íven, nem történhet mozgásirány változás. A valóság lokális eseményeiben közvetlen az adatkészlet moduláció, szó nincs arról, hogy elfogadható lenne az alkalmazott tudományok terén használt „eredő változások” értelmezés. Következésképpen a lokális vektorszakasz adatoktól függ, hogy adott esetben mi történik a lokális helyeken: a tartalmak ütközése, vagy távolodása? Ha ütközés, akkor feltárulkozik a lokális kölcsönhatás. Ez alapján érzékeljük a külvilágban történő eseményeket, ez alapján jeleznek műszereink. Ha távolodás, akkor Newton mozgástörvénye értelmében adott a következtetés lehetősége. Ha például két ember az utcán eltávolodik egymástól, akkor közéjük levegő áramlik az üresen hagyott térközbe. Igen ám, de ha a kozmosz egyszeres létező, bárminek is feltételezett, nem teremtetett térfogat kitöltése az eltérő mozgásvektorok miatt felnyílik, mi történik itt, a nyílásban? A rés éppen azért keletkezett, mert e pillanatban a szomszédságban nincs olyan, a rendszerben már létező térfogat kitöltés, amelynek a nyiladék irányába

mutató mozgásvektor szakasza lenne. Vizsgálódjunk csak tovább, miről is van szó a természet priori megoldásában?

A természetnek meg kell oldania saját viszonyítás-rendszer kérdését még körültekintőbben, mint tette azt Einstein a relativitás elmélete vonatkozásában: Mihez képest van, vagy nincs? Mert bizony az alapkérdés: Semminek kellene lenni semennyi kiterjedéssel. Rendben, de mihez képest? Keressük meg a természet adekvát, priori megoldását. Mert létünk tapasztalt folyamatos változása a bizonyíték arra, hogy folyamatosan, de sikertelenül próbálkozik azzal. Különben nyugalom állapotban lenne objektumok nélkül, azaz dinamikai (szerkezet, vagy szerkezet nélküli) szuperszimmetrikus egyensúlyban.

Megfogalmazásom már tartalmazza azt az elvet, hogy létezésünk nem egy valamikori teremtés eredménye, hanem annak matematikailag alátámasztható oka van. Meggyőző érveim lesznek e megállapításom alátámasztására. Feltárul előttünk a tapasztalatunknak mindenben megfelelő kozmosz tartalom folyamat, egy permanens, lokális helyeken megvalósuló kényszerfolyamat, lokális határ- és kezdetállapotok ismétlődő jelensége a megmaradás elven érvényesülő látványos okozattal. Mint majd látni fogjuk egyetlen egyszeres abszolút rendszerről beszélhetünk: egyetlen rendszer-időtlen abszolút rendszerről. Ez a rendszer a mindenkori egységes Kozmosz, tartalma egy folyamatosan változó szövedék lokális kizáródásokkal és az azokon kívül tovább folyó kiterjeszkedő változásokkal. A Kozmosznak, a természetnek, mint élettelen jelenségnek nincs tudata, nincs szüksége türelemre az ismétlődő állapot alaphelyzetek elviseléséhez. Ezek a lokális határ- és kiterjesztés jelenség ismétlődések (közben gyarapodás) időtlenek a megoldás szempontjából. Hogy e jelenség sorozatnak milyen halmaznövelő következménye van önmaga létező viszonyítás-rendszer kérdése megoldása folyamatban, arról semmit sem tud, semmit nem gondol, nem fárad bele, nem unja, nem idegesíti.

Azért van baj az „idő” értésével, mert a megfigyelő önnön tudatát egyetlen kölcsönható érzékszervnek tekinti a kozmosz változó környezet felfogásához. Holott a tudat háttérében sok milliárd önálló életet élő idegmolekula dolgozik és küldi a lokális helyzetjelentést a feldolgozó, a virtuális képet készítő agyba, amelyet ugyanúgy átjár a moduláló folyamat, mint az érzékszerveinket. (Nem tartozik közvetlenül a tárgyhoz, de az érzékszerveink útján továbbított moduláló biofizikai jelek szerepe ugyanaz, mint a holográfiában a lézernyalábnak.) Az idő szükséglet minden lokális helyzetben és állapotban változáshoz rendelt. A kiterjesztés térfogatbővülés helyét kijelölő, egymástól éppen távolodó kvantumoknak nincs

változás relatív idejük. Önmagában az a tény, hogy a kölcsönhatások lokális mátrixa mindenkor átszövi a Kozmosz teljességét még nem jelenti azt, hogy e mezőben ne lenne még kölcsönhatás nélküli, állapotváltozás nélküli lokális kitöltés tartalom. A változó folyamatnak tere van, lehetősége van, ami mindenkor éppen az abszolút (véges) állapotból ered. E helyen is ki kell hangsúlyoznom a mozgásállapot jelentőségét. A Kozmosz kiterjesztés (kijelölés rendszerbelépés) időtartama alatt (egyszer és mindörökké) a Kozmosz nyugalom állapotban szeretne maradni, de belső kvantumtérfogataiban létező aszimmetrikus okok miatt (geometriai és mozgásvektor készletek eltérése) újból ütközik, kölcsönhat, előlről kezdődik a lokális kiinduló helyzet, körülmény, állapot. Tudatunk összesíti ezeket a lokális kölcsönhatás változás időszakaszokat egyetlen időfolyamba. Ebben az egyetlen összesített időfolyamban látjuk az okozat Ffolyamat következményét, környezetünket, az „Univerzumot”, valójában a Kozmosz azon lokális kiterjedésű területét, amilyen mélységbeli felbontásra képesek műszereink az elektromágneses sugárzás modulált részletei elemzésével. Ha a lokális szomszédos és ütközésben kölcsönható térfogatkvantumok között matematikailag is igazolhatóan létezne egy belső geometriai, mozgásvektor készlet szimmetrikus megoldás lehetőség, akkor a Kozmosz rendszer objektum okozatok nélkül egyszerű kettős kölcsönható S mátrix (bootstrap) változás folyamat lenne nélkülünk, kémiai elemek nélkül, részecskék nélkül. Rendkívül fontos az esemény sorrend értése.

Albert Einstein szavait idézem folytatásként a megoldás felé haladó úton. „A fizikában különféle elméleteket különböztetünk meg. Közülük a legtöbb konstruktív elmélet. Ezek arra törekszenek, hogy egy relatíve egyszerűen megalapozott formalizmusból összetettebb jelenségek képét alkossák meg. Amikor azt mondják, hogy sikerült a természeti jelenségek egy csoportját megmagyarázni, az alatt mindig azt értik, hogy olyan konstruktív elméletet alkottak meg, amely a szóban forgó jelenségeket felöleli.”

A világ fizikusai ennek megfelelően kezelik a lét ősrobbanás eredet elméletet. Már csak mosolygok, amikor az ezen tárgyú előadások végén feltett hallgatói alapvető kérdésekre, mint: mi az anyag eredete, miért és miért akkor történt szimmetriasérülés, miért látjuk hézagmentesen a távoli csillagokat stb., a tudós előadó csak széttárja a karját és feleli: „Nem tudom.” Az első világháború robbanásai friss élménye hatására nevezhették el annak idején az akkor felismert táguló univerzum jelenséget kiragadottan a galaxisok mozgásából visszavezetve. Az egyszeri keletkezés elmélet minden racionális szempontból hibás. Megoldás hiányában minden észlelt részletet ennek függvényében magyaráznak. Nem zavarja őket az sem, hogy egyre távolabb és

többet látunk, ami miatt folyamatos ellentmondás van a „valamiből éppen annyi van, mint a számított” típusú okoskodásaikban. Arról értekeznek, hogy értik a relativitás elvet a jelenségek értelmezésében, de a gyakorlat ezzel szöges ellentétben áll. Az rendben van, hogy egy szakács a lét eredet magyarázat ismerete nélkül készíti el a fogások sorát. Ő is kémiai elemekkel és molekulákkal dolgozik, mint egy vegyész. A vegyész már ismeri a kémiai kötések rendszerét, tudja mi változik és miért. Nem kívánja tőle senki, hogy ő adjon választ a lét alapvető kérdéseire. A fizikusok (miközben ők sem értik a miérteket) valamilyen morális indíttatásból foggal körömmel ragaszkodnak az ősrobbanás elmélethez. Mert ez a divat, a látszat kielégítése. Szeretném, ha a csillagászok és asztrofizikusok nem értenék félre kritikámat, az nem rájuk vonatkozik. Az ő vizsgálatuk tárgya az elkülönültnek látszó égi objektumok, jelenségek vizsgálata, leírása. Leginkább ők értik és veszik figyelembe Einstein relativitás elméleteit, mert ezek a felszínes látszatra korlátozott relativitáselméletek az ő objektív konstruktív bázisuk. Fogalomrendszerük egy racionális alkalmazott tudományág gyakorlásához megfelelő. De nem kell feltétlenül a filozófusoktól várni a megoldást. Minden alapvető fizikai és matematikai alaptörvényt, szabályt ismerünk a lét megválaszolásához. Csak mindenki egy bonyolult összefüggés rendszerben keresi a megoldást, ezért úgy száguldanak el a lényeg mellett, mint a puskagolyó. Ki azért, mert a tekintélyelv megköveteli. Ki meg azért, mert nem tud kiigazodni az objektív ismeretnek tartott fogalmak tengerében és nem akar tájékozatlannak mutatkozni. Amit lentebb leírok, az nem egy egyszeri ötlet eredménye. Nem én vagyok az egyedüli a Földön, aki évtizedeket áldozott a megoldás keresésére a rendelkezésünkre álló tapasztalat adatok közötti, eredményre vezető logikai kapcsolat keresésére. Volt megoldás? Nem volt. Van megoldás? Van megoldás. Csak tessék támaszkodni a józan ész logikájára. Max Planck kvantumozott természetű megközelítése ok-okozat rendszere, a lokális események topológiája, relatív rendszere a mai napig feltáratlan maradt. Valójában pedig csak érteni kellene a relativitáselméletet az egyszeres létezés mozgásrendszerben.

Van-e, mi lehet az alternatívája az egyszeri keletkezés történetnek? A válasz: Van és lehet választható változat. A lét folyamatos határ- és kezdet állapotban van, amely vizsgálható egyszeres materiális (tehát érzékelhető) halmaz formában jelenik meg összegző tudatunkban. Megtévesztő, hogy műszereinknek is ugyanilyen összegző képességük van amiatt, hogy ugyanabban az időpontban egyszerre több pontban vannak kölcsönható kapcsolatban az egyetlen lét energiamező lokális, nem folytonosan kölcsönható állapot adataival. Mit rejthetett el előlünk ez a láthatatlan mélység? Vagy semmit sem rejtett, mi voltunk a feladvány lényegét túlzó? A

csillagászok és asztrofizikusok figyelembe veszik a lét látszatjelenség relatív változásait. Erre mondja Einstein: konstruktív elmélet alkalmazás, mert felöleli az okozat egy specifikus körét a mélyebb összefüggések megértése igénye nélkül. Azt javaslom, ők ne legyenek fogadatlan prókátoraik a több sebből vérző ősrobbanás elméletnek.

Objektív racionális megközelítésből egyetlen létezésünknek egyetlen megoldása van, ha a jelenséget szigorúan egy időponthoz kötött ok és okozat állapotban vizsgáljuk. Ne keressünk okozatot, amíg fel nem tárjuk az okot. E pillanatban, a könyv ezen helyén még nem tudok kellő súlyú nyomatékot adni az ugyanabban az időpontban vizsgálat követelménynek. Remélem, olvasóm a később leírtak alapján meg fogja érteni e felületesen kezelt alapigazság jelentőségét. Nem csak képzetlen, de tanult emberek sokasága értelmezi a látszatjelenség teljességét ugyanabban a megfigyelés időpontban történő állapotnak még azzal a tudatosult ismerettel együtt is, hogy tisztában van a tárgyi objektumok látszó és időkülönbségben valós helyzetei különbségével. Eddig ezzel semmi gond nincs. Azt kell mondanom, hogy a tudósok a XX. század elején alapos vizsgálat, elemzés nélkül elsietve, Newton mozgástörvényei figyelmen kívül hagyásával vezették vissza egy valamikori ősrobbanás eseményre a tapasztalt univerzum tágulás jelenséget. Hirtelenjében újjáéledt egy, a geocentrikus világképhez hasonló centrális felfogás, amely újra gyökeret eresztett az emberek (köztük a természettudósok) tudatában annak ellenére, hogy tudják (természetesen ismételve mondják is), hogy a tágulás centrum nélkül zajló folyamat.

Mi áll a megoldás útjában? Nem más, mint a súlykolt téves kiindulás elmélet.

A Scientific American folyóirat adataira támaszkodom. Azt látom az ősrobbanás kronológia ábrán, hogy a 10^{-35} . másodpercben a ma megfigyelhető világegyetemnek megfelelő tartomány összes anyaga sárgadinnyényi térfogatban tömörült. Kivételesen fogadjuk el, hogy a ma tapasztalt (40 évvel ezelőtt csak a felét „tapasztaltuk”, mert hogy csak addig láttunk el) lét összes anyaga tömörült ebben az adatolt térkiterjedésben. Mit lehet adatolni? Egy létező egyszeres állapotot. Az elmélet lényege az ismeretlen eredetű (változatlan készlet) anyag kérdéses viselkedése. Az elmélethez tartozik az expanziónak lehetőséget biztosító háromdimenziós határtalan űr lehetőség kölcsönhatás nélkül, indifferens állapotban, de szomszédos, nem kölcsönható, a mi ciklikus viselkedésű univerzumunkhoz hasonló világegyetek feltételezésével. Tapintható a külső halmaz határkérdés megválaszolatlanság, ami hasonló jelentőségű tétel, mint az „anyag” eredet és mibenlét megoldatlanság. Ha meg tudjuk válaszolni az egyiket, azzal választ

kaphatunk a másakra is. A tudatunk által elkülönített „anyagnak” prioritást biztosítunk azzal, hogy mellérendelünk egy egyszeresen létező, de azzal kölcsönhatásban nem álló űrt, kiterjedést, ami lehetőséget biztosít az anyag mozgásának. Miért tesszük ezt, amikor kézenfekvő alternatív megoldásra van lehetőség? Miért kellene teremtetett más tartalom kitöltéssel rendelkeznie az anyagnak, mint az űrnek? Miért ne lehetne azonos a kitöltés minőség? Ez a kölcsönhatás sokkal okszerűbb energiamező létezését eredményezhet, ha valamit a maga megfelelő helyén, adataival, egyenértékű ok-okozat rendszerben kezelünk. Ez pedig az adott időponthoz tartozó mozgásállapot rendszer. Gondoljunk bele az egyszeres és egyetlen lét adatolható rendszerébe szigorúan a vizsgált időponthoz kötötten. Gondoljunk Newton mozgástörvényei alapvető érvényességére: önmagától eredően nem történhet semmiféle, tehát mozgás, vagy tartalom állapotváltozás sem. Mindenki felületesen siklik át ezen igazság felett, amikor az egyszeres lét állapotát kell, kellene vizsgálni.

Az alap ok prioritása

Okszerűen, megalapozottan érezzük, hogy egy adott időpontban létező kozmosz halmaz kiterjedése bizonyosan véges, adatolható térfogat mennyiség. A fenti példánál maradva: sárgadinnyényi. A lényeg az adott véges kvantum a kiválasztott időpillanatban. Mi, észlelők a létezés halmaz belsejében (a dinnyében) vagyunk, nem kívülről tekintünk a világra (mint a kronológia ábra szemléltetés közben). Vajon mozgásérzékelésünk teljes, vagy csak az okozat hatás, a látszatjelenség rendszerhez alkalmazkodó? Mivel létünk egyszeres jelenség, nem gondolhatjuk komolyan, hogy egyszeres és egyetlen kitöltés minőségénél több volna benne. Ezzel megnyílik egy új vizsgálat lehetőség, ami az egyszeres kozmosz mozgásállapot rendszer felmérését jelenti. Bárhol lehetünk a képletes lét dinnye belsejében. Ha ott felmérjük a lokális térfogategységben fellelhető mozgásvektor állomány készleteket, azt a meglepő eredményt kapjuk, hogy az egyszeres lét kvantumtérfogatai által hordozott lokális értékek önmaguk által meg nem haladható abszolút, véges határállapot értékek, amelyek okalapot adva különítik el egymástól a térfogat kvantumokat, illetve azokat ütközéssel végesítik. Miként az emberek nem mennek egymásnak az utakon közlekedve a mozgásvektor készleteik térbeli helyzet eltérése miatt, ugyanaz vonatkozik az egyszeres kozmosz dinnye halmaz kvantumtérfogataira is. Vannak szomszédos kvantumtérfogatok, amelyek ütköznek és e kölcsönhatásban (kölcsönhatások sorozatában) anyag (energia) formában tárolkoznak fel előttünk (műszereinkben). Vannak, akik hirtelenkedve azt mondhatják, hogy ostobaságokat írok. Hiszen még semmi magyarázatot nem adtam a lét, az anyag eredete kérdésére. Megteszem. Akik azt mondják, hogy teremtés nélkül semmi sem létezhet,

megfelelnek az alapvető viszonyítás-rendszer tudatunktól független, a létnek nevezett valami számára is feladványt jelentő nyugalmi kérdés nélkülözhetetlen megoldás kényszeréről. Rettentően okosak vagyunk. Mi a viszonyítás-rendszer kényszer? Mihez képest nem lehetne semmi? Létezhet egyoldalú természetes megoldás? Hol a józan eszünk? Az egyszerűen „van” oldalon abszolút adatokkal igazolható a jelenlét: lokális helyzet a dinnyén belül, lokális, egymástól eltérő mozgásállomány készletek és ráadásul ugyanaz az egyszerű kitöltés minőség, ami által nincs sűrűségkülönbség a létezés tartalmában ugyanabban az időpontban.

Azt mondják, megint ostobaságot beszélek, hisz tapasztalatunk szerint igenis létezik sűrűségkülönbség. Tudja a kedves Olvasó, hogy miféle jelenség az? A kozmosz különböző területein, azonos térfogatban, azonos időtartam alatt eltérő térfogat mennyiségi változások (gyarapodás, illetve a folyamatból kizáródás, elkülönülés) történnek. Hogy miként történik ez az eseménysor, igazolható az Eukleidészi geometria, valamint Newton mozgástörvényei alkalmazásával.

Türelmetlen opponensem folyton közbevág, át akar ugrani látszólag egyszerű részleteket. Még nem tartunk Einstein specifikus okozat halmazunkra vonatkoztatott relatív rendszerénél. Az okalap feltáratlan. Ez a türelmetlenség az alapvető oka annak, hogy a mai napig nem volt kezünkben a megoldás. Leragadtunk ott, hogy „semmitől nem lesz anyag”. A tudósok azt tartják, hogy csak a buta ember tételezi fel azt, hogy az anyag a semmitől keletkezik. Pedig ez az igazság. Ez a megoldás, mert még a matematika által is igazolhatóan a határolt van rendszeroldal mellett még a nem létező oldal is egy abszolút kimeríthetetlen viszonyítás rendszeroldal az egyszerű lét viszonyítás rendszerben. Hol találkozunk vele? A dinnye belsejében történő példában említettem, hogy vannak szomszédos kvantumtérfogatok, amelyek kölcsönhatást okozva ütköznek és teljes topológiai következménnyel hasítják egymást, mert egymásra ható mozgásmennyiség állomány tartalmaik vannak. Az egyszerű létkitöltésben vannak szomszédos kvantumtérfogatok, amelyek távolodnak egymástól éppen egy hasadást okozó kölcsönhatás okozataként. Minden hasadási rést nem tölthet ki a meglévő állomány, ha nincs megfelelő mozgáskészlete a rés kitöltésére. Tudják, kérem, mekkora kitöltést igénylő rés térfogat keletkezik az általunk ma belátott kozmosz terünk 1 Mpc^3 kiterjedés térfogatában másodpercenként? Ez a térfogat mennyiség kiszámítható az eredeti, Hubble által mért tucatnyi adat átlaga figyelembevételével (kb. 400 km/sec/Mpc). Az abszolút adattal nem rendelkező viszonyítás rendszer oldalból egy lokális abszolút helyzeti (geometriai és rendszermozgás lokális vektorérték) adatokkal rendelkező egyszerű jelenlét minőség foglalja el helyét a lét rendszeroldal halmaz itteni lokális külső,

kijelölt határán. Ám ez a helyzet foglalás, a távolodó kvantumok által történt helyzet kijelölés ebben a pillanatban ütköző kölcsönhatás nélkül még a meglévő Kozmosz rendszeroldal számára is tökéletesen rejtett, felismerhetetlen. Jelenléte abszolút indifferens. Még önmaga számára sincs viszonyítás kényszere. Egyszerűen önmaga a tökéletes jelenlét azonosulás. Viszont amint tovább megy a rendszerfolyamat, különös dolog történik. A következő pillanatban pontosan olyan fizikai tulajdonságokat árul el magáról a bekövetkező ütközés kölcsönhatásban, mint amikkel az előző változás alkalmakor az ő helyzetét megteremtő rendszeroldali térkitöltés rendelkezett. Ugyanaz a térfogat kitöltés minőség (abszolút állapot azonosság)! Éppen úgy van mozgásvektora, amelyet a rendszerbe jelölés helyzetében megörökölt. Hajlok arra, hogy feltételezzem, a rendszerbe jelölt kiterjesztés kvantumnak (a neutrínónak) e pillanatban csak egyetlen mozgásvektora van. Ha már említettem a kitöltés minőség abszolút állapotát, azt is meg kell mondjam, hogy annak milyen tulajdonsága van. Ez amiatt is fontos, hogy jól értsük a Kozmoszban végbemenő folyamatokat a részecskefizikában is. A fizikusok már régóta meghatározták annak jellemzőit: összenyomhatatlan folyadékként viselkedik a kölcsönhatásokban. Deformálható, kitöltése homogén, nincs belső szerkezete, összenyomhatatlan, nincs benne semmiféle összetartó kohéziós erő. A legkisebb külső erőbehatásra a vele kölcsönható erők hatására a környezet lokális kitöltés lehetősége szerint szétfreccsen. Jegyezzük meg jól ezt a kozmosz kitöltés elemi tulajdonságot, mert a könyv további oldalain okkal joggal jövünk rá a tényleges folyamat kozmosz tartalmat alakító szerepére, a folyamatban való objektum kizáródások okára, a kizáródott objektumok és a körülöttük tovább menő folyamat közötti kölcsönhatás valós kapcsolatára.

Azért van állandó folyamat határ- és kezdet lokális ok és okozat ismétlődés, mert sehol semmiben nincs és nem jöhet létre szimmetria állapot. Gondoljunk az eltérő mozgásmennyiség vektorfolyam készletekre, a szigorúan veendő, az egybevágóság megvalósulását kizáró trigonometriai különbségekre a rendszer egymás melletti kvantumtérfogataiban! A természet eseményeiben nincs idő és lehetőség várakozni a mindenben megegyező abszolút reprodukciós feltételek kialakulására. A természetben nem létezik a matematika órákon tanított egybevágóság. Éppen ez az egyik oka a kozmosz örök aszimmetriájának. Ez a fenn körülírt halmazállapot a mindenkor dinnyénk önmagában záródó beltartalma, ami miatt nincs és nem beszélhetünk egy másodlagos halmaz külső határról. Mert ebben a jelenségben rejlik a lényeg: A létező rendszeroldal szempontjából adekvát, egyenértékű megoldás és esemény a létezés egyszeres halmaz külső határainak tekinteni a lokális kiterjesztés

megvalósulásokat. Ne feledjük a rendszer lokális helyein lévő véges, abszolút mozgás értékek határ szerepét! Dinnyénk térfogata ezeken a lokális belső határok között valósítja meg kiterjeszkedését. De már foglalkoztunk vele: mi, a szemlélők kívülről tekintünk rá létezésünk példa dinnyéjére, annak külső héján látjuk csak biztosítottan a kiterjeszthetőséget. Súlyos szemléleti hiba foglyai voltunk. Mi mennyi és miért annyi?

A kozmosz térfogat kiterjedés gyarapodás mértéke (a kiterjesztés kvantum térfogataival, mint már azonosítottuk, a neutrínókkal) számolva kb.: $V_{ext} = 1,6 \times 10^{42} \text{ km}^3/\text{sec}/\text{Mpc}^3$ kiterjedésben. Ezt az adatot az általam figyelembe vett eredeti, csak tucatnyi mérésen alapult Hubble érték átlag alapján számítottam ki az egyszerű térfogat számítás módszerével.

Megjegyzem, hogy ma a hivatalos tudomány ettől az adattól jóval kisebb tágulás értéket ismer el az objektumok látszólagos elmozdulása alapján. Szerintem nincs elismerve a folyamat tartalom polarizált belső változás jellege. A relatíve rövid kiterjedésű látszat félreérthető. Az a lényeg, hogy a kozmosz tágulás, kiterjeszkedés ma már igazolt folyamat. Gondolom, Einstein után mindenki azt tartja nyilvánvalónak, hogy a kozmosz változás rendszerben az idő a negyedik dimenzió.

Dolgozatom más helyén talán már említettem, hogy opponensem néha nem hajlandó elfogadni bizonyos kijelentéseimet, mert, úgymond, ellent mond az igazolt objektív ismereteinknek. Mert, hogy azt mondom, hogy a negyedik dimenzió maga a megvalósuló lokális kiterjesztések lehetősége, megvalósulása. Szerintem ez nehézség nélkül belátható. De az alkalmazott tudományok területén ettől függetlenül nyugodtan tarthatjuk magunkat ahhoz, hogy a létezés rendszeroldal eseményei a tudatunk által alkotott háromdimenziós térben történnek.

Itt és most ismételten alkalom van rá, amikor azt mondom, hogy valójában nincs egy általánosan folyó rendszeridő. Az csak tudatunk változás érzékelés összegzése. Rögtön érthető lesz: a lokális hely topológiai vizsgálatban az éppen kijelölés alatt lévő kiterjesztés térfogat kvantumnak (a neutrínónak) az ütközés kölcsönhatás megtörténte előtt még nincs relatív változás ideje. Ezt csak mi társítjuk hozzá az elemzésre alkalmas tudatunkkal. Az idő filozófiai fogalom, része a változások leírása vonatkoztatás rendszerének. Az „idő” fogalom a „változás” fogalom szinonimája. Ezért nincs rendszeridő kezdet. Folyamatos változás van. Nem valaki valamikor teremtette a kozmoszt. Nem volt ősrobbanás 14 milliárd évvel ezelőtt. Nincsenek

ciklikus univerzumok, de önmaga a teremtés önmegvalósító mindenkori ismétlődő lokális kezdetek aszimmetrikus határállapotában van annak minden, megmaradás elvén alapuló gyarapodó okozattal.

Hogyan is szól az idő fogalomról a klasszikus ősrobbanás elmélet? „Az anyag egy pontban tömörült a végtelen nagy gravitáció hatására, amelyben az idő is végtelenül lelassult. (gondolhatjuk: mivel nem volt változás) Értelmetlen dolog „azelőtről” beszélni.” Sőt, mi több, az ősrobbanás elmélet kritikus tévedése a specifikus egy pont lét űrbeli helyzete, állapota, mint egyszeres lét rendszeroldali jelenség relatív előfordulás magyarázat. Einstein $E=mc^2$ képlete alapján ennek a matematikai pontban tömörült összes anyagnak fénysebességgel kellett volna mozognia egyetlen kitüntetett eredő irányban a környezettel való mindenféle kölcsönhatás nélkül, különben nem lett volna tömege. Ha nem mozgott volna, honnét származna a tapasztalt mozgás, tömeg, energia? És melyik és miért volt az egyetlen kitüntetett térbeli irány? Ősrobbant univerzum halmazunk minden létező részecskéjének még ma is rendelkeznie kellene ezzel a fénysebesség mozgásvektor szakasz összetevővel. Nyugodt szívvel jelentem ki, hogy az ősrobbanás elmélet a XX. századi tudomány nagy tévedése. Az elektromágneses sugárzás eredetére, mibenlétére, továbbá a fénysebesség értékére sincs még megalapozott magyarázat. Pláne azzal, hogy ezen jelenség alkotó része a neutrínók csatlakozása, beépülése. A mennyiségében kiterjeszkedő, önmagába záródó, de mégis: a lokális véges adatok miatt nyitott (nem felütköző) folyamat!

A következtetések kiteljesedése

A rendszer tartalom bővülés, kiterjeszkedés felülkerekedő folyamatban záródnak ki, maradnak alul tartalom mennyiségek (objektum entitások), amelyeket az elméleti és asztrofizikusok látszó megjelenésük szerint statisztikai alapon különítenek el egymástól is, a rendszertől is. Az atomenergia nem az atommagokban van, hanem a hasadáskor felnyíló tartalom területén áthatolva következik be a külső rendszerfolyamat egyesítő átrendeződése. A tartalom változás kölcsönhatásban létezik, fejlődik, változik egyszeres kozmosz létünk. Ez a folyamat gondoskodik arról, hogy hézagmentesen láthatjuk a távoli objektumokat az elektromágneses sugárzásnak nevezett modulációs kölcsönhatás terjedés okozataként. Ugyanígy hézagmentesen láthatjuk minden szemszögből a gyorsító kísérletek reakció kamráiban történéseket. Közben megfeledkezünk arról, hogy a környezet felől a megfigyelt esemény képe a megfigyelők irányából is modulált az eddig figyelmen kívül hagyott rejtett alapfolyamat interferencia okozat miatt. Igaza volt a végül is

magára hagyott Plancknak, aki élete végéig kételkedett az egymástól elkülönülő fotonok létezésében. Hawking sem véletlenül jegyzi meg Az idő rövid története című munkájában, hogy lehet, csak sugárzás létezik. Ideje lenne általános rendszer-érvénnyel figyelembe venni Geoffrey Chew hadronbootstrap elméletét. Ez a specifikus kiterjesztés folyamat tartalom visszaköveteli magának az Einstein (és az őt követők) által elvetett éter fogalom használatát. Mint az eddigiekből is következik, több fogalmunk rendszerbeli helye és jelentésbeli tartalma megkérdőjelezett. Rendszerismeretünk fejen áll több lényeges kérdésben. Egyetlen kozmoszról kell beszélnünk, nem világegyetemekről, mert a rendszer oszthatatlanul egy és állandó jelenség, egyetlen inerciarendszer. A mozgásvektor állomány vektorfolyam szakasz értékek kifejezhetetlen érték tartományokban vannak, amit elrejt előlünk a lokális kölcsönhatás transzformációk terjedése az úgynevezett elektromágneses sugárzás jelenségben. Az egyes lokális kölcsönhatás események között oly rövid az egyes mozgás vektorszakasz hossz, hogy technikailag nem létezik, soha nem is lesz rá megoldás megmérni a tényleges vektor értékeket. Csak következtetni tudunk azokra a rejtett értékekre a kozmosz mindenkor létező véges térfogatán belüli összetett mozgásrendszerek létezéséről a mindenkori lét viszonyítás rendszerben. Mert, hogy ha nem említettem volna, az abszolút mozgásértékek létezése az alapvető bizonyíték arra, hogy a kozmosz specifikus halmaza is minden időpillanatban véges kiterjedésű. A rendszerben nincs helye a végtelen fogalomnak. A mikrohullámú háttérsugárzásnak sincs köze semmiféle ősrobbanáshoz. Valamilyen behatárolható fizikai eseménnyel társítható.

A kiterjeszkedő kozmosz látványa gyönyörű, minden részletében csodálatos, a megmaradás elvén alapuló ok-okozat rendszer. Einstein tévedett a kiterjeszkedő kozmoszban előforduló relatív sebességet korlátozó képletével. Semmi okunk csökkenteni az eredeti Hubble állandót, sőt, annak csökkentése életfeltételeink lehetőségére éppenséggel hátrányos volna. A gravitáció csak látszólagos voltában „tömegvonzás”, valójában a felülkerekedő, szabadon futó folyamat erőter vektorok hatása a kizárt (valójában és minden esetben korlátozottan létező) alulmaradó tartalomra, nevükön: objektumainkra. További megállapítások: az elektronok nyílt örvények az atommagok és egymás helyzetei által modulált helyeken a folyamatban. Létezésükben éppen úgy az atommagokhoz tartozó folyamat entitások, mint az atommagok akadályát megkerülő, azok kölcsönható jelenléte által modulációt szenvedő nyílt éter folyamatnak. Vagyis inkább csak az atommagok jelentik a kémiai elem entitásokat. Egyértelmű, soha nem fogunk tudni úrhajózni relatív fénysebességgel az éter közegben, mert plazmává válnánk. A molekulák bizonyosan

széthasadnának a rendszerbeli hatalmas átrendeződés korlátozottság (átranzformálódás korlát) miatt. Ezen okok miatt belátható, értelmetlen törekvés nagy energiájú gyorsítókat építeni. Az is egyértelmű, hogy a kozmosz tartalom folyamat alapvető energiatermelő lényege a hasadás. A fúzió egy vezérelhetetlen kizárás folyamat a csillagok belsejében is. A probléma lényege, hogy nem elegendő egymás mellé kényszeríteni az atommagokat, azzal együtt kell gondoskodni (a csillagok belsejében is véletlen előfordulás) a kapcsolatot rögzítő külső kölcsönható folyamat megfelelő szerkezetéről is. A megvalósulás nem automatizmus, mint a hasadás.

Bizonyíték

A kísérleti atomrobbantások megvilágosító jelentősége Tudós és ismeretterjesztő egyaránt bizonyítékokat, mégpedig megismételhető bizonyítékokat követel minden új elmélet igazolásához, érvényessége alátámasztásához. Kifogástalan, meg nem kérdőjelezhető helyről származó bizonyíték van a kezünkben még a politikai hidegháború idejéből az Amerikai Egyesült Államokban végrehajtott földfelszín alatti nukleáris robbantás kísérletek felvételein. 1985 végén már kialakult elképzelésem volt a kozmoszról, az éter specifikus energetikai szerkezetéről. Akkoriban éppen a bizonyítás kérdése foglalkoztatott. Annyira látványos, az emberi tudatot befolyásoló érvek szólnak (szóltak) az őszrobbanás elmélet mellett, hogy valami különlegesre volt szükségem. Meggyőződésemmé vált, hogy az őszrobbanás magyarázat nagyobb számárság, mint korábban volt a Földközpontú világkép. Mit hozhattam fel vele szemben? Szerencsém volt, hogy nagy gyakorisággal robbantottak különböző rendeltetésű nukleáris szerkezetet, így tűnt fel nekem a kísérletet végzők részéről figyelmen kívül hagyott légköri jelenség, amelyet a helyszínt filmező helikopter kamerák jól láthatóan rögzítettek. Mi volt látható ezeken a felvételeken? A kamera az epicentrumot, a robbantás feletti felszínt mutatta. Minden megfigyelő egyetlen jelenségre várt, amikor a szerkezet működése következtében a talaj tölcsér formában beomlik. A beomlás előtt(!) más jelenség is megfigyelhető volt, ami alapvető információval szolgált a figyelmes szem számára: a légkörben lévő por- és más szennyező anyagok, aeroszol részecskék rendezett, specifikus lokális elmozdulások sorát végezték a robbantott szerkezet típusától, működés idejétől függően a kamerától a felszín felé, a robbanás centruma (hipocentrum) felé egyre szűkülő, haladónak látszó felhőgyűrű formában. Impulzus üzemű (rombolásra készített) nukleáris szerkezet robbantásakor ez a látszó felhőgyűrű – egyre kisebb átmérővel – átrohant a látótéren. Nyújtott üzemidejű (3-4) másodperc időtartam is előfordult) szerkezet működésekor ez a felhőgyűrű egy kúp palástformát mutatott. (Észrevehető volt egy

kisfokú 45-90 szögfok csavarodás az indikátorként viselkedő aeroszol paláston, amelyet a helikopter rotorja által keltett légörvény kölcsönhatása okozott. Ez a zavaró jelenség csak kiemelte azt, amit észre kellett venni. Mi a jelenség lényege? A ma hivatalos ismeretek szerint atomrobbanáskor a széthasadó mag tartalmából származik a szétsugárzó energia. Valójában – miként a por- és aeroszol indikátorok hipocentrum felé történő mozgása megjelenítette – egészen másról van szó. A magok kizárt tartalom jelenlétükkel csak passzív, folyamatot korlátozó objektumok a kozmoszt alkotó éter folyamatban. Amikor az atommagok felhasadtak, felhasították azokat, akkor az így keletkezett hasadás csatornákon keresztül áthatolva rendeződött át, épült újjá a magok volt környezete addig volt polarizált szerkezet tartalom folyamata. A por- és aeroszol részecskéket ez az újrarendeződő, a centrumokon át újraépülő folyamat lokális erő vektorkészlet hatása mozdította el a hipocentrum irányába. Kiemelem: ez a jelenség azt megelőzően volt látható, hogy a robbantás hatására, annak okozataként a föld felszínén bármi változást láthattunk volna. A történet bizonyítékai közé tartozik, hogy amikor e figyelmen kívül hagyott, a működtetett szerkezet tulajdonságáról árulkodó jelenségre felhívtam az amerikaiak figyelmét 1986 tavaszán, azt követően már nem tettek közzé további felvételeket. Bizonyos, hogy a jelenség már kezdettől (a 40's évek) feltűnhetett a felszín feletti robbantások felvételein is. A tudatunkban tárolt igazolt ismereteink szerint pedig ez a tényleges robbanást megelőző jelenség ugye nem létezhetett. Most (2018) tette közzé az USA az összes akkori felvételt, amelyeken kereshetjük a jelenséget. A legérdekesebb felvételt a tudósok ismerik, százszor láthatták már életükben. Amikor a kísérleti terepen álló kísérleti ház mellett álló fák lombkoronája előbb a képen nem látható torony tetején elhelyezett bombatest felé bólint, majd visszacsapódva a házzal együtt elsöpri őket a robbanást követő lökeshullám. Ha lenne egy tudatosan beállított kamera, amely egy képen mutatná a bombatestet a fákkal, meglepő lenne látni a fák viselkedését, amikor a bombatest még ép!

Az emberi elme véletlen, de csodálatos teljesítménye, hogy úgy birtokoljuk és uraljuk a nukleáris energiát, hogy teljes objektív ismeretünk lenne arról. A tudósok éppen ezért „bölcsen” hallgatnak. A társadalomban dúl a vita, hogy megújuló környezetbarát-e az atom alkalmazás energiatermelő célra, vagy sem? Mindenkit megnyugtatok. Létezésünk tartalma lokális helyzeteiben folyamatos a hasadások ismétlődő sorozata a kiterjesztés kvantumok (neutrínók) rendszerbe kerülése által. A megjelent részecskének (kvantumnak) helyzeti, mozgási energiája van (anyag-energia egyenértékűség), ami kölcsönható ütközésben hozzáadódik a már létező rendszer energia tartalmához (anyagmegmaradás

törvény ezen része igaz). Részletekben kapjuk azt, amit alkalmazott tudásunkkal dúsított eljárással kinyerünk az atomerőműben. Semmi veszély, ha normális a kezelő személyzet. Közlekedési balesetben naponta többen veszítik életüket, mint eddig összesen az atomenergia békés használata közben történt a világon.

A diffrakció jelensége, mint bizonyíték

Amikor az ember látogatóban jár a világ bármely elméleti fizika tanszékén tapasztalhatja, hogy legalább egy helyiség falát teljesen beborítja a különböző kémiai elemek atomjairól készített röntgen diffrakciós felvételek sora. A fizikusok számára rejtély és egyben bizonyíték a változatos interferencia. Rejtély, mert hivatalosan még nincs magyarázat az atommag körüli interferencia távolságok és helyzetek miéértjére, de magyarázat, hogy valós fizikai jelenséggel állunk szemben. Ne tévesszen meg senkit, hogy a helyzetek meghatározására matematikai képletek léteznek (lásd Bohr és Heisenberg munkái), ám ezek a képletek kizárólag az előfordulás lehetséges helyzeteit határozzák meg a tapasztalat konstruktív megközelítése szerint. Vagyis még nem magyarázat arra, miért vannak éppen ott, ahol vannak. Louis de Broglie képlet nélküli értelmezése a lehetséges elektron pályákra az atommag körül kitérő kapu volt számomra az általam elképzelt éter folyamat bizonyíték keresés útján. Természetes egyszerűségben adódott az analóg megoldás: miként a folyóban álló hídpillér körül lévő örvények állandósult helyzetei, ugyanez a törvényszerű folyamat létezhet az atomok világában is. Az atommagok és elektronok, mint örvény jelenségek (egymás között is) kölcsönhatóan modulálják egymás helyzeteit az éter bootstrap folyamatban. A röntgen diffrakciós felvételeken ez az éter folyamat által fenntartott rendszer vált láthatóvá. Nyilvánvaló, minél nagyobb az adott atommag, körülötte több örvény pozíció alakul ki, amely örvényeket az objektum besorolás szerint elektronoknak nevezünk.

A rendszer sokszorosán önmagában záródóan teljes, véges, kiterjeszkedő. Nem bonyolult. Nem lehet külön entitásként kezelni a tartalom részleteit. Mindaz, ami van, egyetlen és áttekinthető rendszer, változó tartalom folyamat.

Az elődeink által keresett mindent kitöltő és átjáró közeg (a teljességet jelentő megújított fogalom értelmezés használatával) mint bootstrapaether jelenség létezik. Ez több, mint amit a Michelson-Morley kísérletben kerestek, illetve figyelembe vettek annak idején. Nem találták, mert nem ismerték még annak természetes jellemzőit. Vizsgálatunkban ugyanazt keressük, ezért vehetjük újra elő elődeink e téren tett

erőfeszítése emlékeit. Mindezek alapján, tisztelegve a fogalom bevezetője, továbbá mindazok előtt, akik az előző évszázadok során annyi energiát fektettek keresésébe mondjuk ki bátran:

Aether exists. Bootstrap-Aether exists.

Választás tetszés szerint! A hivatalos tudománynak csak(!) az általam felismert elektromágneses sugárzás neutrínókkal történő kiterjeszkedő térszerkezetét kellene elfogadnia.

Azért nem tudjuk érzékelni a neutrínókat, mert a rendszerbe jelölés, lépés fázisállapotban vannak, még nem léptek közvetlen ütközés kölcsönhatásba bármely oldali létezővel, tehát műszereink még nem tudják jelezni azokat. Másrészt, mivel mindenhol keletkezik a mozgásvektor állomány készletek lokális változó okozataként, mint egységes, a környezet szerkezetére jellemző mátrix halmaz jelen van minden létező kiterjedésben, az agyunkban, a műszerekben, az atomok mélyén, a Föld belsejében, az űrben, a csillagokban és a többi és a többi, ezért nem tudjuk kimutatni azokat. Mert érzékelésünk csak a kimutatható kölcsönható előfordulások érzékelésére alkalmas. Érdekes fejlemény, hogy az asztrofizika már sejti létezésüket, mint „sötét anyag”. Érdekes és jellemző módon fogalmaznak a tudósok a rejtett tömeggel kapcsolatban: a hollétük rejtély. Részecske szemléletű tudásunk szerint alapján véve a neutrínó is részecske, kiterjedése értelemszerűen a nullától a kölcsönható ütközés bekövetkezése pillanatáig változik. A neutrínók mindenkor összességükben az „elektromágneses sugárzás” mátrixmező kitöltés között rendszerbe lépő, azzal folyamatosan kölcsönhatásba kerülő mátrix mező halmaz! A két mátrix mező az éter folyamatban kölcsönható keresztezések folyamatában transzformálódik át a lokális állapot szerkezetek lehetősége szerint, tehát tipikus bootstrap jelenséggel van dolgunk. Az alapfolyamat ok-okozat rendszer megértésével megszabadulhatunk a felesleges spekulatív fogalmaktól.

Csak akarja-e valaki az igazságot?

Tudósaink nem értik, miért van látható szimmetria jelenség, miért van jobb és bal perdület a természetben. Mindez az egyszeres specifikus kitöltés folyamat következménye. Tessék elképzelni például egy kétdimenziós síkban ábrázolt tartalom változást. Az egyszerűség kedvéért a négy égtáj fogalmát használom. Az éter folyamat egy kiválasztott megfigyelt területére északról vagy délről hasadást okozó objektum hatol. A kitöltés tartalom folyamat szemből is nyilván erőtan ellenállást tanúsít az átellenes irányban lévő egyszeres jelenlét oldal alátámasztása miatt. A

lokális topológiai vizsgálat azt is kimutatja, hogy a hasított térfogat tartalom állomány kétfelé válva keletre-nyugatra is kitér. Nyilvánvaló a kölcsönhatásban átadott mozgás energiák polarizált irányokban történő átadása. Kezdetben a behatolás hatóirányában fellépő összes energia egy része szükségszerűen oldalirányokban is átadódott. Jobbra is, balra is. Mivel ez az objektum behatolás jelenség általános előfordulás a természetben, különösen a mesterséges részecske kutatóberendezésekben, természetes következmény a két- vagy a gyorsító berendezés épített tulajdonságaitól függően többirányú, szimmetrikus látványosságot előidéző perdületek. Ezeknek a lokális változásoknak a nagy léptékű kivetülő képe Einstein térgörbület felismerése. De hol van az ő (valamint a tudósok) igazolt objektív ismerete, amikor ezt a hatást még az objektumok tömegvonzásából vezeti(k) le!?

A természet dolgai értése

A természet dolgai értéséhez nem kell az ősrobbanás elmélet. Ha tudósaink valóban átéreznék, értenék a relativitás elvet az egyszeres létezés összetett mozgás rendszerben, úgy azt eleve már régen elvetették volna. A kozmosz megértés alfája és ómegája a kiterjeszkedés kényszer az egyszeres lét térfogat rendszeroldalban, továbbá, hogy a rendszer halmaz térfogata, állománya a belépést követően meg nem semmisülhet. A rendszer mindenkori teljes állapot adata minden tekintetben abszolút. A kozmosz mindenkori külső határa a lokális kiterjeszthetőség határok helyzeteiben van, tekintettel arra, hogy az élettelen rendszernek nincs halmazösszegző tudata. A kozmosz lokális idő kezdet a lokális határ események területén valósul meg a kiterjesztés térfogat kvantumok rendszerbe jelölésekor.

A kozmosznak nincs kora. Összességében, mindenkori teljességében nincs egy időponthoz köthető kezdete. Folyamatosan egy önmeghatározó szándékú határ- és kezdet állapotban van. Örüljünk annak, hogy nem létezhet szuperszimmetria. Idegrendszerünk sok milliárd neuronja egy virtuális halmaz képben összegez. Ez azonban más jellegű, mint az élettelen természet változásait alakító abszolút adattartalom által szabályozott lokális kölcsönhatások folyamata. Itt jegyzem meg (amiről Fritjof Capra is szót ejt) hogy létünkben valóban nincsenek fizikai állandók. A tény nem zárja ki azok használatát a konstruktív tudományok számításaiban. Igaz állításként mondhatom ki a következőt:

Az igaz paradoxon

Az abszolút mozgás és egyszeres kitöltés állapotban létező kozmosz bármely lokális határ- és kiterjesztés helyzete – egyidejűleg akár valamennyi – a kozmosz középpontjában lehet (van). Abból következően, hogy az abszolút külső határállapotok is ugyanott vannak (lehetnek). Hibahatár „mindössze” ± 1 lokális kiterjesztés térfogat (neutrínó) kiterjedés bármely irányban. A rendszer nem összesíti lokális abszolút adatait egy másodlagos halmaz képben! Az csak tudatunkban áll össze a többszáz milliárd autonóm sejtünk képzőközlésében. Ezen ok miatt összegezhet tudatunk az „Univerzumban”, tetszése szerint látva abban „objektum” entitásokat. A lokális kiterjesztés határoló helyzetek egyben a halmaz teljesség külső rövidke határ szakaszai minden irányból és mindig ugyanabban az időpillanatokban! A megoldás kulcsa a relativitás rendszer helyes figyelembevétele a mindenkor véges teljesség összetett mozgásrendszeréből levezetve! Nem pedig az Einstein-féle halmaz lokális relatív változások (egyébként az összegző tudat által objektív) igazolt (érzékelte konstruktív!) látszat. Továbbá Newton egyetemes érvényű állapotváltozás törvénye a létezés rendszeroldal bármilyen egyszeres kitöltésére is érvényes. Kijelenthetjük azt is a jelenlegi kvantumfizika szemléletünk értelmében, hogy a létezés S-mátrix halmaza egyetlen kvantum mennyiség minden időpontban (változás állapotban). Mivel egyetlen abszolút összefüggés kölcsönható (bootstrap) rendszer.

Az életjelenség

A kémiai elemek atomjainak víz jelenlétében lehetőségük van kölcsönható helyzeteiket változtatni, egymás mellé kerülve molekulákba kapcsolódni, megfelelő állapot körülmények esetén pedig megvalósítani az életjelenségre jellemző reprodukció állapotot. Mint a könyvben már tettem említést róla, az éter jelensége, az az állandóan ismétlődő részletes tartalom változás (törvényszerű lokális reprodukció) folyamat az élet motorja is. Ebből merít energiát. Az élet mibenléte magyarázatához ez az általam felderített tény is hasznos kiinduló adalék. Bevezető gondolatok a biofizika prior alapja megértéséhez (összeállítás Freund Tamás professzornak (MTA) írt leveleimből Az életjelenség című szakaszhoz)

Alapismeretekkel 100%-ban igazolható, hogy nem volt ősrobbanás, meg semmi rendkívüli nincs a tudatunkkal felfogott létezésben. A megoldás és az alkalmazott fizika sokrétűsége tökéletes összhangban van, nincs benne egyetlen megoldatlan ellentmondás, illetve kétség. Előre vetítem, hogy megoldásom részletei adekvát

választ kínálnak az Ön kutatási témakörébe tartozóan is, amellyel szívesen állok rendelkezésére bármikor. Röviden foglalkozom anyagomban élettani részletekkel is, amin el lehet gondolkozni. A honlapomon lévő anyag angolul és magyarul íródott. A magyar rész teljesebb, számunkra érthetőbb, hisz anyanyelvünk. Egy, az agyunk működését érintő megfigyelésem csak az angol anyagrészben van meg a cosmology.hu weblapomon, amelyet kiemelve ajánlom szíves figyelmébe: When helped the luck.

Régi fogalommal polihisztornak mondanának, de legyünk „korszerűek”: Kialakult bennem egy interdiszciplináris, a mindent összefűző kapcsolatot kereső analitikus szemléletmód. Kezdetben évekig kötött a lexikális „objektív igazolt ismeret”, noha minden őszinte ember, kutató tudhatta, hogy nem beszélhetnénk objektív ismeretről éppen a létező anyagra vonatkozó legfontosabb válaszok hiányában. Mégis ezt kívánta az önző és hiú egyéni érdek.

Mindenkit elkápráztat létezésünk sokféle megjelenés formája. A korábbi kor egységes tudománya már képtelen volt egységet tartani a specializálódott szakágakban bevezetett ezerféle fogalom rendszerekben. Az alkalmazott tudomány (minden szakág kivétel nélkül) fogalom alkotó tevékenysége rátelepült az ember tudatára annyira, hogy vakká és érzéketlenné tette azt az alapkérdések jelentősége újragondolására. Pedig tudatunk készen áll a megoldás befogadására. A dolog lényegére térve. Egyszeres létezésünk önmaga matematikai nyugalom térfogat megoldását keresve folyamatosan egy határ- és kezdet állapotban van. Önmagának és önmagában is alapvető fontossággal bír létezése viszonyítás rendszerben történő megoldása: Mihez képest van létezés rendszer oldala? Létező, kiterjeszkedéssel változó térfogata? És az miért marad meg? Tudatunk keresi a választ arra, hogy az mi? Itt kell bevonnunk, értékelnünk és érdemesítenünk Newton állapot változás törvénye rendkívüli voltát: Kölcsönhatás nélkül nem történhet állapot változás létező világunkban. Létezés rendszer oldal bármilyen egyszerűes jelenléte (kitöltése) kölcsönhatás nélkül meg nem változik, meg nem változtatható. A létezés is „tudja” ezt a törvényt. Az egyszerűes létezés rendszer oldalba nem lehet és nem is kell külső teremtő útján betölteni valami mást, valami anyagszerűt, mivel az megvalósított a természet által. Hogyan? Itt jöttem rá a helyes megközelítés mikéntjére: „Mint megfigyelő benne tartózkodom a mindenkor teljesség (mozgás) inercia rendszerében. A Föld felszínén állva együtt mozgok azzal, forgásával és azzal a Naprendszerben. A Naprendszerrel a Galaxisunk rendszerében és azzal egy nagyobb szervezeti rendszer részeként. Nem kell sok ész annak felismeréséhez, hogy adott helyemen (testem minden részecskéje külön- külön és egységesült folyamatban) benne vagyok a létezés teljes rendszerében

meghatározható lokális véges mozgás adatokkal mindenkor ugyanabban az időpillanathoz tartozó viszonyítás rendszerben. Ha valaki érti a relatív rendszer fogalmát, akkor értheti milyen véges lokális adatokkal, topológiai eszközzel felmérhető lokális határ és kiterjeszthetőség állapotokkal állunk szemben. És a természet által is szigorúan betartva Newton állapot változás kötöttségét. Belátható, hogy lokális helyeken kölcsönható, illetve kiterjesztés események történnek, hiszen azt a bármi egyszeres létező rendszeroldali jelenlétet, helyfoglalást nem lehet kétszeresen kitölteni. Nem lehet rátölteni, csak kiterjesztéssel a (külső) határain. A tényleges 4. dimenzió irányában. Anyagi létezésünk jelensége ezen lokális események összegzett megmutatkozása a tudatunkat alkotó sokmilliárd idegsejt kölcsönható működésében. Hány alapvető fogalmat használtam? 1./Térfogat; 2./Mozgás. Nincs tovább. Az elemzéshez ismernünk kell a relativitás elvet mindenkor ugyanahhoz az időpillanathoz kötötni. Továbbá Newton állapot változás szigorú elvi törvényét. Továbbá a trigonometria irracionális adattartalma okozatát a lokális térfogat kiterjesztés eseményekben. Mert ez a tényező teljesen figyelmen kívül lett hagyva. Egyszerűen nem létezhet semmiféle lokális szimmetria és szimmetrikus egybevágó tartalom változás, ami lehetővé tenné a rendszer nyugalom állapotát. A létezés rendszer oldal maga az aszimmetrikus lokális ismétlődések kiterjeszkedő halmaza. Ennek folyamatában záródnak ki részecskék, kémiai elemek, nagyobb objektum halmazok, mint bolygók, csillagok, galaxisok.

Csak tudatunkban látunk összefüggő objektumokat, különben a rendszer egy „elektromágneses mező” belső sűrűsödésekkel. Alkalmazott fizika tudománya már kezelni képes ezt a látszólagos jelenséget. A biológia még nem érzett rá e szakadatlan élettelen folyamat adekvát alap jelentőségére. Nem is csodálom! Az ostoba ősrobbanás elméletből semmiféle szabályozott mechanizmus nem vezethető le. Sem fizikai, sem biológiai. Ezért létezhet hit egy teremtőben. Fontos részlethez érkeztünk agyunk, tudatunk dolgában. Agyunk tartalma, neuronjaink része ennek a mindent átjáró moduláló és modulált folyamatnak. Információkat nem csak az ismert érzékszervek által vesz fel, hanem azt hálózatában is modulálja a kölcsönható közvetlen környezet szerkezete.

Rájöhetünk több dolog helyes értelmezésére. A fizikai folyamatban alulmaradt, „kizáródott” tartalom nemcsak önmagán belül modulált, megváltozott folyamat tartalom, hanem jelenlétével modulálja „polarizálja” a körülötte tovább menő szabadabb kiterjesztés folyamatot. A biológia mindebből csak az „objektum” határátmenetek biofizikai jelenségeit igyekezett feltérképezni, mint „objektum” tulajdonságokat. Továbbá fontos megemlíteni, hogy minden egyes

neuronban az alapfolyamat lokális tartalma fénysebességgel modulálva frissül a térbeli átranzformálódás lokális adattartalom változásban szigorúan ugyanazon időpillanatokban. Ez az általános és egyidejűségben jelen lévő változás folyamat tartalom alakításban brutális általános moduláló erőhatás!

Fontos részlet: a bekövetkező lokális változások mindnkor az előző állapot adatok által modulált emlékképből következnek. Ez megy végbe a lokális dns-ek evolúciója, a sejtek közötti kapcsolatok kölcsönhatás rendszerén. Ami a tudatunk modulátora akár mint emlékkép, akár mint elhatározás valami objektív tevékenység elvégzéséhez. Furcsa dolog ez. Velem történt. Álmomban ki akartam nyúlni az üveglakon kersztül egy ott rám várakozó személyhez. Tudatom nem engdte, hiszen az üveg természetes akadály. Komoly önmeggyőzés által mégis sikerült legyőzőnöm ezt az álombeli korlátot és „kidugtam” a kezemet. Még mindig az álom állapotban meglepődtem, hogy a semmibe sikerült kidugnom az öklömet. Sehol nem volt a rám váró személy, sem az ablak és az ablaküveg. Álmom itt véget is ért. Aludtam tovább minden átmenet nélkül. Valahogy így töltjük meg agyunkat rengeteg lexikális ismerettel. Bonyolult, de tudomásul vehető biofizikai folyamatról beszélhetünk.

Nem csoda, hogy valamennyi életforma megjelenésnek létezik „környezet változás tudata”. Az alkalmazkodás ezen képessége folyamat szerkezet adottság.

A természet, az evolúció folyamatában minden lehetőség hasznosul! A biológus kutatók mind a mai napig egy objektum anyag szemléletű világképben keresték a magyarázatokat. Azt hiszem jól gondolom, hogy ez az idegsejt-idegrost hálózat kutatásában sem volt másként. A lokális helyzetekben a változás ciklusok során értelem- és szükségszerűen a meglévő állapot adatokkal másolódik a lokális környezet kép. Lokálisan minden irányban csak az történik, történhet, amelyet a már meglévő lokális adattartalom megenged. Változik is a világ lokális halmazkép, de csak a meglévő szerkezet képére. Ez objektumaink látszó állandósága, különben csak káosz fizikai mező lenne objektumok nélkül. Ez azt jelenti számunkra, hogy az objektum anyag szemléletű világképünket fel kell váltanunk egy folyamat anyag szemléletű világképre.

Ha testünket, benne sejtjeinket felnagyítjuk mondjuk száz milliószorosára, már nem is látjuk test objektumunkat. Helyette egy elektromágneses modulált fizikai mezőt tapasztalunk, abban is egymástól nagy távolságban az izotópok elmosódva kivehető atommagjait. Mi következik ebből? Látszó objektumaink, így testünk sem lenne

ennyire relatíve állandó képződmény azon belső lokális másoló, transzformáló folyamat tartalom nélkül.

Felfigyelhetünk a „relatíve állandó” fogalom használatomra. Az élettelen természet jelenségei is relatív módon léteznek a nagyléptékű fizikai folyamat kölcsönhatások szerint. Ez is „élet” jelenség. A biológiai életjelenség annyiban több, hogy ama alapszintű másoló lokális élő folyamat valami által új evolúció fok lehetőségben találja magát. Mi lehet ez? Nagyon fontos megjegyzés, hogy a lokális folyamat tartalmak késedelem és mérlegelés nélkül modulálódnak, változnak a lokális kölcsönhatásokban. Milyen gondolatok munkálnak bennünk a biológiai élet tekintetében? Anyagcsere, érzékszerveink szerepe, kapcsolata az idegrendszer hálózatban, tapasztalat-tapasztalat rögzülés-relatív objektum állandóság, emlékezet. Ha az alapra támaszkodunk, minden megérthető. Kezd összeállni a kép előttem megvizsgálni a szoros összefüggést az általam leírt fizikai mező (önmagában, mint „preapolátor” közeg), általam az életküszöb kezdeményezés próbálkozás természetes sorozatnak tekinthető kolloid kémiai formációk (lásd: „pálcika, fonalszerű, ill. gyűrűs, zárt”), továbbá a pálcika alakú vírusok felépítése, tartalma között. Adja magát a feladat: hogyan néz ki, miből áll az a molekuláris láncvégi összetevő, amelyik ebben a fizikai mező változásban katalizátor szerepben aktiválja az osztódást? Hiszen ez a részlet már ismert, alaposan feltérképezett.

Nyilvánvaló, hogy a megoldás itt van az orrunk előtt. A lényeg azt hiszem a néhány mondattal előbbi gondolatomban rejlik, ezért megismétlem: Az általam leírt fizikai mező önmagában mint „preapolátor éter” közeg maga a biológiai élet „prioritása”! A változó alapfolyamat nélkül nem létezhetne semmiféle életet teremtő molekula környezet sem. Lényeges továbbá, hogy ugyanabban az időpillanatban létező halmaz-tér-hálózatban kell viszonyulnunk a megoldáshoz, semmi haszna nincs egy-egy lokálisan kimérhető elektromos adat értéknek. (2021. 04. 13-án írom a következő néhány mondatot. Azt gondolom van annyira fontos az élettudomány számára, mint akár a relativitáselmélet. A Wikipédián bukkantam rá. Onnan idézem. Valamiért kíváncsi lettem arra, mit olvashatok a telepes növényekről. Elgondolkoztam rajta, miként vonatkoztathatom azt magára az ember testi felépítésére? Olvasom, hogy a sejthalmaz telepen belül azonos a genetikai reprodukció. Viszont a telep határain – itt jön a lényeges – a záró sejtek tartalma, biofizikája eltér a külső környezettel való kölcsönhatás miatt. Ha állandó jelenségről van szó, nyilvánvaló lehet az evolúciós kapcsolat. Az ember testét több száz milliárd sejt építi fel a DNS-ben tárolt kölcsönhatás folyamat lánc tervdokumentációja szerint. Valamennyi sejtünk önmagát reprodukálja az adott lokális helyeken ugyanazon

időpillanatokban. Az eseménysor érdekessége az emberi embrión belül elkülönülve kialakuló, eltérő funkciójú sejttelepek kialakulása, végül az összhatás. Mindezen felfejlődés a létezés energiatermelő preapolátor változó tartalom folyamat közegben, a bootstrap-éterben.

Geofizika

Levél B.B-nek De foglalkozzunk a Geofizikával, a Föld-Hold rendszer közös tömegközéppont vándorlás ok-okozatával, az ebben a belső Föld-övben lévő kőzet olvadt állapotával, a Földtágulás anyag-energia térfogat többlet keletkezéssel, annak folyamatos és szükségszerű megnyilvánulásával, mint a magnetoszféra jelensége az éter fizikai mező kölcsönható kapcsolatban stb.

Nagy igazság derült ki Newton állapotváltozás törvénye kötöttségei figyelembevételével. A tudatunkat befolyásoló látszat ellenére nincs ívelt pályán történő entitás, objektum mozgás. Korábban ezt (is) mások már felismerték. A látszatjelenség megtévesztő. Nincs bármi centripetális erő, ami összetartaná a forgó Föld anyagát. A Föld halmazban lévő atommagok helyzet változása a mindenkori teljesség mozgásvektor készlet értékei és irányai szerint történik a környező tér (Naprendszer örvény, Galaxis örvény, Metagalaxis örvény stb. a mindenkori teljesség komplex mozgásrendszer) változás folyamat tartalom kölcsönhatásban. Belátható relativisztikus visszavezetett fizikai mező kölcsönhatásban. A Kozmosz, a minden időpillanathoz tartozó állapotban lévő teljesség mindenkor a legteljesebb dinamikai egyensúly megoldásra törekszik. A rendszerben lévő aszimmetrikus különbségek eltüntetésére, nyugalom állapot elérésére. Vagyis a relatív vizsgálat közegünk viszonyítás alapja a hasonló állapotban lévő lokális komplex változás események tudatunkban összegzett térbeli halmaza. Tudva azt a jelentős tényt, hogy a lokális mozgás vektorfolyam hatásvonalak nem esnek egybe, továbbá azok a lokális trigonometriai eltérések megoldhatatlan aszimmetriát, lokális kiterjeszkedés megoldás kényszert okoznak a létezés, a kozmosz számára. Ebből egyenesen következik a lokális anyag/energia többletek (kiterjesztés entitások) megjelenése a Föld térfogatában is. Ez a Föld-Hold rendszer közös tömegközéppont aszimmetrikus helyzet vándorlás által a fizikai mezők kölcsönhatásában generált kiterjesztés tartalom többlet okozza a Földbelső energia többletet. (Anyag-energia egyenértékűség!) Ami látványos elektromágneses sugárzás formában bukkan felszínre.

Köszönet Fritjof Capra professzor úrnak

Gondolatai igazolták megértés törekvésem helyes irányát. Keresem a szavakat, amelyekkel kifejezhetem köszönetemet Fritjof Capra professzor úrnak, amiért tévedhetetlen pontossággal foglalja össze a világ igencsak eltérő kultúrtörténeti alapokon álló népei törekvését létezésünk megismerésében. A Fizika Taója című könyve elolvasását követően levélváltásra került sor közöttünk. Beszámoltam neki a kutatásom folytatására ösztönző gondolatai hatásáról. Válasz levelében ajánlotta figyelmembe az akkor megjelent The Turning Point című könyvét. E levélváltás alapján idézek A Fizika Taója című könyvéből:

„Kölcsönös egymásba fonódás

A modern fizika nyomán kialakuló világkép eddigi bemutatása során újra és újra kiemeltük, hogy az anyag „végső építőelemeiről” alkotott elképzelés tarthatatlanná vált. A múltban rendkívül sikeresnek bizonyult az az elképzelés, miszerint a fizikai világot meg lehet magyarázni néhány atom, az atomok szerkezetét pedig az atommag és az azt körülvevő elektronfelhő segítségével. Végül a fizikusok az atommagot is két „építő elemre” bontották: protonra és neutronra; az atomot az atommagot és a hadronokat pedig „elemi részeknek” tekintették. Azonban ezen felosztások egyike sem felelt meg a várakozásoknak. Újra és újra kiderült, hogy az eleminek hitt részecskék is összetettek, és a fizikusok mindig abban bíztak, hogy a részecskék következő nemzedékeiről végre már valóban bebizonyosodik, hogy az anyag végső alkotóelemei. Ezzel szemben az atom- és szubatommfizika elméletei egyre valószínűtlenebbé tették az ilyen elemi részecskék létezéséről szóló elképzeléseket. A kutatások abba az irányba mutatnak, hogy az anyag összefüggésrendszer, hogy a mozgási energia tömeggé alakítható, és hogy a részecskék sokkal inkább folyamatok, semmint objektumok. Ezek az eredmények egyértelműen jelzik, hogy el kell felejtenünk az alapvető építőelemeket hirdető mechanisztikus képet. Azonban sok fizikus továbbra sem hajlandó ezt elfogadni. Nagyon mélyen gyökerezik a nyugati gondolkodásmódban az az ősrégi szemlélet, miszerint az összetett rendszereket az elemekre kell bontani egészen addig, míg el nem érjük a végső alkotóelemeket.

Azonban a részecskefizikában létezik egy radikálisan eltérő gondolkodásmód is, amely abból indul ki, hogy a természet nem vezethető vissza alapvető entitásokra:

például részecskékre és mezőkre. A természetet sokkal inkább összefüggéseiből kell megérteni, hiszen minden összetevője az összes többi összetevővel és önmagával is összefüggésben áll. Ez a gondolat az S-mátrix elmélet keretében merült fel, és „bootstrap”- hipotézisként ismert. A gondolat atyja és legfőbb szószólója Geoffrey Chew, aki egyrészt ebből az elképzelésből kidolgozta a természet általános „bootstrap”-filozófiáját, másrészt több fizikussal együttműködve e szellemben megfogalmazta a részecskék specifikus modelljét az S-mátrix elméletkeretében. Chew több cikkben is bemutatta a „bootstrap”- hipotézist, amelyről a következőkben olvashatunk. A „bootstrap”-filozófia jelenti a modern fizikában a mechanisztikus világnézet végső tagadását. Newton világegyeteme bizonyos alapvető tulajdonságokkal rendelkező elemekből épült fel, amelyeket Isten alkotott, ezért tovább nem elemezhetőek. Ez az elképzelés így vagy úgy, de magától értetődően jelen volt minden természettudományos elméletben egészen a „bootstrap”-hipotézis megjelenéséig. Az új világnézet szerint a világ kölcsönösen összefüggő események szövődéke, nem pedig tovább már nem elemezhető elemek halmaza. A világegyetem egyik részére sem mondhatjuk, hogy az volna az alapvető. Minden egyes rész az összes többi tulajdonságából következik, és a kölcsönösen egymásba fonódó részek teljes összefüggése határozza meg az egész szövődék szerkezetét. A bootstrap-filozófiában csúcsosodik ki a kvantumelméletből következő természetszemlélet, amelynek az a felismerés áll a középpontjában, hogy a világ minden része kölcsönös összefüggésben áll az összes többi résszel. E szemlélet dinamikus jellege a relativitáselméletből következik, megfogalmazása pedig az S-mátrix elmélet szerint végbemenő kölcsönhatások valószínűség értékei segítségével vált lehetségessé. Ugyanakkor ez a természetszemlélet nagyon közel került a keleti világnézethez, és a két világlátás teljes harmóniában megfér egymás mellett, akár általános filozófiáról, akár az anyagról alkotott képről legyen szó.

A bootstrap-hipotézis nemcsak tagadja az anyag alapvető összetevőinek létezését, hanem nem hajlandó elfogadni semmiféle fundamentális entitást sem, legyen az törvény, egyenlet vagy elv. Ezzel felszámol még egy eszmét, amely az évszázadokon át a természettudomány lényeges része volt. A természet fundamentális törvényeiről alkotott elképzelés onnan ered, hogy az ember hitt egy isteni törvényadóban. Ez a hit rendkívül mélyen gyökerezik zsidó-keresztény hagyományunkban. Aquinói Tamás így beszél róla:

„Létezik egy bizonyos isteni törvény, mégpedig az Értelem, amely Isten szellemében székel és az egész világegyetemet kormányozza.” A természet örök, isteni törvényének gondolata alapján határozta meg a nyugati filozófiát és tudományt.

Descartes olyan törvényekről írt, „amelyeket Isten adott a természetnek”, Newton pedig szilárdan hitte, hogy a tudományos kutatás legfőbb célja, hogy bizonyosságot szerezzünk a „természetben megnyilatkozó isteni törvényről.” A Newton után következő három évszázadban a természettudósok legfőbb feladatuknak tekintették a természet végső, fundamentális törvényeinek felfedezését. A modern fizikában azonban egészen más szemléletmód fejlődött ki. A fizikusok idővel rájöttek, hogy a természeti jelenségekről alkotott összes elméletük, beleértve az általuk megfogalmazott „törvényeket” is, csupán az emberi elme termékei, nem egyebek, mint a valóságról készített fogalmi térképünk elemei, amelyek azonban a valóságról magáról keveset mondanak. Ez a fogalmi séma szükségszerűen korlátozott érvényű és közelítő jellegű ugyanúgy, mint azok a tudományos elméletek és „természeti törvények”, amelyeket e séma tartalmaz. Minden természeti jelenség végső soron összefügg az összes többivel, ezért mindet meg kell ismernünk, hogy bármelyiküket is magyarázhassuk. Ez természetesen lehetetlen. A tudományt az a felfedezés tette igazán sikeressé, hogy a közelítésekkel is nagyon jól lehet boldogulni. Ha megelégszünk a természet közelítő „megértésével” nagyon jól leírhatunk kiválasztott jelenség csoportokat úgy, hogy más jelenségeket figyelmen kívül hagyunk, mint kevésbé lényegeseket. Ezzel a közelítő módszerrel sok jelenséget értelmezhetünk néhány másik jelenség segítségével, következésképpen közelítőleg megérthetjük a természet különböző vonatkozásait anélkül, hogy egyszerre kellene mindent megértenünk. Ebben áll a tudományos módszer. Minden tudományos elmélet és modell csupán közelítő jelleggel adja vissza a dolgok valós természetét, és a közelítésből adódó hibák általában olyan kicsik, hogy ennek a megközelítésnek van értelme. A részecskefizikában többnyire elhanyagolják a részecskék között ható gravitációs erőket, mert sok nagyságrenddel gyengébbek, mint a többi kölcsönhatásban megnyilvánuló erő. Noha az ebből adódó hiba rendkívül kicsi, a jövőben a részecskéket leíró pontosabb elméleteknek természetesen erről a gravitációs kölcsönhatásról is számot kell adniuk. A fizikusok részleges és közelítő elméletek egész sorát alkotják meg, amelyek közül az újak mindig pontosabbak, mint a régiek, de egyikük sem képes a természeti jelenségek teljes és végső leírását adni. Az elméletekhez hasonlóan a bennük feltárt „természeti törvények” is változóak: állandóan még pontosabb törvényekkel helyettesítik őket, ahogy az elméletek is mind pontosabbá válnak. Egy elméletnek nem teljes voltát jelzik a tetszőleges paraméterek, vagy „alapvető állandók”, vagyis az olyan mennyiségek, amelyek számszerű értékeit az elmélet nem tudja megmagyarázni, és ezért kísérleti meghatározásuk után úgy kell beilleszteni őket az elméletbe. A kvantumelmélet nem tudja megmagyarázni, miért éppen azt a bizonyos értéket használják az elektron tömegére, a térelmélet sem képes

magyarázatot adni az elektron töltésének nagyságára, és végül a relativitáselmélet sem tud számot adni a fény sebességéről. A klasszikus nézetek szerint ezek a természet alapvető állandói, és ezért nem igényelnek további magyarázatot.

Manapság az alapvető állandók átmeneti szerepet kapnak csupán, és azért van rájuk szükség, hogy át lehessen hidalni a legújabb elméletek korlátait. A bootstrap-filozófia szerint a jövő elméleteknek sorra meg kell őket magyarázniuk, annak ütemében, ahogy növekszik az új elméletek pontossága és hatóköre. Tehát folyton közelednünk kell a végső célhoz, amelyet azonban talán sohasem fogunk elérni. Hiszen ez a végső cél nem más, mint egy olyan elmélet, amely nem tartalmaz egyetlen értelmezhetetlen alapvető állandót sem, és amelyben az elmélet minden törvényének a részek mindent átfogó kölcsönös harmóniájának követelményéből kell adódnia.

Magától értetődő, hogy a természet teljes bootstrap szemléletmódja – amelyben a világegyetemben létező összes jelenséget egyedülálló módon meghatározza a részek kölcsönös harmóniája – sok rokonságot mutat a keleti világnézettel. Egy részekre nem bontható világegyetemnek, amelyben minden dolog és esemény kölcsönös összefüggésben áll egymással, nem igazán volna értelme, ha az egyes részek nincsenek harmóniában az összes többivel. A részek kölcsönös összefüggésének követelménye képezi a bootstrap-hipotézis alapját. De a keleti miszticizmusban is igen hangsúlyozott szerepet kap a jelenségek egységének és kölcsönös összefüggésének gondolata, így bizonyos szempontból ugyanannak a gondolatnak két eltérő megfogalmazásával van dolgunk. Ez a szoros kapcsolat legvilágosabban a taoizmusban fejeződik ki.”

Eddig az idézet Fritjof Capra könyvéből.

Értékesnek tartom Fritjof Capra könyvét, mert egységes szemlélettel foglalja össze a nyugati és a keleti gondolkodók eddigi törekvését a lét megértése területén attól függetlenül, hogy eltérő fogalomrendszert használtak és használnak. Mert a végső megoldás sejtés remélt eredménye ugyanazon bootstrap-filozófia keretében van célként megjelölve úgy a nyugati, mint a keleti kultúrákban. A nyugati tudomány nincs fölényben a keleti gondolkozókkal szemben csak azért, mert valami elementáris erővel halmozza a fogalmakat anélkül, hogy bármiben is az alapkérdések megoldása felé haladna. Különösen olyan körülmények között, hogy tulajdonképpen minden szükséges ismeret a birtokunkban van. A nyugati tudósok egyszerűen figyelmen kívül hagyják Einstein alábbi megjegyzését, amelyet ismételnem sem haszontalan. Így ír a

Hogyan látom a világot című könyvében az V. Tudomány fejezet Mi a relativitáselmélet című részben: „A fizikában különféle elméleteket különböztethetünk meg. Közülük a legtöbb konstruktívmélet (alkalmazástudomány V.I.F.). Ezek arra törekszenek, hogy egy relatíve egyszerűen megalapozott formalizmusból összetettebb jelenségek képét alkossák meg.”

Az általam feltárt összefüggések alapján jelentem ki, hogy a mai nyugati tudomány által oly annyira favorizált ősrobbanás elmélet éppen ilyen konstruktív kategóriába tartozó, a látszaton alapuló elmélet. A legmagasabb és a legmélyebb részletekig terjedő tartalmát átható objektum szemlélet antagonistikus ellentétben van az áhított bootstrap- filozófiától. Elegendő közbevetnünk az ősrobbanás elmélet hívének azt a kérdést, hogy ha ragaszkodnak ahhoz, hogy 13-14 milliárd évvel ezelőtt történt az ősrobbanás, akkor mi a magyarázat arra, hogy akár 10-20 milliárd fényév messzeségbe látunk el minden irányban. Ami ugye lehetetlen, hiszen Einstein állítása szerint az univerzum rendszerben fizikai hatás nem terjedhet nagyobb relatív sebességgel, mint a fénysebesség. Akkor pedig hogyan kerültek ilyen nagy relatív távolságra egymástól a halmaz átellenes oldalán tartózkodó objektumok? Tudósaink manapság valahol 70 milliárd fényév átmérőjűnek tartják Világegyetemünket, ami egyetlen szalmaszállal több a szénakazalban típusú megközelítés. Tilos tudatunkban összegezni a lokális változó végeesség eseményeket. Akármekkora bázisvonalú távcsőrendszert is telepítünk az űrbe (hogy minél távolabb lássunk) mindig látni fogunk születő és megsemmisülő galaxisokat. A létezés rendszer mindenkor és bárhol azonos fizikai állapotban van. Folyamatos kezdet- és határ állapotban, neutrínókkal kiterjeszkedően a tapasztalt legkisebb és legnagyobb kizáródó objektumokkal.

Fritjof Capra könyve az elméleti fizika hiányosságai, meg nem oldott kérdései sorba vételével bátorítást adott nekem a megkezdett munkám folytatásához. Mindaz, ami részletkérdés foglalkoztatott a felsorolt hiányosságok között maradéktalanul szerepelt, s amiben úgy éreztem, hogy éppen azon elvek szerint közelítek az általános tapasztalatok felől a lokális jelenségek megértése felé, mint amelyet Einstein így fogalmaz meg a Hogyan látom a világot című könyve Max Planck 60. születésnapjára ünnepségén elmondott beszédében:

„A fizikus legfőbb célja tehát azoknak az általános elemi törvényeknek a kutatása, amelyekből – tiszta dedukció útján – a világképet megalkothatjuk. Ezekhez az elemi törvényekhez azonban nem logikus út, hanem csakis a tapasztalati beleélésen alapuló intuíció vezet.” Mindezen bátorítás és magamévá tett elv szerint kerestem és jutottam el ahhoz a megoldáshoz, amely valamennyi részletében eleget tesz a bootstrap-

hipotézis követelményének. Csak a mindent összefűző kapcsolatot kellett megkeresnem, amelyet sikerült is megtalálnom, mert hogy nem is volt rejtve előttünk a fizikai tapasztalt létezésben. Nyilvánvaló megállapításokat tehetünk arra vonatkozóan, hogy a természet létezés alapja önmaga egyszeres térfogat létformája, amely az ugyancsak tapasztalt mozgásjellemzők Newton mozgástörvényei által meghatározott rendszerinti kölcsönhatások aszimmetrikus moduláló okozataként egy térfogatában kiterjeszkedő abszolút rendszer-folyamatot alkotnak pontosan a bootstrap-hipotézis elvárásait kielégítő összefüggésben. A rendszerben megjelenő lokális kiterjesztés entitások nem mások, mint a neutrínók. Éppen azért megfoghatatlanok, „mindenen áthatolók”, mert a lét rendszeroldalba kerülésük idején még nincsenek műszereinkkel kimutatható kölcsönható ütközésben határoló környezetük kölcsönható ütközések sorából álló S-mátrix mezejével. A tudomány egyetlen elvi alaphoz ragaszkodik foggal-körömmel: semmiből nem lesz anyag. Inkább tartja magát az Isten által teremtetten elképzeléshez (mintha annak nem lenne hasonló eredet megoldás problémája) annak ellenére, hogy alapismeret szinten tudatában van a tapasztalt lét egyszeres abszolút rendszer dinamikai tulajdonságaival, a geometriai- és mozgásvektor aszimmetria okozatával, a folyamatos kiterjeszkedéssel, az elektromágneses sugárzás mindent kitöltő természetével, a műszerekkel kibővülő látóterünkben kérdésessé váló, Einstein objektumok közötti maximalizált relatív távolodási sebesség korlátozás miatt egyre csökkenő értékben figyelembe veendő Hubble-állandó ellentmondásával, tudatunknak a tényleges folyamatból objektum képeket előállító alkalmazkodó képességével, és sorolhatnám. Világossá vált, hogy a lét folyamat rendszerben nincs egyetlen úgynevezett fizikai állandó sem. Ennek legfőbb bizonyítéka a folyamatos állapot változás kényszer. Ha valami, akkor ez az egyetlen állandó benne. Természetesen ez nem zárja ki, hogy a tudósok és technológusok használjanak ilyen tapasztalati állandókat alkalmazott jellegű feladataik megoldásához.

Kiderült elméleti tudásunk néhány alkalmazás tévesztése, amelyek mértéküknél fogva kicsik, de a megértést korlátozó hatásukban végzetesen nagyobbak:

- 1./ A relativitást minden időpillanatban a mindenkori teljesség halmazából kell levezetni, értelmezni, alkalmazni.
- 2./ A tapasztalt mozgás jelentősége az 1. pontban rögzített prioritás értelmében lokális abszolút véges értékekkel realizálja a halmaz belső érték adatokat. Ezáltal megvalósul a halmaz külső határ lokális helyzetek kijelölése is. A rendszernek nincs tudata. Ez a tény emeli prior szintre a dolgozatomban lefektetett igaz paradoxon jelentőségét.

3./ Egyszeres véges számú tagból, bármi alapentitásból álló létezés halmazunk külső határán (az abszolút rendszer belső lokális véges határai helyzetében) kiterjeszthető további halmaz entitás tagokkal.

4./ Az adott idő pillanatban (változás állapotban) a létezés rendszeroldal matematikai adekvát értéke = 1. A rendszerben lévő bármely entitás valóság értéke ugyancsak = 1. Ennyi az értékük még a lokális kijelöléssel rendszerbe kerülő kiterjesztés entitásoknak is, amelyek a lokális kölcsönhatáskor aktualizálódnak az érzékelés, a tudatlan rendszer számára. Hiszen – Newton állapot változás törvénye értelmében – bármi állapot adat kölcsönhatás nélkül nem írható felül.

5./ A lokális kiterjesztés entitások térfogat méret eltérései – túl az alapjában eltérő mozgás vektor szakasz érték adatokon – trigonometriai objektív különbségek miatt sem lennének képes fenntartani egy, a tapasztalt összetett szerkezet nélküli halmaz (létezés) rendszert.

Függelék

Részletek az alapkutatás kezdeti időszakából. Bővebben az egyszerűnek tűnő, általánosító „objektív ismeretek” gondolkozást bénító hatásáról.

Ma már magam is összehúzott szemmel olvasom az 1986. évben leírt, addig végzett kutató munkámat összefoglaló dolgozatom mondatait. Úgy, ahogy akkoriban néztek rám tudós ismerőseim az egyetemen, ahol a központi igazgatás területein dolgoztam. A tudósok, akikhez szabad bejárásom volt. Akiknek feltehettem az engemet izgató kérdéseimet. Többekkel évtizedes baráti kapcsolatban voltam, ami által különösebben nem zavarta őket megjelenésem. Gyakran nem is sejtették, mire megy ki egy naivnak tűnő probléma felvetésem. Egy ilyen esetet ki kell emelnem mindannyi közül a felismeréshez vezető úton.

1982 év augusztus hónaptól kezdve több mint két évig kerestem matematikai megoldást arra, miként lehetséges egymással határolt kétféle, bármiben is elkülönülő geometriai alakzatnak hiánytalanul kitöltenie egy adott térbeli térfogatot? Milyen lokális alaktani, topológiai kérdések merülnek fel? Matematikus professzor barátom, Hunya Péter a Szegedi Tudományegyetem Kibernetika Tanszék élén türelemmel volt irántam ezen időkben, kielégítette minden kíváncsiságomat. Csak évek teltevel döbbsentem rá a matematika egybevágó térfogatok létezéséről szóló tanítása

tudatomat blokkoló hatására! Elvesztegetett évek után derült ki számomra a nagy igazság: A természet változás állapotában semmi esélye egybevágóságnak, szuperszimmetriának a lokális, eltérő trigonometriai állapot adatokat tartalmazó kölcsönható kapcsolatokban, szerkezet változás folyamatokban. Nem figyeltem fel a lokális trigonometriai adatokban jelen levő irracionális szám értékek jelentőségére egy folyamat szerkezet változás ok-okozat rendszerében. Ezzel a hibahatással él együtt a hivatalos tudomány. Az alkalmazott matematika az elméleti fizika, a létezés tartalom megértés akadályja.

Fontos felhívnom a figyelmet arra, hogy e papírlapon végzett geometriai vizsgálatban még eltérő kitöltés minőségeket alkalmaztam. A mozgásállapot, a rendszer mozgásvektorfolyam állomány szerkezet vizsgálat lehetőség csak ezt követően merült fel bennem. Ebben az időben még egyáltalán nem gondoltam Newton minden változásra kiterjesztendő állapot változás törvényeire...!

...Amivel tér nyílt előttem a lokális aszimmetriák által okozott következmények átgondolásához.

Ami szememre vethető az akkori dolgozatban (a nyelvtani szabályok megsértésén túlmenően) az a fogalom használat szabados alkalmazása. Mentségemül szolgáljon, engemet ez a legkevésbé érdekelt a kutatás kezdeti szakaszában. Szabad utat akartam biztosítani magamnak. A kutató munka zárásakor kellett (kell) figyelemmel lennem a „szakma” ezen érzékenységre. A majdani jövőben. De nem most, az alapkutatás e kezdeti fázisában. Éppen az a baj a hivatalos elméleti tudományban, hogy az egyetlen létezés valós ismerete nélkül hivatkozik lexikális objektív ismeretre. Holott nyilvánvaló, hogy éppen a három legfontosabb alapelvet hagyja figyelmen kívül. Az első a relativitás alapelve. A második az állapotváltozás körülmény alapelve: Önmagától nem történhet állapotváltozás. A harmadik alapelv az állapot adatok abszolút, véges jellege felismerése mindig ugyanahhoz az időpillanathoz tartozó egyszeres halmaz térfogat végesség állapotában.

Arra gondoltam most, 2016. évben, az eredményre vezetett kutató munkám végén, hogy mások számára is okulásul közlések egy visszaemlékező ábra sorozatot a ma is hozzáférhető, 1986. valamint az 1988. években írt fűzött jegyzeteimből. Jó vizuális készséggel rendelkező olvasóm számára könnyen megérthető lesz: hogyan jutok el a matematika statikus ábrázolás eszközétől a mozgásban tapasztalt aszimmetrikus folyamat tartalom megértéséig a közben felismert alkalmazás alapelvek birtokában. Szolgáljon ez tanulságul mindazoknak, akik kutatással foglalkoznak. Menjenek a

saját fejük után, kövessék az ismereteiken alapuló megérzéseiket. Akkor is, ha valamely részlet nem egyezik meg a hízelgők hada által megkövetelt lexikális ismerettel. Különösen ilyen esetben írjanak róla feljegyzést, rögzítsék azt bármilyen adathordozón, hogy később az bármikor a szemük előtt legyen. Két eshetőség lehet azzal kapcsolatban. Vagy felismerik objektív érv hatására, hogy tévedtek. Vagy pedig, mintha tükörbe néznének, döntő jelentőségű felismerésre jutnak. Ahogyan az én esetemben történt a létezés rendszeroldal egyszeres kitöltés mibenlét keresés témában. Hiszen ki is mondjuk az egyszeres jelenlét fogalmát. Ennek elfogadásához kellett kiterjesztett hatállyal értelmezni Newton ismert állapotváltozás törvényeit. Önmagától nem történik állapotváltozás! Tehát nincs szükség semmiféle sűrűség átmenetre a létezés rendszeroldalban egyszeresen meglévő és a lokális kiterjesztés helyeken első okozatként bejelölt, ezekben a rövid időterjedelmekben még egyik oldal felé sem kölcsönható egyszeres bármi abszolút kiterjesztés közeg esetében. Ugyanaz a newtoni állapotváltozás szabály érvényes azon esetben is. Mindkét kitöltő közeg egy és ugyanaz. Állapot adataik vannak. A rendszeroldalban csak létező egyszeres kitöltő közeg van. Közöttük történnek a rendszeroldal szerkezetképét megváltoztató kölcsönható ütközések, illetve halmaz térfogat kiterjesztés változások. A semmi, a nem létező soha nincs a rendszeroldalban! De része a természet önmagát kényszerítő relatív rendszernek! „Semminek kellene lenni, vagy nem lenni”

A tudatunkban felvetett „semmi” fogalom jelentés tartalma figyelmen kívül hagy bármi relatív rendszert. Ez okozta, ez okozza a megértés zavart. Értelemszerűen a nem létező oldal a relatív rendszerben a létező rendszeroldal valóban határok nélküli kimeríthetetlen oldala. Ami által végtelen a minden időpillanatban meglévő létezés rendszeroldal kiterjeszthetősége is. És ez így van folyamatosan egy határ- és kezdet állapotban. Közben térfogatában kiterjeszkedve. Mert a rendszeroldalban meglévő, megjelenő bármi közeg, állapot, lokális adat tartalom meg nem semmisülhet. A relatív rendszer kényszer miatt nem létezett teremtés pillanat. Mert minden pillanat önmagában a teremtés kényszerhelyzet megmaradó okozattal. Ezért nem lehetett ősrobbanás. Ezért nem lehetnek ciklikus, párhuzamos, százdimenziós stb. univerzumok. A természet ismeri az alapvető prior törvényeket.

Ennek során jutottam el egy lehetséges kozmosz objektum elképzeléshez. Ezt az elképzelt objektumot később a NASA és néhány európai állam együttműködése során 1990. évben felbocsájtott Rosat (Roentgen Satellite) műhold megtalálta és lefényképezte. Hihetetlen azonosság! Megőrzött levelezés másolat és postai dokumentum „irattáram” szerint az ábrasort tartalmazó jegyzetemet 1988. évben megküldtem a NASA Goddard intézetébe, Greenbeltbe is. Az egyenrangú alapelvek

megértés hiány problémája az oktatási rendszerben található. A gépipari technikumban alapszinten fontos ismeretanyagunk volt a newtoni mechanika. Az építőipari technikumban volt kiemelt jelentősége a vektorfolyam ábrázolásnak az erőhatás számításokban. Az egyetemen tanított energetika ugyanaz volt, mint amit mérnök tanárunk tanított nekünk a gépipari technikumban. Ezért hagytam ott, mint felesleges időpocsékolás. Ezért vonhattam össze magamban az ismereteket.

A legnagyobb felismerés! Newton és a relativitás rendszer kötöttsége! Az a bizonyos egyszeres létezés rendszeroldal kitöltés sűrűség átmenetet feltételező gondolatot rögzítő ábra. Aminek szükségességét Newton minden állapotváltozásra kiterjedő és kiterjeszthető elvi törvénye tett értelmetlenné. Önmagától nem történik állapot változás. Az egyszeres létezés rendszeroldalban megjelent, megjelenő térfogat adat, bármi kitöltés jelenlét nem változtatható. Létezik, tehát egyszeresen van. Nincs benne sűrűség átmenet! Abszolút folyadék, kölcsönható anyagként viselkedik. Mert ugyanaz az egyszeres „kitöltés” létezik a már létező relatív rendszeroldalban. Amit a tudósoknak is nehéz megérteni: Csak oldalváltás történik a létező abszolút relatív rendszerben. Ez megelőz minden okozatot!

Epilógus

Hívó emberek szerint a világot Isten teremtette. Tapasztalatom szerint a fizikusok (az alapösszefüggések mindenre kiterjedő ismerete nélkül, ezért tévesen) a filozófia kebelébe vont metafizikához utalták/utalják a lét megoldás kérdés megválaszolás feladatát. Az ember idegrendszere megtévesztő hatással összegzi a külső világ változásait, megjelenés sokféleségét, bonyolultság érzetet keltve benne. A válasz pedig megadható az abszolút viszonyítás rendszer bevezetésével. A választ pedig az 1982-ben tett elhatározásomnak eleget téve, számomra minden kétséget kizáróan, ebben a könyvben leírva megadtam. Kutatásom szerint a kozmoszt felismerhetően a viszonyítás-rendszerben meglévő mindenben határolt végesség és az állandóan jelenlévő aszimmetria keletkezteti. A lét tartalmában egy önreprodukciós határ- és kezdet megoldás folyamat, a megmaradás elv alapján kiterjesztés entitásokkal, a neutrínókkal gyarapodó.

A tér fogalom tudatunk terméke, látszatjelenség. Szó nincs az anyagi tárgyak helyzetei halmazáról. A rendszertől elkülönülten kezelendő objektumok, tárgyak nincsenek, mert minden tudatunkban elkülönültnek látszó tárgy, objektum egyetlen, a neutrínókkal folyamatosan kiegészülő elektromágneses sugárzás mátrixmező tartalom elemi szálaire fűzött bootstrap változás jelenség. Az idő fogalom a változás

fogalom szinonimája. Az éter fogalom használata realitás, természetesen a megújult jelentés tartalommal. Az egyszeres lét miatt nem léteznek mindent elnyelő fekete lyukak. Amit a megfigyelők annak mondanak a galaxisok közepén nem más, mint a galaxisok két oldalán működő éter folyamat tartalom kölcsönható egyesülése az atomrobbantás kísérletek során itt a Földön is megfigyelt maghasadás kísérő jelenségével megegyezően, de nyilvánvaló módon nagyságrendekkel több energia felszabadulással. Ezért is tapasztalható az az egyidejűleg kivehető kétféle jelenség ugyanazon az oldalon. Az egyik az objektumok plazma maradványai elnyelése, míg a másik egy magasabb helyzetben lévő részecske keletkezés gömbhéj szféra, amely éppen a galaxis túloldaláról átáramló ionizált plazma maradványával lép kölcsönhatásba az ezen oldali folyamat tartalommal.

A modern elméleti fizika téves megközelítő választ adott Max Planck eredeti kvantum elgondolására. Ezért is szorult Planck háttérbe. Életét a teljes megoldás hiányában végig kísérte a kétség. Kényszeredetten hajolt meg a konstruktív „eredmények” előtt. Ezért is maradtak megoldatlanok az alapkérdések a mai időkig. Történelmi tapasztalatunk, hogy sok időnek kell eltelnie a tévedések beismeréséhez. A megoldás ismeretében mondhatom, most is erről a gyarló emberi távolságtartásról van szó.

End